LAURA BRID

Doamna cu violete

Traducerea și adaptarea în limba română de

LAURA CĂLUȘARU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu mi-a plăcut, nu-mi place și nici n-o să-mi placă vreodată de el, afirmă cu tărie Justine deși, când sora ei îi spusese că Max Benedict venea la cină și că trebuia să se poarte frumos cu el, altfel…

Ochii îi sclipiră.

– Cum poți să-mi sugerezi să fiu amabilă cu el în seara asta? Dacă tata era gazda acestei întâlniri…

– Ei bine, nu tata este gazda, ci soțul meu, declară cu hotărâre Teresa. Dacă ai fi fost aici în ultima vreme ai fi știut în ce situație se află compania și ai fi știut că tata umblă prin Europa după afaceri, iar Richard luptă să obțină acest contract cu Max Benedict. Acesta este scopul cinei din seara asta.

– Și n-are nici o legătură cu mine, contracară Justine. Dacă vrei să te dai bine pe lângă tata obținând acest contract, fă-o, dar nu conta pe ajutorul meu. Nu vreau să am nici o legătură cu afacerile familiei, n-am vrut asta niciodată, iar tata știe și mă înțelege.

Surorile erau din nou la cuțite.

– Ascultă-mă bine, Justine, pentru că nu ai de ales. Până și oile negre ale familiei trebuie îmblânzite mai devreme sau mai târziu, și acum a sosit vremea ta.

Era îmblânzită, nu-i așa? O pedeapsă pentru atitudinea recalcitrantă de până atunci? Da, cu siguranță, și cel mai rău era faptul că Teresa avea dreptate, gândi nefericită Justine. Nu avea de ales. De când se întorsese acasă după ce afacerea ei se dusese de râpă fusese obligată să fie ascultătoare, iar acum, în absența tatălui lor, sora ei încerca să i-l bage pe gât pe detestabilul Max Benedict. Cum putea să fie „amabilă" cu el din moment ce nu-l suferea?

– Te-ai târât înapoi acasă luna trecută, lefteră și demnă de milă, continuă Teresa, și e timpul să-ți dai seama că tata nu conduce un azil.

– Nu i-am cerut niciodată nici un ban, protestă vehement Justine. Se aplecă pentru a mai turna ceai, în timp ce Teresa lenevea lângă ea pe un șezlong. Mâna Justinei tremura din cauza spuselor Teresei, dar nu ceruse și nici nu va cere vreodată bani de la tatăl ei.

– M-am întors pentru că tata a insistat, admise ea moale, deoarece înflăcărarea îi dispăruse. Acum își amintea cum tatăl ei o ajutase întotdeauna atunci când avusese nevoie de el, în ciuda etichetei de „oaie neagră a familiei" pe care i-o pusese sora ei. Era conștientă că de-a lungul anilor își scosese tatăl din sărite, iar acum îi părea rău, dar cel puțin nu-i ceruse niciodată bani.

– A insistat pentru că s-ar fi făcut de rușine dacă s-ar fi descoperit că fata lui cea mică a ajuns să locuiască într-o cutie de carton, sub arcade la Waterloo.

– Nu fi atât de dramatică, Teresa. Nu era chiar atât de rău. Mi-am pierdut afacerea; la fel au pățit și mulți alții din cauza acestei recesiuni. Am nevoie de ceva timp pentru a mă pune pe picioare, iar tata înțelege asta.

– Mă îndoiesc, răspunse cu dispreț Teresa. Nu te-am înțeles niciodată. Cât ai fost copil, ai făcut numai ce-ai vrut, și nu te-ai schimbat nici acum, că te-ai maturizat, deși Richard crede că nu te-ai maturizat deloc.

Richard era cumnatul ei care se „maturizase" social de când se căsătorise cu una dintre membrele „dinastiei Hammond" cum îi plăcea lui s-o numească. Lucrase pentru John Hammond și se căsătorise cu fata cea mare a acestuia, iar acum avea o poziție de conducere. Ei bine, dacă era atât de deștept pe cât se credea, sigur nu era nevoie ca Justine, rebela, să fie „amabilă" cu mega-editori nesuferiți ca Max Benedict.

– Refuz să-l lingușesc pe Benedict, spuse ferm Justine. Ar fi nepoliticos din partea mea să refuz să cinez cu voi, dar purtarea mea nu va depinde de dorințele voastre. Adu-ți aminte că sentimentul este reciproc. Mă disprețuiește la fel de mult cât îl disprețuiesc și eu; de fapt aș putea chiar spune că riști cariera lui Richard dacă ne pui pe mine și pe Benedict în aceeași cameră; și, în seara asta e lună plină.

Teresa își pierduse umorul. Fiind însărcinată, stătea întinsă, palidă și extenuată, pe un șezlong. Ea nu avusese niciodată vreo influență în ceea ce privește afacerile familiei, dar pentru că se măritase cu un bărbat care credea că are ceva de a face cu aceste afaceri, se simțea eliberată de orice obligație. Se mulțumea doar să-i dea ordine Justinei atunci când simțea nevoia să-și sublinieze statutul de soră mai mare. Iar acum era însărcinată și

avea să producă minunea secolului pentru „dinastia Hammond", moștenitorul minune, nepotul după care John Hammond tânjea. Acest copil nu avea nici o legătură cu Richard, în afară de faptul că a fost conceput cu ajutorul lui, gândi zeflemitor Justine. Teresa făcea acest copil pentru tatăl ei, pentru a-i demonstra că măcar una dintre fiicele lui meritase efortul.

Sora ei o privi cu ochii îngustați.

– Chiar îl disprețuiești, nu-i așa?

– Dispreț? Justine repetă gânditoare cuvântul. Ceea ce simt pentru el nu este chiar atât de puternic. A disprețui pe cineva presupune sentimente negative foarte puternice pe care eu nu le am pentru el. Nu-l urăsc, pur și simplu nu-l plac, ceea ce e cu totul altceva dar e de ajuns. Dar … afirmă ea ferm privindu-și fix sora … dacă mă obligi să fiu drăguță cu el în seara asta aș putea să învăț să-l disprețuiesc și s-ar putea să mă disprețuiască și el pe mine, iar acest lucru n-ar fi deloc bun pentru Hammond Paper. S-ar putea să nu cumpere hârtie de la noi pentru imperiul lui editorial, iar…

– Iar asta ar însemna moartea familiei Hammond, a tatei și…

– Ăsta-i șantaj, respiră deznădăjduită Justine, închizând ochii pentru o clipă, șantajul emoțional și problemele familiei împletindu-se și punând-o la zid. Chiar ajunsese în această situație, să fie obligată să facă ceva ce nu dorea, de dragul tatălui ei, de dragul afacerilor familiei? La naiba cu criza asta! Nimeni nu era imun. În afară de oamenii ca Max Benedict care erau imuni la orice virus existent pe fața pământului. Giganții ca el nu erau vulnerabili.

Teresa bătu în farfuria goală pentru a-i atrage atenția.

– Dă-mi una dintre fondantele acelea delicioase, Justine. Îmi este îngrozitor de greu să mă întind.

Automat, Justine se aplecă și puse o fondantă roz în farfuria surorii sale. Automat, pentru că își amintea de prima oară când se întâlnise cu Benedict, când el o umilise.

Fusese în al nouălea cer în acea noapte, cu patru ani în urmă. Era frumoasă, și se spunea că asta avea s-o ajute foarte mult în viață. Problema era că la acea vârstă era extrem de naivă și complet lipsită de modestie. Din punct de vedere fizic probabil că era frumoasă: avea ochii verzi, părul lung, moale, buze pline, o față perfect modelată, iar silueta de fetiță costelivă se transformase în cea a unei femei cu forme atrăgătoare. Desigur că frumusețea nu depinde numai de reflexia din oglindă, dar atunci Justine nu știuse acest lucru. Credea că fizicul ei plăcut era suficient pentru a-l cuceri pe Benedict la Belgravia, la lansarea unei reviste. Nu dorise să meargă, dar tatăl ei o târâse acolo. Da, în acele vremuri era foarte încăpățânată. Nu fusese o prezență prea plăcută atunci, dar nici Max Benedict nu se lăsase mai prejos.

– Ticălos arogant, murmură ea gânditor. Din nefericire însă, vorbi destul de tare și sora ei o auzi.

– Uneori poți fi de-a dreptul nesuferită, Justine, murmură moale Teresa, apoi adăugă cu acea asprime ce o afecta întotdeauna pe Justine: Dar dacă aș fi fost respinsă cu atâta dispreț de Benedict, probabil că și eu aș fi fost destul de ofensată.

Simți cum sângele începe să-i fiarbă. Justine era încordată, iar inima îi bătea puternic. Uitase că sora ei fusese martoră la acea umilire, și mulțumi Cerului că fusese singurul martor.

– Nu m-a respins, rosti Justine, apoi zâmbi pentru a înlătura stânjeneala ce o cuprinsese. Doar că nu m-a băgat în seamă, iar Max Benedict se pricepe foarte bine să facă asta.

N-a băgat-o în seamă ? Nu se prea putea spune. Cu siguranță că o privise, nu putuse să evite asta din moment ce Justine, într-un moment de rebeliune împotriva atmosferei închistate de la acea plictisitoare lansare de revistă, îl înghesuise lângă ghivecele cu flori. Ochii lui fascinanți, ce contrastau cu părul negru și cu fața bronzată, o măsuraseră de sus până jos, iar apoi priviseră prin ea de parcă tocmai ieșise dintr-o lampă fermecată și de fapt nu stătea în fața lui. Nici măcar nu plănuise ce să-i spună, tot ce știa era faptul că el era cel mai impresionant bărbat pe care-l văzuse vreodată și că trebuia să vorbească cu el. Trebuia să-l rețină destul de mult pentru ca el să se îndrăgostească nebunește de ea și s-o răpească la asfințit. Ah, visurile și speranțele unei adolescente! Realitatea fusese umilitoare: el o apucase de umeri și o dăduse la o parte pentru că-i stătea în drum, apoi murmurase: „ Nu acum, scumpo”, ca și când ea ar fi fost un copil care cerea atenție.

– Are standarde foarte ridicate, Justine, iar tu n-ai reușit să te ridici la nivelul lor, adăugă Teresa, tamponându-și gura cu un șervețel.

– Mulțumesc pentru compliment, mormăi Justine, luând ultima bomboană fondantă, având disperată nevoie de ceva dulce.

Da, avea motive să-l disprețuiască, o rănise și o umilise respingând-o cu răceală într-o perioadă dificilă din viața ei, dar nu era numai asta, mai avea un motiv pentru a-l disprețui, deși nimeni nu trebuia să afle. Făcuse o prostie și mai mare, ce o făcea și acum să se rușineze de naivitatea ei.

Justine plecă de lângă focul dogoritor din salon și privi pe fereastră la pământurile care aparțineau proprietății Hammond din Berkshire. Era sfârșitul lui noiembrie, după-amiază, aproape că se întunecase, totuși Justine putea vedea ce mai rămăsese din moșie. Grajdurile și pășunile, pădurea de conifere ce fusese doar un pâlc de arbuști când ea era mică. Tatăl ei trebuise deja să vândă o parte din pământuri pentru a salva fabrica de hârtie din Scoția, iar dacă va trebui să vândă și restul moșiei probabil că va muri.

Justine încercase atât de mult să se îndepărteze de influența familiei și eșuase lamentabil, iar acum tatăl ei și afacerile familiei aveau nevoie disperată de contractul cu Max Benedict, deși Justinei nici nu-i trecea prin cap ce urmărea sora ei prin organizarea acestei cine.

– Știi că n-o să meargă, spuse Justine, în timp ce se îndrepta spre măsuță pentru a strânge ceștile de ceai. Dacă voi fi amabilă cu Max Benedict nu înseamnă neapărat că vom încheia contractul. Nu merge așa.

Justine știa prea bine. Nu încercase ea însăși să-și facă loc în imperiul lui folosindu-se de numele tatălui ei ? O a doua respingere, deși atunci nu încercase să-l impresioneze cu înfățișarea, ci cu talentul ei, însă Max Benedict o ignorase cu la fel de multă răceală.

– Justine, avem oameni care se ocupă cu așa ceva, ripostă Teresa. Asta e problema ta: pur și simplu nu poți să-ți dai seama ce e rău și ce e bine. Când erai copil îl înnebuneai pe tata pentru că te jucai cu copiii grădinarului …

– Termină, Teresa. Ai știut întotdeauna ce părere am despre aerele de stăpâni ai moșiei pe care tu și tata vi le dădeați. Dacă mama era aici, ar fi făcut același lucru…

– Tu de unde știi? Nici măcar nu ți-o aduci aminte! se răsti iritată Teresa.

Justine strânse cu putere tava în timp ce o ridica de pe masă. Era adevărat, nu și-o amintea, dar în adâncul sufletului știa că seamănă cu mama sa. Probabil că această autoritate a dinastiei Hammond, care strivea personalități, o făcuse pe mama sa să se arunce în brațele altui bărbat. Mama ei fusese artistă, temperamentală, o fire boemă pentru acele timpuri. Luptele pentru putere o sufocaseră. Același lucru se întâmpla acum cu Justine, iar John Hammond văzuse asta și se împotrivise unui asemenea comportament. Dumnezeule, în copilărie nu reușise niciodată să-și mulțumească tatăl, și nici acum nu reușea. Teresa devenea cu repeziciune noua stăpână a moșiei și savura fiecare moment. Semăna perfect cu tatăl ei.

– Să știi că dacă mai lenevești mult copilul va fi tare amețit, zise Justine în timp ce ieșea pe ușă.

Teresa se foi în șezlong și se bosumflă.

– Doctorul Hulbatt a spus că trebuie să mă odihnesc cât mai mult. Nu sunt puternică așa ca tine, Justine, iar acest copil este important.

– Pentru cine? murmură Justine pentru sine în timp ce trânti cu piciorul ușa de la salon.

Duse tava în bucătărie și începu să așeze ceștile murdare în mașina de spălat vase.

– Cum se simte sora dumneavoastră în această după-amiază? întrebă Janet, menajera, când intră în bucătărie cu tava pentru ceai din biroul în care lucra Richard.

– Suferă precum o eroină, zâmbi Justine cu răutate. Zici că e prima femeie din lume care face un copil.

Când eram în Africa femeile se duceau în pădure, nășteau, apoi se întorceau la lucru cu noii-născuți în spate.

Janet zâmbi blând.

– Asta nu-i de domnișoara Teresa, nu, în nici un caz.

Nu, în nici un caz, își spuse Justine în timp ce urca spre dormitorul ei. Și nu mai era domnișoara Teresa, ci era doamna Richard Peterson și avea aceleași iluzii de mărire ca și soțul ei. Justine era scârbită de comportamentul celor doi soți care încercau mereu să facă pe placul tatălui ei. Teresa fusese așa și în copilărie, dar Justine sperase că măritișul o va ajuta să scape de nevoia de a se face plăcută atunci când nu era nevoie. Acum amândoi făceau asta, iar comportamentul lui Richard o scârbea cel mai tare pentru că venea din interes. Acum că se căsătorise cu cineva din familie, se aștepta ca afacerile să fie lăsate pe mâna lui.

Justine zâmbi în timp ce închidea ușa dormitorului în urma ei. Avea totuși o speranță: tatăl ei era prea deștept pentru a se lăsa păcălit de cei doi; totuși zâmbetul îi dispăru de pe față când se gândi la cina din acea seară. Asta era ideea lui Richard: să-l hrănească pe Max Benedict și probabil să i-o arunce în brațe pe cumnata sa pentru a obține contractul pe care și-l dorea atât de mult, crescând astfel în ochii socrului său.

Ducă-se la naiba toți! blestemă Justine în timp ce-și scotea portofoliul din șifonier. Și că tot era acolo, trebuia să-și caute și o ținută potrivită pentru acea seară. Nu că Max Benedict ar fi observat dacă purta sau nu ultima creație Versace. El avea gust și stil în ceea ce le privea pe femeile cu care ieșea, iar ea nu făcea parte dintre acestea, deoarece nu avea nici frumusețea și nici talentul necesar. Atunci ce naiba conta cu ce se îmbrăca?

Își petrecu restul după-amiezii uitându-se prin portofoliu, și pentru că Max Benedict era pe cale de a reintra în viața ei, nu putu să nu-și aducă aminte cu cât dispreț o tratase atunci când se dusese la el cu șase luni în urmă…

– Nu prea am timp, domnișoară Hammond. Te rog să te grăbești. Apoi ochii lui se îngustaseră cu răceală. Hammond… fiica lui John Hammond? Da, desigur, mi-a spus secretara.

El își frecă nerăbdător fruntea, făcând-o să se simtă și mai mică. Deși în sufletul ei Justine era nervoasă pentru că fusese obligată să vină la el deoarece în alte părți fusese refuzată categoric, era mulțumită că el nu-și amintise de stânjenitoarea întâlnire de la lansarea acelei reviste.

– Eu… îmi cer scuze. Nu sunt în favoarea nepotismului, dar știam că nu m-ați fi primit altfel.

– Nu ești în favoarea nepotismului, spuse el tărăgănat și sarcastic, totuși apelezi la el…

– Trebuia să fac asta! spuse Justine, simțind cum se înroșește de disperare. Dar mai avea de luptat. Eu… m-am gândit că meritați prima vizionare… Oh, te rog nu-l lăsa să vadă că încerci să-l flatezi. Aveți cea mai mare și cea mai bună companie și m-am gândit să vă arăt lucrările mele întâi dumneavoastră și apoi concurenților dumneavoastră.

Greșit! El nu avea concurență. Era magnatul editării de cărți și de reviste. O dăduse în bară și acum nu mai avea nici o speranță. Știa că ea încerca să-l flateze.

Justine înaintă și-și desfăcu portofoliul, apoi împrăștie pozele pe birou înainte ca Max să apuce să mai spună ceva. Nu știa să piardă.

– Acestea sunt, continuă ea. Am călătorit vreo doi ani de zile. Am fost în Europa, am călătorit cu vaporul spre Africa … am fost chiar și în Mexic. Am făcut aceste fotografii. Mai am și alte poze, ale altor fotografi, pentru a completa fototeca. Ele acoperă toate aspectele, interese umane, flora și fauna… Oh, Doamne, nici măcar nu se uita la fotografii ci o privea fix de parcă ar fi fost o muscă în biroul lui somptuos și se gândea să cheme dezinsecția.

– Ne-am mai întâlnit, nu-i așa? spuse el calm susținându-i privirea. Apoi zâmbi, ceea ce mai de grabă o avertiză decât o bucură pe Justine. Da, îmi aduc aminte. Ne-am mai întâlnit la München, nu-i așa?

La naiba, era o mare diferență între München și Belgravia. Se pricepea de minune s-o umilească.

– Sunt sigură că mi-aș fi adus aminte dacă ne-am mai fi întâlnit, bravă ea, apoi zâmbi ezitant. Cred că am o figură comună; toată lumea crede că mă cunoaște de undeva.

El zâmbi inocent și Justine se întreba dacă el într-adevăr nu-și amintea, sau pur și simplu se juca cu ea.

– Dimpotrivă, aș spune că aveți o figură unică…

Oh, da, atmosfera se încinsese, iar Justine se agita, fiind foarte stânjenită.

– O remarcabilă frumusețe naturală, care în zilele noastre este destul de rară.

– Da, ei bine, nu aceasta era problema, continuă ea grăbită, întrerupându-l și scotocind printre fotografii. Sunt sigură că sunteți de acord cu mine când spun că acestea sunt excelente și că le veți găsi o întrebuințare, iar apoi veți continua să folosiți fototeca mea . Am mii de diapozitive …Vocea ei se reduse la o

simplă șoaptă când el ridică o mână de poze și le răsfoi grăbit. Apoi le aruncă la loc pe birou și inima Justinei se umplu de amărăciune. Ea știa că fotografiile erau bune, dar Max părea complet dezinteresat.

– Știți că acesta nu este domeniul meu. Am oameni care se ocupă cu așa ceva.

– Da, știu, îl întrerupse ea din nou, de această dată însă cu disperare. Dar nu vreau să mă complic cu maimuța din moment ce pe mine mă interesează flașnetarul! Oh, putea să-și taie limba. Să-l compari pe acest bărbat înalt, întunecat, impresionant, cu un flașnetar …

Max Benedict o studie din spatele biroului de parcă ea tocmai s-ar fi transformat din muscă în păianjen veninos, la fel de nedorit în biroul lui.

– Munca ta e bună, spuse el încet dar ferm, iar pulsul Justinei o luă la goană, speranța renăscând. Dar, din păcate, nu are nimic extraordinar.

Justine se uită fix la el, neîncrezătoare. Nimic extraordinar? Erau originale, proaspete, uimitoare… și alte mii de adjective. Erau superbe! Cum putea să creadă altceva?

– Nu…nu le-ați privit cum trebuie…

– Am văzut destul ca să-mi dau seama că nu le pot folosi. Deja folosim câteva fototeci excelente. El se ridică, își îndreptă sacoul, și pentru o clipă Justine crezu că avea de gând să-și ridice manșeta și să se uite la ceas, un semn grăitor al faptului că-și pierdea timpul cu ea. Dar n-o făcu, nu avea nevoie s-o facă deoarece privirea plictisită din ochii lui întunecați fu de ajuns.

Mușcându-și buza, Justine își plecă privirea și înghesui pozele la loc în portofoliu. Acesta era sfârșitul, iar ea știa asta.

Sfârșitul tuturor visurilor ei, pentru că nu mai putea petrece nici măcar o zi încercând să vândă munca efectuată în timpul călătoriilor ei. Avea o colecție superbă și fusese convinsă că avea să fie remarcată, iar acum era dezamăgită, obosită și foarte indispusă.

– Ei bine, dumneavoastră aveți de pierdut nu eu, replică ea în timp ce-l privea fix, sfidător.

El doar dădu din umeri și spuse:

– Da, tot ce se poate. Poate că-ți va fi mai bine cu așa-zișii mei concurenți. În aceste cuvinte era o urmă de ironie la care Justine reacționă cu atâta forță încât cuvintele ce urmară fură necugetat de tăioase.

– N-ai recunoaște talentul unei persoane nici dacă te-ar izbi în față, ceea ce, întâmplător, chiar s-a întâmplat. Problema celor ca tine este că se cred atât de mari…

– Mulțumesc, domnișoară Hammond, să nu mai suni. Timpul meu este prețios.

De data aceasta ridică manșeta iar ceasul lui scump, auriu, o izbi pe ea în față. O ului, o răni și o făcu să simtă atât de puternic efectul eșecului încât i se făcu greață. Întotdeauna reușise să obțină ceea ce dorise, dar această încercare de a-și pune pe picioare propria afacere nu-i ieșise deloc. Îi trecea prin minte că el se gândea probabil la faptul că ea fiind fiica lui John Hammond nu lua lucrurile în serios și că acesta era doar un capriciu. Justine aproape că vru să-și pledeze cauza, să încerce să-i explice că era serioasă în ceea ce privește munca ei și că dacă nu făcea rost de niște clienți în viitorul apropiat, va eșua. Dar mândria o împiedică să spună aceste lucruri. Max Benedict nu voia să audă povestea vieții grele a unei fete bogate.

Justine își puse portofoliul sub braț, se întoarse și merse spre ușă fără a privi în urmă, dar auzi clic-ul telefonului când Max Benedict îl ridică, cerându-i secretarei să-i facă legătura cu o oarecare Cassandra Donoghue.

Justine Hammond nu exista, Cassandrele îl interesau, și erau destule, după câte citise ea în revistele de scandal. Supărată că pe ea o respinsese cu atâta răceală iar la telefon vorbea pe un ton atât de plăcut, chiar înainte ca ea să fi părăsit camera, Justine făcu un lucru extrem de copilăresc și de stupid. Pe o masă mică de lângă ușă era un vas drăguț cu violete africane. Fără să se gândească, îl ridică în timp ce deschidea ușa. Se întoarse și, furioasă că fusese respinsă, îl aruncă. Max Benedict se feri. Vasul lovi peretele. Justine fugi, trântind ușa în urma ei.

Mult timp nu reușise să scape de expresia feței lui când se ferise. Uimire, șoc în timp ce vasul se îndrepta spre el, și apoi altceva, o expresie ciudată, care nu dispăruse din mintea ei nici până în acea zi. Era evident că nimeni nu mai aruncase în el cu violete africane!

Iar acum venea la cină iar ea va trebui să dea ochii cu el, și bieții Teresa și Richard vor fi șocați pentru că Max Benedict nu-și adusese aminte de prima lor întâlnire dar pe a doua sigur și-o amintea, iar în seara asta era lună plină.

Capitolul 2

I se păru potrivit să poarte rochia de mătase de culoare violet pe care o cumpărase în timpul călătoriilor sale. Ca de obicei Justine avea chef să se răzvrătească, dar în timp ce se îmbrăca se simțea vinovată pentru că voia să-l provoace pe Max Benedict, mai ales că era atât de important ca în acea seară să fie „amabilă" cu el.

Depresia o învălui în timp ce mătasea fină îi atingea genunchii. Compania tatălui ei avea probleme iar ea voia să-i amintească lui Max Benedict incidentul cu aruncatul vasului în loc să se gândească la tatăl ei și să nu se mai comporte ca un copil. Dar problema era că gândurile ei în legătură cu Max Benedict nu erau deloc gândurile unui copil ci ale unui adult. Cândva fusese îndrăgostită de el, datorită acelei întâlniri din Belgravia. Își aduse aminte de nopțile nedormite din cauza dragostei neîmpărtășite dar trecuse peste ele. Nu reușise să treacă însă cu aceeași ușurință și peste a doua respingere.

Tocmai cobora scara de stejar când auzi o mașină pe alee. Inima i se opri, apoi Justine se duse repede în salon, unde

Teresa și Richard așteptau încordați, Teresa lenevind din nou pe șezlong, părând destul de palidă și totuși frumoasă, îmbrăcată în șifon crem, iar Richard stând țeapăn în așteptare lângă șemineu.

– Cred că el e, afirmă inutil Richard, din moment ce Max Benedict era singurul oaspete.

Aranjându-și părul șaten și îndreptându-și sacoul, Richard își drese vocea și se duse să-l întâmpine pe Max Benedict în holul imensului conac.

Justine ocupă un loc lângă fereastră, cât mai departe de șemineul în care ardea un foc dogoritor. Seara se adunau cu toți în salon pentru a bea un pahar înainte de cină, dar ea nu prea făcea parte din această atmosferă, era acolo doar pentru ca Max Benedict să nu fie a treia roată la bicicletă.

Dar se pare că nu era cazul, gândi repede Justine când auzi vocile din hol… Oh, Doamne-Dumnezeule, Max Benedict a adus pe cineva cu el… o femeie!

Același lucru îl observă și Teresa și se ridică cu greutate, murmură o înjurătură, apoi i se adresă cu agresivitate Justinei.

– Nu credeam că va aduce pe cineva! Janet va face o criză; pregătise o cină pentru patru persoane…

– Atunci, n-ai nevoie de mine, spuse repede Justine, încercând să profite de ocazie pentru a se retrage, totuși simțindu-se dezamăgită.

– Tu ești esențialul, afirmă Teresa, îndreptându-se spre ușa care făcea legătura dintre salon și sufragerie. Mă duc să-i spun lui Janet…

– Stai puțin, bombăni Justine. O prinse de brat pe sora ei, inima bătându-i puternic datorită dezvăluirii făcute de Teresa. Cum adică, eu sunt esențialul ?

– Nu-i momentul, Justine! țipă Teresa. Încearcă să reziști până mă întorc. Spunând acestea își eliberă brațul cu o smucitură, și în timp ce ieșea pe o ușă, Richard și oaspeții intrară pe cealaltă.

Justine se întoarse grăbită, inima bătându-i puternic. Prima persoană care intră în cameră fu o brunetă superbă îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată. Max Benedict o urma iar ochii lui îi întâlniră pe ai Justinei peste umărul încântătoarei femei ce-l însoțea. El se uită direct la ea și nu păru deloc șocat s-o vadă stând acolo. Justine fu uimită că el nu era suspicios. Aceste câteva gânduri o năpădiră în același timp și, confuză, stătu pe loc de parcă prinsese rădăcini, în timp ce Richard făcea prezentările.

Acum înțelesese totul. Richard, mânat de dorința de a obține acest contract cu orice preț, o folosea pe post de momeală, dar ceea ce cumnatul său nu știa era faptul că Max Benedict avea o minte ascuțită și-i ghicise jocul. De aceea venise însoțit. Evitase capcana lui Richard pentru că a o avea ca parteneră pentru acea seară pe Justine Hammond era ultimul lucru pe care și-l dorea sau de care avea nevoie în viață. Totuși un nor de incertitudine îi umbrea gândurile. Sigur că Teresa îi povestise lui Richard despre acea primă întâlnire dezastruoasă dintre Justine și Max. Totuși nimeni nu știa de cea de-a doua întâlnire catastrofală dintre ei, și poate că și el uitase de ea.

Deodată Max îi ridică mâna și i-o sărută, iar acei ochi albaștri devastatori o priviră, apoi el murmură:

– Violetul arată mai bine pe tine decât pe mine.

Era evident că nu uitase. Justine se luptă cu roșeața ce amenința să-i cuprindă fața și gâtul. Se forță să zâmbească și apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze când observă curelușa de piele

ce era trecută în jurul gâtului lui susținându-i brațul drept. Nu avu ocazia să-l întrebe ce se întâmplase pentru că Teresa intră în cameră, pentru a le ura oaspeților bun venit.

După ce își luară băuturile, Richard, Teresa și domnișoara în roșu, Beverly, începură să discute în timp ce Justine și Max Benedict schimbau priviri fugitive.

– Trebuie să se fi întâmplat când juca polo pe iarbă, nu-i așa? susură Bev, așa cum insista să fie numită. Nu și-ar fi putut fractura brațul într-un joc monden precum tenis de masă, nu?

Această femeie îl cunoștea foarte bine pe Max Benedict, gândi Justine admirând-o pe bruneta veselă în timp ce aceasta continua să explice motivele pentru care brațul lui Max era imobilizat.

– Încă o operație și va fi iarăși ca nou. Până atunci, bietul de el trebuie să mai aibă puțină răbdare.

Sprâncenele lui Max Benedict se ridicară iar ochii îi sclipeau în semn de amuzament când o privi pe Justine în timp ce-și ducea paharul la gură.

Îi place la nebunie această situație, gândi critic Justine, tot acest rol de soldat rănit, care savurează atenția și adorația lui Bev. Probabil că-l doare în cot de ea; doar o folosește pentru a mă enerva și pentru a-și satisface orgoliul.

Max își luă ochii de la ea și Justine se simți ușurată.

– În lunile ce au trecut de la accident, Bev a fost un sprijin de nădejde, spuse Max. Conduce pentru mine atunci când șoferul și-a terminat orele de serviciu, îmi taie friptura, face pentru mine tot ceea ce eu nu pot face cu o mână.

Toate acestea fură spuse pe un ton glumeț, dar după expresia serioasă de pe fețele celorlalți se părea că Justine era singura căreia acele cuvinte i se păruseră amuzante.

– Ce admirabil! exclamă Richard, privind aprobator spre Bev.

Teresa se încruntă. Justine zâmbi și sorbi din pahar, gândindu-se că până la urmă această cină ar putea fi chiar amuzantă. Abia aștepta s-o vadă pe Bev tăindu-i friptura lui Max Benedict. Abia aștepta să vadă dacă îl și hrănea.

În timp ce traversau sufrageria după ce Janet anunțase că cina era servită Teresa îi șopti:

– Ți-a scăpat părul din clamă, Justine…

– Mie mi se pare fermecător, spuse Max Benedict, întorcându-se spre ele. Teresa păru un pic rănită de acest comentariu și se duse să-i arate lui Beverly care-i era locul la masa ovală din sufragerie.

Un moment Justine și Max rămaseră în urmă lângă ușă.

– N-am nevoie să-mi iei tu apărarea, spuse Justine încet, fierbând de mânie, disprețuindu-l pentru că făcuse un asemenea comentariu stânjenitor.

– Știu, replică el șoptit. Ești capabilă s-o faci și singură, dar ceea ce nu ești capabilă să faci este să recunoști un compliment atunci când îl auzi.

– Oh!

– Ia loc aici, lângă Bev. Richard mai degrabă îi ordonă lui Max decât îi sugeră.

Justine simți cum Max se încordează. Era evident că nu-i plăcea să primească ordine.

– Cum aceasta este o întâlnire socială atât de plăcută... Max puse accent pe cuvântul „socială”, ceea ce o făcu din nou pe Justine să creadă că știa foarte bine care era scopul acestei cine, și nu era prea încântat de situație... aș vrea s-o las pe Bev să ia o pauză. Sunt sigur că pe Justine nu o va deranja dacă pentru această seară va fi mâna mea dreaptă, nu-i așa, Justine?

Îi zâmbi atât de cuceritor Justinei încât ea aproape se topi dar rațiunea ieși învingătoare și deodată își dădu seama de situația

complicată ce apăruse.Totul era un joc însă, până acum, Justine nu știa sigur cine erau jucătorii și cine împotriva cui juca. Bev arăta tare dezamăgită de sugestie și Justine se întreba cât de strânsă era legătura dintre ea și Max, și dacă acesta din urmă încerca să-i asmută pe cei adunați unul împotriva altuia.

– Dorința ta este poruncă pentru noi. Richard bătu în retragere și-i ținu scaunul Justinei. Și iat-o stând în dreapta lui Max, pe post de ajutor al acestuia. Deja era extrem de conștientă de prezența lui. Îi simțea căldura corpului, era foarte conștientă de croiala perfectă a costumului lui, de cămașa moale de mătase ce i se lipea de piept, de aroma abia sesizabilă a after-shave-ului lui.

– Ei bine, supa nu trebuie tăiată, spuse Justine pe un ton sarcastic.

Teresa trase adânc aer în piept și se încruntă privind-o pe Justine, care pur și simplu o privi fix deoarece seara distractivă la care se așteptase se transformase într-una de-a dreptul stânjenitoare.

– Totuși trebuie să-mi rupi o chiflă, spuse Max, vocea fiindu-i încărcată cu atâta maliționitate încât Justine știu că aceasta era pedeapsa pentru violetele africane. Fii drăguță și dă-mi una, Justine!

Richard o avertiză din ochi și Justine se întrebă dacă Max vedea acest schimb de priviri. Atmosfera ce se crease nu semăna deloc cu o „întâlnire mondenă, plăcută" deși toți se purtau politicos.

Justine rupse o chiflă în bucăți mici și nu se putu abține să nu remarce:

– Când eram mică făceam asta pentru rațe.

Max râse ușor și Bev deschise gura ei încântătoare, roșie, pentru a lăsa să se audă un hohot de râs, dar Teresa și Richard nu erau amuzați și se părea că de acum încolo lucrurile nu puteau decât să meargă din rău în mai rău.

– Da, doare îngrozitor mai tot timpul, răspunse Max, mai târziu, când Teresa îl întrebă ceva despre brațul lui. Nu mai pot folosi trei degete din cauza presiunii asupra nervilor de la nivelul cotului, și îmi cuprinde și degetul mare, dar nu se poate interveni până când nu se vindecă prima operație.

– Ca să vezi cum e cu medicina particulară, comentă Justine.

– Justine ! tună Richard.

Justine îngheță cu lingura la jumătatea drumului dintre farfurie și gură, și ochii ei verzi, inocenți, se măriră la reacția cumnatului ei.

– Genul ăsta de comentarii nu-și au rostul, Justine, continuă aspru Richard.

– A fost doar atât, un comentariu, Richard, replică Justine, punând lingura cu grijă lângă farfurie deoarece pofta de mâncare îi dispăruse. Ceva care să însuflețească seara. Și chiar era nevoie de așa ceva!

– Mi-ar plăcea să mai aud asemenea comentarii, spuse liniștit Max, și Richard se încruntă.

Justine dădu din umeri.

– Presupun că prima operație n-a fost un succes, că ceva n-a mers bine, și atunci este necesară încă o operație. Nu pot spune că asta nu se întâmplă atunci când plătește Casa de Asigurări Sociale, dar înclin să cred că în sectorul privat medicii își permit să facă greșeli…

– Pentru a obține o cifră de afaceri mai mare? întrebă uimit Max. O teorie interesantă; nu m-am gândit la așa ceva până acum. Atunci înseamnă că plătesc nu numai prin durere pentru greșeala cuiva. Când termină de spus acestea se încruntă, dar Justine știa că interpretase comentariul așa cum trebuia, ca un subiect care să însuflețească atmosfera.

– Întâmplările copilărești pe care și le imaginează Justine izvorăsc din înverșunarea pe care o simte față de restul lumi, deși întotdeauna a avut idei ciudate, afirmă nemiloasă Teresa. Niciodată n-a știut care-i este locul în societate.

Era o replică tăioasă, snoabă, răutăcioasă și Justine suferi din cauza severității cu care fusese rostită. În timp ce ceilalți continuară să mănânce, ea rămase cu mâinile încleștate în poală.

– Ești pornită împotriva întregii lumi? întrebă Max.

Richard preluă întrebarea de parcă i-ar fi fost adresată lui și nu Justinei.

– Justine credea că are cap de afacerist și tocmai a descoperit că nu are agerimea necesară pentru asta. Momentan nu are nici o ocupație și deși o înțelegem și o susținem, ar cam trebui să-și dea seama că nu va realiza nimic dacă trăiește cu capul în nori.

Oh, Doamne, vreau să mor, gândi nefericită Justine.

– Își făcuse o fototecă stupidă care încă de la început n-a avut nici o bază solidă, continuă Richard părând că nu-și dădea seama în ce situație o punea. I-am spus, dar n-a vrut să ne asculte…

– Ne-a ascultat vreodată ? îl întrerupse Teresa. Sper că-ți place vânatul, Max. De pe moșie, desigur. Richard a crescut zece mii de fazani anul trecut…

– Și a pierdut trei sute de pui pentru că au fost lăsați liberi prea devreme și au murit din cauza furtunii, murmură răgușit Justine în timp ce Janet aștepta să strângă farfuriile de supă și să servească felul următor.

Nimeni în afară de Max nu auzi murmurul ei nefericit, și se întoarse spre ea lipindu-și piciorul de al ei. Uimită, Justine ridică ochii, îl privi apoi se încruntă și își îndepărtă cât putu de mult picioarele de ale lui. Se îndoia că Max făcuse acest gest în semn

de compasiune pentru puii care muriseră. O făcuse mai degrabă din compasiune pentru că Richard și Teresa îi răniseră mândria. Nu avea nevoie nici de sprijinul și nici de compasiunea lui.

Conversația continuă fără ca Justine să mai facă vreun comentariu. Doar îi observa pe cei din jur, dorindu-și să fi avut aparatul de fotografiat pentru a surprinde expresiile încordate de pe fețele lor. Beverly începuse bine seara, dar acum părea cuprinsă de plictiseală. Îi arunca din când în când Justinei priviri amenințătoare, arătându-i că nu credea că se ocupa de Max așa cum trebuie.

În liniște Justine îl ajută pe Max să mănânce următorul fel, tăind fazanul, deși era atât de fraged încât se rupea singur. Legumele erau destul de fragede pentru ca el să se descurce și singur; ea îi dădu înapoi furculița și în timpul schimbului degetele lor se atinseră. Mână caldă, inimă rece, gândi Justine și începu să mănânce mecanic în timp ce conversația se îndreptă spre subiecte ce o depășeau.

– Nu prea vorbești, murmură Max în timp ce Bev, care își revenise din plictiseală, bălmăjea despre mobila veche ce împodobea sufrageria somptuoasă, antrenându-i pe Richard și Teresa în conversații despre subiectele lor favorite, lucrurile ostentative și evaluarea actuală a fiecărei piese pe care Bev o admira.

– Am fost învățată să nu vorbesc cu gura plină, spuse Justine după ce înghiți.

– Deci știi să te porți cum se cuvine atunci când vrei, o tachină el.

– Da, și știu să mă port și urât atunci când trebuie, îi spuse ea direct apoi îi mai turnă vin.

El zâmbi, înțelegând imediat la ce se referise ea.

– Îmi pare rău că nu ți-au mers afacerile.

Teresa avea abilitatea de invidiat de a putea fi atentă la mai multe conversații în același timp așa că se aplecă spre Max și-i spuse:

– Te rog să n-o încurajezi, Max. Justine a avut niște idei ciudate…

– Sunt în favoarea liberei inițiative, Teresa, o întrerupse ferm Max. Și sunt sigur că Justine n-a eșuat din cauza lipsei de talent. În acest moment climatul economic nu este favorabil firmelor mici.

– Sunt total de acord, afirmă Richard. Văzând că Justine era sprijinită de mega-industriașul Max Benedict, își schimbă atitudinea. Desigur că Justine este foarte talentată, dar…

Teresa însă, fiind obișnuită încă de mică s-o denigreze pe Justine, nu putea renunța acum.

– Dar Justine nu are cap de afacerist, termină ea în locul soțului ei.

În acel moment Justinei îi venea să intre în pământ. Acum înțelese ce se întâmpla. Sora ei era dezamăgită că Max venise însoțit, așa că nu mai avea rost s-o împingă pe Justine în brațele lui. În ceea ce o privea pe Teresa, șiretlicul eșuase înainte de a începe, așa că următorul pas era s-o denigreze pe Justine. Nu putea suporta asta, mai ales că încă se simțea vulnerabilă deoarece își pierduse afacerea. Ceea ce era și mai rău era faptul că Max se transformase în apărătorul ei după ce răceala cu care îi tratase talentul cauzase această pierdere. Dacă ar fi folosit fotografiile ei…

Justine își întoarse atenția asupra conversației când fu adus desertul.

– Merengul arată delicios, spuse Max politicos când Janet îl rugă să-și aleagă desertul. S-ar putea să-mi fie cam greu, îi spuse el Justinei. Faci onorurile?

Justine se uită fix la glazura crocantă a prăjiturii delicioase din fața lui. De ce alesese tocmai această prăjitură? Știa din experiență că merengul făcut de Janet, deși delicios, nu se putea mânca absolut deloc fără să te mânjești.

Nervoasă, ridică o lingură și o furculiță și încercă cu grijă să rupă prăjitura în bucăți. Își dadu seama că el se distra pe seama ei. De asemenea observă că ceilalți se încruntaseră în semn de suspiciune. Surprinzător, Bev era mai încruntată decât ceilalți dar Justine presupuse că probabil era din cauza geloziei. Ceea ce făcea ea era ceva foarte intim și cumva, frișca proaspătă și șerbetul de căpșuni care completau desertul păreau să adauge un anumit erotism întregii proceduri… și un anumit risc.

– Oh, Doamne! exclamă Justine când o bucată din prăjitură sări din farfurie direct pe cămașa de mătase a lui Max Benedict, amestecul de glazură, frișcă și șerbet de căpșuni alunecând încet de-a lungul cămășii lui până-i ajunse în poală.

Justine încercă să-și înăbușe râsul. Max stătea țeapăn, iar expresia uimită de pe fața lui fu ultima picătură. Justine izbucni în râs, luă un șervețel și încercă să îndepărteze bucata jignitoare de prăjitură.

Max o apucă de mână și Justine simți cum tremurul lui de veselie îi străbate brațul ca un șoc electric. Uimită, îl privi, dar trăsăturile feței lui nu trădau nimic.

– Justine ! Teresa țipă, sări în picioare și înconjură repede masa. Ești de-a dreptul imposibilă! Cum ai putu să fii atât de al naibii de neatentă ?

Ochii Teresei erau negri ca norii prevestitori de furtună, și era gata să smulgă șervețelul din mâna Justinei, când Max spuse repede:

– E-n ordine, Teresa, de fapt începe să-mi placă.

Teresa se înroși puțin, ochii lui Bev parcă aruncau cuțite, Richard se încruntă, iar Justine rămase nemișcată, râsul dispărându-i de pe buze, mâna lui Max rămânând încleștată pe a ei. Ura cina asta blestemată. Justine nu-și putea imagina de ce acceptase el invitația lui Richard. Era clar că Max nu avea nimic în comun cu ei.

– Dacă… dacă spui tu… murmură Teresa, privind dezamăgită spre soțul ei și primind apoi ordinul tăcut de a sta jos și de a-și ține gura.

Justine reuși să scape din strânsoarea lui Max și începu să curețe frișca de pe pantalonii lui de seară, negri, și apoi dezastrul de pe cămașa lui. Fără să-l privească, Justine își ceru scuze.

– Încep să mă obișnuiesc să tot arunci cu lucruri în mine. Mă întreb ce va urma! spuse el tare, astfel încât toți auziră.

Cum nu știa la ce se referise, cuvintele lui îi păreau destul de misterioase. Din nou jocuri, gândi Justine, în timp ce arunca șervețelul pe măsuța de lângă ea.

– Asta o să afli singur, îl tachină ea și-i zâmbi dulce, apoi le zâmbi și celorlalți care urmăreau cu interes acest schimb de replici.

Deodată, Richard, înroșit de stânjeneală, readuse conversația pe calea pe care începuse.

– Întorcându-ne la ceea ce vorbeam mai devreme, Max. Mi-ar face mare plăcere să-ți arăt fabrica de hârtie Hammond din Scoția și să-ți arăt produsele noastre…

Teresa și Bev s-au întors la discuția lor despre antichități, iar Justine își consuma prăjitura în timp ce pe jumătate asculta cum Richard încerca să-l convingă pe Max să facă ceva ce acesta din urmă evident nu voia.

– Am putea să ne ducem cu avionul acolo săptămâna viitoare.

– Mi-e teamă că nu se poate, Richard. Nu călătoresc cu avionul pentru că mi-e frică de așa ceva.

– Oh! exclamă surprins Richard.

Oh ! gândi surprinsă și Justine, acum ascultând atentă conversația celor doi. Deci până la urmă Max Benedict nu era chiar așa de „macho". Acea imagine pe care o afișa avea un defect. Bietului copilaș îi era frică să zboare!

– Și nici cu trenul nu prea-mi place să călătoresc, afirmă Max înainte ca Richard să apuce să sugereze.

– Oh, Doamne, murmură Richard, dezumflându-se din ce în ce mai tare.

Justine zâmbi în timp ce bău ultima picătură de vin din pahar. Bietul Richard; apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze: bietul tata.

– Atunci cum călătorești, Max? interveni Justine, vocea ei exprimând sarcasmul. Cu skate-board-ul cu reacție?

Când Justine spuse aceste cuvinte, orice altă conversație încetă iar acele expresii încruntate de mai devreme reveniră pe fețele celor prezenți.

– Ar fi o idee, spuse bine dispus Max și Teresei îi reveni culoarea în obraji. De fapt îmi place să conduc. El dădu ușor din umerii lui lați. Dar din păcate, pentru moment această plăcere îmi este refuzată din cauza brațului rănit.

– Ai spus ceva de un șofer, rosti Justine. Sunt sigură că el ar putea să te ducă în Scoția. Vedea cum Richard pierdea controlul situației și deși nu se număra printre admiratorii lui, se gândi că trebuia să facă ceva pentru a salva afacerea familiei.

– Momentan are liber, replică Max, întorcându-se ușor spre ea pentru a vedea reacția pe care cuvintele lui au produs-o.

Justine își păstră calmul și îl înfruntă cu și mai mult sarcasm.

– Sigur ai pe cineva de rezervă.

– Nu este momentul pentru frivolități, se răsti Teresa la sora ei.

– Eu… aș putea… începu Richard.

Max ridică mâna stângă.

– Nici nu se pune problema Richard. Sunt sigur că ești un om ocupat. Nu spuneai că trebuie să pleci în Europa ?

Oh, Doamne, nu putea și Richard să vadă că Max Benedict pur și simplu nu era interesat ?

– Da, dar… Richard se poticnea, agățându-se de un fir de păr strâmbând agonizant din gură în timp ce încerca să vorbească.

– Ai putea să amâni călătoria în Europa, Richard, sugeră repede Teresa.

Richard privi nefericit spre soția sa și Justine ghici că afacerea din Europa era la fel de importantă.

Max se lăsă pe spate în scaun cu un gest atât de calculat încât toate privirile se întoarseră deodată spre el.

– Trebuie să recunosc faptul că propunerile tale sunt foarte interesante, spuse el încet, și o vizită la fabrica de hârtie din Scoția m-ar ajuta să iau o decizie…

– Atunci, sigur că trebuie să amâni călătoria în Europa, interveni ferm Teresa, ochii ei verzi avertizându-l pe Richard.

– Eu… presupun…

– Am o idee mai bună, spuse Max. Ridică încet capul și-i privi pe toți pe rând, apoi se opri asupra lui Beverly. Ce-ar fi dacă Justine ar conduce pentru mine până în Scoția ?

Capitolul 3

Acea sugestie stupidă rămase suspendată în aer.

Justine râse nervos, în timp ce sora și cumnatul ei păreau la fel de uimiți de propunere ca și ea.

– Nici măcar nu ai idee dacă știu să conduc! protestă ea.

– Ba am, spuse Max calm.

Deodată Bev se ridică de la masă. Justine observă că exuberanța i se evaporase.

– Mă scuzați! Toaleta… spuse ea încet.

Teresa se duse cu Bev să-i arate drumul, fiind atât de uimită de propunerea lui Max încât rămase complet tăcută în timp ce o însoțea pe Bev afară din cameră.

Janet intră pe cealaltă ușa pentru a anunța că în salon așteptau cafeaua și coniacul, și pentru a-l întreba pe Richard dacă putea să preia un apel telefonic în birou.

Justine se întoarse spre Max imediat ce ușa de la sufragerie s-a închis în urma lor.

– Cum îndrăznești să faci așa ceva? Cum îndrăznești să faci o sugestie atât de ridicolă?

– Credeam că te amuză; seara asta plictisitoare n-a prea avut surse de amuzament, spuse el calm ducându-se până la măsuța de lângă canapea și turnând cu mâna sănătoasă două cafele.

– Uiți de incidentul cu merengul. A fost chiar nostim, spuse ea sarcastic. Și chiar mai devreme am râs din nou pentru că ideea ca eu să fac pe șoferul pentru tine e de-a dreptul ridicolă…

– De ce e atât de ridicolă? Din câte am înțeles, momentan nu ai altceva de făcut.

Asta era o lovitură sub centură pe care Justine o tratã cu disprețul pe care-l merita.

– Treaba mea ce fac cu timpul meu liber, spuse ea. În seara asta te joci cu sentimentele celorlalți, asmuți oameni onești unul împotriva celuilalt. Acea… Beverly… evident că se aștepta s-o rogi pe ea să te conducă și ai distrus-o pur și simplu… în fața tuturor. Te-ai folosit de ea… ai făcut-o să conducă pentru tine până aici în seara asta…

– Nu folosesc oamenii, Justine …

– Tocmai ai făcut-o! Te-ai folosit de noi toți! L-ai făcut pe Richard să se agite atâta… ai iritat-o pe sora mea… ai devastat-o pe Bev…

Atunci Max se întoarse spre ea, ochii albaștri umplându-i-se de mânie. Chiar și cu brațul rănit lipit de piept, părea totuși incredibil de arogant.

– Hai să lămurim câteva lucruri până când nu-mi arunci iarăși vreun vas cu plante în cap, spuse el mânios. Eu și Beverly avem o înțelegere.

– Sigur. S-a văzut! replică Justine, de această dată el neputând-o învinge atât de repede pe cât o făcuse primele două dăți.

– Ascultă-mă, spuse el aspru, înaintând amenințător spre ea, pentru că dacă n-o faci o să plec și atunci tu, cu mocofanul de cumnată-tu și cu afacerea tatălui tău nu veți primi nimic de la mine, mă auzi? Nimic!

– Să nu mă amenințI, Max Benedict. Vorbești cu un membru al familiei Hammond, care nu trebuie să se umilească. N-am nici un rol în această afacere. Sigur că-mi pasă de afacerea tatălui meu, dar nu suficient pentru a fi amabilă cu tine.

– Ești pregătită să vezi cum munca de-o viață a tatălui tău se duce de râpă doar pentru că tu nu poți să te porți frumos cu cineva? Încep să înțeleg de ce sora și cumnatul său te tratează ca pe un copil rebel, pentru că asta ești.

Max îi întoarse spatele și încercă să-și toarne coniac din sticla de cristal, înjurând tare când dopul se înțepeni și nu putu să-l scoată doar cu o singură mână.

– Lasă-mă pe mine să-l scot până nu spargi sticla, spuse Justine cu nerăbdare și-i smulse sticla din mână. Atunci observă cât de încordată era mâna lui rănită în timp ce încerca cu disperare să-și miște degetele inerte. Privirea ei se îndreptă de la degete la disperarea din ochii lui și inima îi sângeră de compătimire. Pentru un om ca el, ceea ce i se întâmplase era probabil imposibil de suportat.

– Îmi pare rău, murmură ea moale. E îngrozitor pentru tine.

– Așa e, admise el liniștit. Încearcă să-ți imobilizezi brațul drept pentru câteva zile și vezi cum te descurci.

– Adevărat, dar nu te aștepta să-mi pară rău pentru tine, Max. Am văzut cum copii care nu aveau mâini deloc luptau pentru supraviețuire pe străzile din Rio, și chiar reușeau s-o facă.

– OK, OK, punct lovit, spuse el cu nerăbdare. Ești o doamnă dură.

– Și în privința lui Beverly tu ești un bărbat dur, contracară ea. Chiar dacă el avea brațul rănit, nu va scăpa ieftin.

Max se așeză pe canapeaua din fața focului și luă paharul cu coniac pe care ea i-l oferi.

Justine trase o măsuță mai aproape de el și-i puse cafeaua pe ea.

Max privi în sus spre ea și-i întâlni ochii verzi.

– Nu suntem iubiți și n-am fost niciodată. Suntem prieteni iar…

– Iar ea își dorește ceva mai mult, termină Justine în locul lui, trăgând un taburet moale lângă șemineu și așezându-se pe el pentru a-și lua coniacul și cafeaua.

– Se observă?

Justine dădu afirmativ din cap fără să spună nimic.

Max rămase tăcut pentru un moment, ca și cum reflecta asupra acestei idei.

– E ceva recent, spuse el încet. De când cu accidentul. Îi place să mă dădăcească.

– Nu mi-o imaginez nici pe propria ta mamă dădăcindu-te! replică înțepător Justine.

– Ai grijă, Justine, iar te porți ca un copil.

– Atunci mă aflu în compania cui trebuie.

– Nu lași niciodată garda jos?

Ea luă o gură de coniac și apoi ridică repede ceașca de cafea pentru a diminua efectul arzător al coniacului.

– Nu sunt dispusă să te dădăcesc și să te menajez doar pentru că momentan ești rănit. Este doar un neajuns temporar și vei supraviețui, dar dacă insiști ca eu să conduc pentru tine până în Scoția, o să te alegi cu încă un braț rănit pentru încăpățânarea ta.

– De ce să insist să mă duci tu? Să știi că a fost doar o sugestie.

Din nou se simți dezamăgită.

– Vei insista? întrebă ea calm, preferând să privească fix focul decât să îndrăznească a privi refuzul rece din ochii lui.

– Aș insista, dar mă îndoiesc că vei lua în seamă ordinele pe care le-aș da eu. Totuși o să mă folosesc de șantajul emoțional; la așa ceva pot să mă pretez.

O tachina dar Justine era în stare să suporte cuvintele lui.

– Atunci, ești doar un ticălos, doar o umbră a cumnatului meu perfid care a aranjat această cină jenantă. Oricum, ți-am spus deja că nu poți să mă manipulezi așa.

– Deci nu-ți iubești tatăl?

Atunci îl privi, gura crispându-i-se, ochii devenindu-i de un verde mai închis decât canapeaua pe care stătea el.

– Îl ador, spuse ea în șoaptă. Dar nu trebuie să demonstrez acest lucru îndeplinindu-ți orice capriciu. Las asta în seama Teresei care crede că trebuie să-și arate valoarea în singurul fel în care poate, prin bani. Toți știu că-l ador. Ne vedem foarte rar, pentru că întotdeauna am făcut ce am vrut; sunt sigură că mă iubește pentru acest lucru, deși uneori îl exasperează.

– Și totuși ești dispusă să stai cu mâinile-n sân și să vezi cum tatăl tău își pierde afacerea?

Justine îi aruncă o privire tăioasă.

– Și dacă te-aș duce în Scoția ar ajuta cu ceva? Ea zâmbi trist și cuprinse paharul cu ambele mâini în timp ce el îl învârtea pe-al lui într-o mână. Am o părere mai bună despre inteligența ta decât tine, Max Benedict. Vei încheia contractul pentru hârtie cu cine vei dori, iar petrecerile și slugărnicia n-o să aibă nici cea mai vagă urmă de importanță, așa că tot drumul acesta până în Scoția este o mare pierdere de vreme.

Max zâmbi.

– Și mie care-mi părea rău pentru tine deoarece familia ta te-a denigrat atâta în această seară. Chiar ai talent, Justine Hammond, și ai un cap de afacerist pe umeri.

– Greșit. N-o să neg faptul că am talent, dar afacerea mea a eșuat, și nu s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut cap de afacerist, așa că nu încerca să mă flatezi acum, din moment ce acum șase luni m-ai trimis atât de repede la plimbare. Și nu-ți irosi mila pe mine pentru că n-am nevoie de ea. M-ai demoralizat o dată dar n-o să mai ai niciodată ocazia s-o faci din nou.

– De asta ai aruncat cu vasul acela cu violete africane în mine?

Ea îi susținu din nou privirea. Verde contra albastru.

– De asta ai făcut sugestia aceea ridicolă în seara asta, ca să te răzbuni?

El râse.

– Nu. De fapt mă răzbunam pe familia ta. Richard e plictisitor și voiam să-i văd fața când mă refuzai.

– Deci într-adevăr jucai un rol în seara asta?

– Nu facem asta cu toții?

– Probabil, murmură Justine, privind din nou focul. Încerca să se convingă pe sine că-l disprețuia și totuși simțea furnicături de dezamăgire de-a lungul spatelui la gândul că el nu insista să-l ducă în Scoția. Iar acum știa că nu avea de gând s-o facă. Era doar un joc. Dar, chiar și știind toate astea nu se putea abține să nu se simtă atrasă de el. Era un bărbat foarte atrăgător. Chiar și cu brațul imobilizat avea o forță de temut. Totuși n-o făcea să-l trateze cu menajamente. Nu era deloc o doamnă dură; știa că brațul avea să i se însănătoșească și că situația în care se afla el acum era doar temporară. Nu, de data asta sentimentele ei nu izvorau din milă. Sentimente? Ce sentimente? Nu știa cu exactitate; tot ce știa era existența unei stări de surescitare atunci când

se afla lângă el. Max o umilise de două sau probabil de trei ori și de fiecare dată ea a simțit acea emoție ciudată pe care el i-o provoca.

– Mai vrei coniac? întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap și îi întinse paharul gol.

– Teresa și Bev întârzie cam mult, iar convorbirea telefonică a lui Richard ia ceva timp. Ai și tu impresia că suntem lăsați singuri intenționat? întrebă ea în timp ce turna coniacul în pahare.

– Acesta era scopul serii, nu-i așa?

– Da?

– Nu știai? întrebă el moale.

Justine se așeză în fața șemineului, de această dată ghemuindu-se pe covorul din fața focului, strângându-și rochia de mătase în jurul picioarelor. Se întoarse spre el și-l privi cu ochi atotștiutori.

– Am ghicit. Teresa mi-a spus că trebuie să fiu amabilă cu tine și apoi, când ai sosit, și n-ai fost surprins să mă vezi…

– N-am fost surprins. Când Richard a sunat să mă invite a accentuat că vei fi și tu aici. Mi-a trezit interesul faptul că voia să folosească o membră frumoasă a familiei pentru a obține ceea ce dorea: contractul meu anual pentru hârtie, care este revizuit în această perioadă.

– Un gen de prostituție pentru corporație, sugeră sec Justine, ignorând complimentul pe care el îl strecurase. Cumnatul acesta al ei era chiar perfid.

Max se încruntă.

– Nu accept astfel de lucruri.

– Nici eu.

– Mă bucur să aud asta.

Justine zâmbi, coniacul încălzind-o și făcând-o să lase garda jos. Privi focul și murmură:

– Pe Bev ai adus-o pe post de protecție.

– Nu. Și eu pot să-mi port singur bătăliile, dar în cercurile în care mă învârtesc eu, când se pune problema unei invitații la cină aceasta include și aducerea unui însoțitor dacă nu este specificat altceva, iar Richard n-a făcut-o.

Justine nu era prea sigură că acea explicație era plauzibilă, dar o lăsă să treacă și el continuă.

– Desigur că acum realizez că nu se aștepta nimeni să vin însoțit, de aici și întorsătura pe care au luat-o lucrurile și familia ta a început să te sape. Am impresia că n-ar fi făcut asta dacă am fi fost doar noi patru. Max se opri, făcând-o pe Justine să-l privească din nou.

– Îmi cer scuze pentru asta.

Justine dădu din umeri.

– Nu tu trebuie să-ți ceri scuze.

– Totuși mă simt puțin responsabil. Tu ești cea care a suferit pentru că eu le-am încurcat planurile pentru această seară.

– Cam așa e, admise ea moale. Dar nu-ți face griji pentru mine, sunt obișnuită să fiu luată la rost. Apoi se strâmbă. Ceea ce n-au știut Richard și cu Teresa când au plănuit această seară a fost faptul că eu cu șase luni în urmă am aruncat în tine cu un biet vas cu violete. Justine suspină. Să știi că după aceea am plâns.

Max era serios.

– Îmi pare rău. Dacă știam cât de rău îți mergeau afacerile…

– Ai fi făcut același lucru, îl întrerupse Justine și scutură din mână ca pentru a alunga tot ce se întâmplase. Afacerile sunt afaceri. Înțeleg, corecție, înțelegeam… Acum se simțea foarte moale; de fapt, dacă ar mai fi băut vreun pic de coniac, ar fi fost în pericol de a se ameți. Și n-am plâns

pentru că m-ai refuzat. Am plâns pentru că te-ai ferit și am ratat. Am făcut un lucru îngrozitor unor flori atât de frumoase!

Râdeau când Richard năvăli în cameră, împrăștiind scuze precum fântânile din Roma împrăștiau litri de apă.

– Îmi pare nespus de rău, Max. În afaceri nu ai nici un minut de relaș, nu-i așa? Hai să-ți mai torn un coniac.

De-a dreptul perfid, se gândi Justine, în timp ce încerca să se ridice, legănându-se puțin, și Max, care era în picioare, îi întinse brațul sănătos pentru a o susține. Justine era conștientă de contact, voia mai mult, voia ca acel braț sănătos al lui s-o strângă lângă el. Justine sughiță, își acoperi gura cu dosul mâinii și zâmbi prostește spre cumnatul ei.

– Nu, mulțumesc, Richard. Am băut destul și după câte se pare, la fel și Justine. Unde e Beverly?

– E încă sus cu Teresa. Îi arată trusa de cusut din perioada georgiană, pe care i-a lăsat-o bunica ei…

– Victoriană, rectifică Justine pentru Max, și el zâmbi batjocoritor iar Justine își acoperi din nou gura și chicoti.

– Mulțumesc pentru ospitalitate, Richard. Mâncarea a fost delicioasă și a fost o seară interesantă. O să mai vorbim luni pentru a finaliza aranjamentele necesare pentru ca Justine să mă ducă în Scoția.

Chicotitul dispăru. Gura Justinei rămăsese căscată. Richard strălucea de încântare.

– Va fi o călătorie lungă dar sunt sigur că Justine este foarte capabilă…

Gura Justinei se căscă și mai mult. Richard dădu entuziasmat din cap.

– Mă tem că vor fi necesare câteva opriri peste noapte. Obosesc repede, din cauza nenorocitului acesta de braț, dar nu mă aștept să fie probleme…

Inima Justinei începu să bată cu putere. Richard continua să dea din cap, ca unul din acei cățeluși de pluș așezați în spatele mașinilor.

– A fost foarte drăguț din partea Justinei să accepte sugestia mea cu atâta solicitudine. Face cinste familiei Hammond.

– Da, da, ei bine, am știut asta întotdeauna, spuse Richard înflăcărat. Mă duc să chem fetele. Ieși cu pași repezi din cameră, ceea ce nu-i era caracteristic.

Justine se întoarse spre Max.

– Tu… tu… ticălo…

Brațul sănătos al lui Max Benedict se întinse și o prinse de talie și, cu puterea a patru brațe sănătoase, îi lipi corpul țeapăn de al lui. Gura lui opri ultimele litere ale insultei verbale cu un sărut care o uimi atât de tare încât renunță la luptă. Mintea îi era cuprinsă de senzațiile pe care buzele lui le creau. Calde, puternice, încântătoare. Se mișcau, mângâiau, făcându-i întreaga ființă să se cutremure și, din cauza slăbiciunii și amețelii care o cuprinseseră nu putu gândi decât un singur lucru: omul acesta era tare viclean. Periculos de viclean. Se juca mereu cu ceilalți și nu pierdea niciodată. Se relaxase, lăsase focul arzător și coniacul să-i afecteze emoțiile într-atât încât să aibă din nou încredere în el iar acum, el, din nou nu luase în seamă părerea ei și i-a spus lui Richard o minciună gogonată. Nu acceptase cu solicitudine sugestia lui… și nu… în nici un caz ea nu avea de gând să accepte cu resemnare această propunere!

Se zbătu în van, încercă cu disperare să scape de asaltul dur asupra gurii ei, dar pentru un om cu un braț rănit el o ținea foarte ferm.

Gura lui părăsi buzele ei și se mută asupra lobului urechii.

– Nu-i așa că sunt puternic? îi spuse el la ureche, tachinând-o.

– Uimitor de puternic. Numai mușchi și nici un pic de creier, șuieră ea insultător.

– Pot să fiu mai șmecher decât tine la orice oră vreau, Justine, murmură el seducător în timp ce-i mușca ușor lobul urechii.

Mâna lui o ținea în continuare de mijloc. Nu se mai putea mișca și, Dumnezeule, nici nu voia să se miște! Dorise să se întâmple asta încă de când îl văzuse pentru prima oară, iar acum chiar se întâmpla.

Gândurile i se limpeziseră și se dădu înapoi exact în momentul în care el slăbi strânsoarea. Se împletici și Max o prinse repede de încheietura mâinii pentru a o ajuta să-și mențină echilibrul.

– Sunt sigur că atunci când o să fii trează o să-ți placă ideea de a merge în Scoția.

– Iar eu sunt sigură că atunci când o să fii treaz o să-ți dorești ca această seară să nu fi existat!

– Iar eu sunt sigur că ai dreptate, dar regretele pot fi amuzante uneori, o tachină el.

– Nu există nici o șansă ca asta să se întâmple, deoarece eu nu am de gând să conduc nicăieri un bandit cu un singur braț nicăieri.

El încă îi ținea strâns încheietura, dar cu degetul mare îi mângâia dosul mâinii iar acest gest era mult mai dureros. Mângâierile îi ardeau pielea.

– O s-o faci, Justine, pentru că așa vreau eu…

– Iar tu obții întotdeauna ceea ce vrei, nu-i așa? șuieră ea printre buzele palide.

– Voi obține ceea ce vreau de la tine? Ochii lui albaștri se măriră așteptându-i răspunsul; gura lui o tachina și ea ghici că el nu se referea la condus.

Justine era acum extrem de trează. Deci acesta era jocul, nu? Nu foarte sportiv, dar el nu jucase niciodată corect. Probabil că nu jucase corect nici atunci când cineva l-a trântit de pe cal la polo pe iarbă.

– Nu, spuse ea sfidător. N-am de gând să mă culc cu tine în acele opriri pe care i le-ai pomenit cumnatului meu.

– A, deci asta îți trece prin cap, nu-i așa? Ei bine, scuze că te dezamăgesc dar cred că ai înțeles greșit sugestia mea. El îi eliberă mâna și apoi își bătu ușor brațul rănit. Am nevoie de șofer, Justine, nu de amantă.

Roșeața îi năvăli în obraji și nu putu face nimic pentru a ascunde asta. Inteligentă mișcare, Max Benedict, își spuse ea clocotind de mânie. Crezi că m-ai prins? Greșit.

Ea îi zâmbi dulce, fiind din nou stăpână pe sine, roșeața dispărându-i.

– Deci, așa îți săruți și celălalt șofer, nu-i așa?

Ochii lui Max căpătară pentru un moment o sclipire metalică de mânie care îl dădu de gol, pentru că nu știa cum să interpreteze spusele ei, dar apoi dispăru. În timp ce el își dădu capul pe spate și râse Richard, intră în cameră.

– Ce bine-mi pare să văd că vă înțelegeți…

– Ca o casă în flăcări! spuse Justine și trecu pe lângă cumnatul ei îndreptându-se spre hol unde aerul era mai respirabil.

Era și mai respirabil în dormitorul ei, și trânti ușa în timp ce respira atât de profund încât fu copleșită de această senzație.

Își dezbrăcă rochia violet, o mototoli și o aruncă de perete.

– Oh, n-ar fi trebuit să ratez, se văită ea. Ar fi trebuit să te fi făcut knock-out când ne-am întâlnit data trecută, Max Benedict. Și n-o să conduc pentru tine în vecii vecilor.

– O s-o faci, Justine! Insistăm! îi spuse Teresa tăios a doua zi la micul dejun.

Doi la unu. Justine privi spre cei doi peste masă, apoi își coborî privirea și se concentră să-și întindă untul pe pâine.

– E un om insuportabil, iar ideea de a conduce pentru el e absurdă. Nu cred că îi este frică să zboare. Pun pariu că nu există nici o linie aeriană care să aibă un avion destul de mare în care să-i încăpă tot orgoliul.

– Pentru numele Lui Dumnezeu, ce-ai cu omul? întrebă Richard, surprins de izbucnirea ei.

– A ignorat-o acum câțiva ani la o petrecere, asta are cu el, spuse Teresa plină de ciudă și Richard ridică mirat din sprâncene.

Și mai e ceva, gândi Justine prost dispusă.

– Seara trecută n-a părut că te ignoră, Justine. Părea foarte atras de tine, încercă s-o flateze Richard.

– Probabil că s-a lovit și la cap nu numai la braț, spuse Teresa, turnându-i soțului ei o ceașcă de cafea.

– Ha, ha, Teresa a făcut o glumă, rosti sarcastic Justine.

– De-ajuns, Justine! Când ai de gând să crești? ripostă Richard. Justine trânti cuțitul. Se săturase, nu mai putea suporta.

– De ce întotdeauna când vreau să-mi exprim o părere, tot ce aud este „de-ajuns, Justine"? Ce aveți cu mine? Faceți lucrul ăsta pentru că am încălcat regulile? Am plecat în lume și am făcut tot ce mi-a trecut prin cap, ceva ce nici unul dintre voi nu avea curajul să facă!

Ochii Teresei se îngustaseră ucigător.

– Te-ai sustras responsabilităților familiale…

– Tu ți-ai luat singură aceste responsabilități, Teresa. Nu sunt ca tine și n-am vrut să mă amestec în afacerile familiei, așa că nu da vina pe mine pentru eșecurile tale. Nici tu n-ai fi avut cine știe ce succes. Dacă nu te-ai fi căsătorit cu Richard…

– E de-ajuns Justine…

– Oh, Doamne, suspină Justine descurajată, întinzându-se după vasul cu cafea și turnându-și o ceașcă. Nu putea ajunge nicăieri cu ei, așa că ce rost avea să mai încerce?

– Nu uita că sora ta e însărcinată și nu are voie să se supere, îi aminti Richard.

Din nou șantaj emoțional!

– Am vorbit ieri seară cu tatăl vostru la telefon, continuă grav Richard. Lucrurile nu par să meargă bine nici în Europa. N-a avut cine știe ce succes. Se reciclează foarte mult și noi nu…

– Așa ar trebui să și fie, interveni Justine. Toți acei copaci tăiați doar pentru ca oamenii să aibă în ce să-și împacheteze peștele și alte nimicuri. „E de-ajuns, Justine" , mimă ea și în timp ce nimeni nu spuse nimic, suspină adânc. Da, da se purta din nou ca un copil. Știu, continuă ea calmă. Reciclarea are limitele ei și de aceea n-o folosiți. După o vreme te alegi cu o amestecătură fibroasă. Privi spre sora și cumnatul ei, care o ascultau cu atenție. Și nu e profitabil. Obții cam același rezultat.

Richard ridică din nou din sprâncene.

– Deci, până la urmă, știi câte ceva despre afaceri.

– Știu îndeajuns ca să-mi dau seama că produsele Hammond au o calitate excepțională fără a distruge pădurile tropicale pentru a o obține. Știu, de asemenea, că tata încearcă cu disperare să repună afacerea pe picioare și nu vreau să fiu vinovată pentru… Ei bine, tata nu mai e chiar tânăr…

– În sfârșit începi să gândești cum trebuie, spuse repede Teresa. Deci îl vei conduce pe Max Benedict până în Scoția săptămâna viitoare.

Nu era o întrebare ci o simplă expunere a faptelor. Justine a meditat pe această temă toată noaptea. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Mega-Max, ar fi făcut-o cu plăcere. Voia să ajute; în ciuda a tot ceea ce spunea, ar fi fost un monstru dacă n-ar fi vrut. Ținea foarte mult la tatăl ei și nu voia să vadă cum își pierde afacerea, așa cum i se întâmplase și ei. Ea era tânără și putea s-o ia de la capăt, dar dacă un bărbat de vârsta a doua își pierdea munca de o viață…

– Vreau să ajut… începu Justine, jucându-se cu o bucată de pâine prăjită din farfurie.

– Seara trecută, înainte și în timpul cinei n-ai vrut, spuse aspru Teresa. Te-ai comportat abominabil…

– Așa sunt eu, îi spuse Justine. Ar fi trebuit să mă cunoști până acum, Teresa…

– Să nu începem iarăși, zise Richard, privindu-și ceasul. Am treabă. Atunci rămâne stabilit. O s-o faci, Justine.

– Ce aveai de gând să faci, Richard, dacă Max n-ar fi făcut această sugestie?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă suspicioasă Teresa.

– Tu ai spus-o aseară, Teresa. Eu eram esențialul. Apoi ne-ați lăsat singuri în salon o veșnicie și amândoi am avut impresia că era o înscenare. Nu mi-ar plăcea să aflu că m-ați folosit ca momeală.

– Asta n-a fost niciodată intenția noastră, afirmă Richard, roșindu-se, și Justine știu cu o certitudine amară că avea dreptate. Ideea… da, ideea era să organizăm o seară plăcută împreună, în speranța că lui Max îi va plăcea compania și se va gândi la propunerea noastră.

– Ceea ce și face, fără intervenția mea. Ți-am spus, Teresa, Max nu procedează așa. Se va hotărî singur iar voi tot încercați să mă băgați în patul lui…

– Justine! explodă Teresa, pălind. Nu-ți cerem să faci așa ceva! Gândirea ta merge din rău în mai rău.

– Gândesc logic, spuse Justine. Max Benedict are o reputație iar eu nu sunt în nici un caz cocoșatul de la Notre-Dame în zdrențe. Va trebui să stăm împreună în mașină ore întregi și acele opriri din timpul nopții sunt inevitabile, iar un lucru duce la altul…

Nu era nevoie să mai continue. Teresa sări în picioare. Orice gând de a-i trezi Teresei sentimentul de protecție pentru sora ei mai mică se destrămă când îi auzi cuvintele:

– Ține minte un lucru, dragă Justine, spuse Teresa nervoasă. Nu te-a vrut cu ani în urmă la acea petrecere și situația nu s-a schimbat. A sosit însoțit după ce l-a lăsat pe Richard să creadă că e interesat… Vocea îi pieri când realiză ceea ce spusese. Richard părea îngrozit și-și drese glasul zgomotos.

– N-a fost chiar așa, dragă Teresa…

– Știu exact cum a fost, murmură Justine, se ridică și începu să strângă farfuriile. Luă o parte și se îndreptă spre bucătărie, închizând cu piciorul ușa de la salon, și apoi se opri, trăgând cu urechea la tărăboiul ce se iscă în cameră.

– Toată situația a ieșit de sub control, Teresa…

– A fost ideea ta de la început, după ce ți-am spus cum s-a uitat la ea acum câțiva ani…

– Păi, tocmai ai spus că a respins-o. Hotărăște-te!

– A respins-o, insistă Teresa. Probabil pentru că atunci, Justine era doar o copilă, dar nu înainte de a o analiza cu atenție. Am crezut că după patru ani va fi și mai interesat. Și apoi, tu ești

cel care a spus că la telefon era interesat când ai menționat-o. Oricum, acum e cât se poate de clar faptul că nu e interesat, din moment ce a venit însoțit.

– Eu aș spune că e tare interesat, zise Richard. De ce a sugerat ca Justine să conducă pentru el până în Scoția, și nu Beverly?

– De unde vrei să știu? tună Teresa. Oricum, Justine se înșală crezând că el o să încerce ceva în drum spre fabrica de hârtie. Lui Max îi plac femeile adevărate, ca acea încântătoare Beverly. Justine n-are nici o șansă; o folosește pentru a nu-și ieși din formă și îl flatează această propunere, iar noi o să-i facem jocul pentru că avem nevoie de blestematul ală de contract.

Justine nu mai auzi nimic altceva. Trânti vasele în mașina de spălat, făcând un zgomot îngrozitor în timp ce murmura:

– Dar tu n-ai fost prezentă atunci când m-a sărutat!

Apoi trânti ușa, porni mașina și se sprijini deznădăjduită de ea.

Dar Teresa avea dreptate. Justine Hammond era doar o joacă pentru el. O sărutase, la fel cum făcuse și cu alte mii, și acesta era un nou sport pentru el din moment ce nu mai putea să joace polo. Dar faptul că va face tot ce va putea pentru a-și ajuta tatăl era o certitudine, și o altă certitudine era că nu-i va permite lui Max Benedict s-o afecteze. Lui îi plăcea s-o tachineze, ceea ce era periculos, și avea destul timp până la următoarea operație, așa că de ce să nu se distreze puțin? Atâta timp cât avea aceste cuvinte în cap, va fi bine.

Când va veni momentul își va face bagajele și-și va înăbuși orice sentiment. Pentru că putea să se descurce cu Max Benedict… da, putea!

Capitolul 4

– Justine, la telefon! strigă Janet în timp ce Justine cobora, îmbrăcată cu un pulovăr gros și frecându-și brațele.

– N-ai dat drumul la căldură, Janet? Îngheț sus.

– Economie, îi spuse Janet strâmbându-se în timp ce ținea mâna pe receptorul telefonului. Am făcut focul pentru dumneavoastră în salon, iar în bucătărie e cald. Domnișoara Teresa a spus că n-are rost să dăm drumul la căldură dacă ei sunt plecați. Vreți o cafea?

– Da, te rog. O să vin în bucătărie s-o beau. Îi luă apoi lui Janet receptorul din mână.

Economie, eh? Ei bine, din moment ce din punct de vedere material nu-și permitea să plătească datoriile casei, nu-i va reproșa Teresei că face economii, deși e ușor să faci economii atunci când nu ești tu cel care suferă de pe urma lor, gândi Justine, deprimată. Trebuia să-și găsească ceva de lucru curând, foarte curând, și o altă locuință.

– Alo.

– Justine?

– Da, cine e?

Știa foarte bine cine era, deși renunțase de mult la speranța că va mai avea vești de la el. La fel făcuseră și bieții Richard și Teresa, de aceea Teresa, fiind plictisită, plecase cu soțul ei în călătoria acestuia de afaceri în Europa.

– Banditul cu un braț. Ești gata?

Ochii ei se ridicară spre cer.

– Gata pentru ce?

– Pentru călătorie, bineînțeles. În Scoția, nu-i așa?

– Credeam că ai renunțat la idee. Ai spus că o să stabilești cu Richard luni, și n-ai făcut-o. A fost foarte agitat zilele astea așteptând să suni. Acum e în drum spre Bruxelles sau cam așa ceva, și a luat-o și pe Teresa cu el.

– Nu mă complic cu maimuța din moment ce pe mine mă interesează flașnetarul, râse el.

Justine nu se putu abține să zâmbească.

– Memorie de elefant, nu? Ce-ți mai face brațul?

– Doare îngrozitor, sunt sigur că ești încântată să afli acest lucru. Calmantele sunt atât de puternice încât o să fiu amorțit în majoritatea timpului cât o să călătorim, așa că poți să te liniștești.

– Mă îndoiesc de faptul că voi observa diferența, replică ea sarcastic, și scoase limba la receptor. Deci ești hotărât în ceea ce privește această călătorie? Sper că ai bilet de la doctor în care scrie că ai voie să călătorești.

– Nu, dar am unul de la mami, în care scrie că-mi dă voie.

– Ei bine, știam eu că n-ai tată, glumi ea cu subînțeles, dar și faptul că ai mamă mă uimește. Credeam că te-ai dezvoltat dintr-un spor.

Ea îndepărtă receptorul de ureche în timp ce el râdea.

– Prevăd că această călătorie o să-mi alunge melancolia.

Justine se încruntă.

– Asta înseamnă că ești deprimat?

– Superdeprimat. Am mare nevoie de cineva care să mă înveselească. Din cauza brațului nu pot să lucrez. Nu pot să fac nici un sport. Nu pot să fac nimic.

Așa că de ce să nu-ți pierzi timpul insistând asupra acestei călătorii inutile în Scoția? gândi Justine, nemaipomenit de dezamăgită.

– Îmi pare rău, dar nu te compătimesc. Dacă faci pe inaccesibilul, atunci suferă.

– Iar eu repet, ești o doamnă dură…

– Și n-am de gând să devin sentimentală, așa că să nu-ți vină cine știe ce idei.

– Tu ești cea cu ideile, scumpo. Deci când vii să mă iei?

Justine se luptă să respire.

– Așa, pur și simplu? Te aștepți ca eu să las totul baltă atunci când mă chemi și să alerg la tine?

– Da, exact. Ai ceva de scris la îndemână?

– O secundă. Ea căută un pix printre teancurile de scrisori de pe masa din hol. OK, spune.

Câteva minute mai târziu puse receptorul în furcă tremurând, ceea ce nu era mare lucru din moment ce în holul vechii case era un curent teribil și o temperatură de sub zero grade. Toată lumea pierduse orice speranță. Richard și Teresa se scufundaseră într-o mare dezamăgire și până la urmă plecaseră în călătorie întrebându-se ce aveau să-i spună lui John Hammond când se vor întâlni cu el la Bruxelles. Tentația de a-i suna și a le

spune că Max nu renunțase la călătorie fu înăbușită. Nu avea nici o garanție că Max le va acorda contractul, cel puțin nu până când nu vedea fabrica de hârtie, și apoi? Justine nu știa. Tot ce știa, tot ce putea să realizeze în acel moment era faptul că avea să fie șoferul lui Max pentru câteva zile. Îl va conduce pe Max în Scoția… Doamne! Un gând nou o surprinse: va trebui să-l aducă și înapoi! În total călătoria va dura cam o săptămână. O săptămână întreagă cu omul acela. Realiza într-adevăr la ce se înhăma?

Se cutremură de frig în timp ce se îndrepta spre bucătărie pentru a-și bea cafeaua. Această convorbire veselă era departe de ceea ce se așteptase ea după acea cină organizată de cumnatul ei. Mintea ei făcea încă eforturi să ignore efectul pe care acel sărut îl avusese asupra nervilor ei.

Încercase iar și iar să se convingă, deși o durea asta, că Teresa avea dreptate: lui Max îi plăceau femeile rafinate iar ea nu avea nici o șansă. Ei bine, deja știa asta. El îi arătase de două ori până atunci că așa stăteau lucrurile. De câte ori trebuia să i se mai întâmple ca să înțeleagă? Problema era că nu reușea să separe cele două aspecte ale acestei călătorii. Acceptase să facă pe șoferul pentru el cu un scop, pentru a obține contractul, pentru a salva afacerea familiei, dar aspectul personal părea să preia controlul. Dacă n-ar fi sărutat-o probabil că s-ar fi putut concentra asupra aspectului practic al problemei, dar Max personalizase lucrurile prin acel asalt asupra simțurilor ei. Jocuri? Putea și ea să se joace, dar încă nu era sigură care erau regulile.

Deci cum trebuia să se comporte în această călătorie, astfel încât să-și salveze sufletul din ghearele diavolului însuși, Max Benedict? Vesel, așa cum fusese convorbirea lor telefonică?

Rezervat, vulnerabil, sofisticat? Oh, la naiba! Nimic nu se potrivea cu personalitatea ei. Ei bine, atunci rămânea stabilit. Va fi ea însăși iar el putea să se ducă la naiba!

Se opri în fața ușii de la bucătărie și-și frecă cu putere fruntea. Pentru a fi sincer cu tine însuți trebuie în primul rând să te cunoști, și ceea ce Justine știa era faptul că, deși încercase să se convingă pe sine și pe sora ei că nu-i plăcea acel om, adevărul era altul. Îi plăcea de el, îi plăcea mult.

– Oh, am nevoie de cafea, Janet, spuse ea când intră în bucătăria caldă, primitoare. Caldă, dulce și cu lapte pentru că trebuie să mă pregătesc pentru o călătorie cu peripeții.

– Nu-mi plac autostrăzile, recunoscu Max în timp ce studiau harta rutieră în salonul somptuos al casei lui din Ascot, în după-amiaza aceleiași zile. Sunt plicticoase.

Când îi dăduse adresa la telefon ea fusese surprinsă să afle că locuiau în același comitat, deoarece se aștepta ca el să locuiască în inima Londrei, și în secret ura traficul aglomerat al orașului. Luase mașina Teresei fără să-și facă griji, un Volvo confortabil care ar fi suportat fără probleme călătoria, dar Max respinsese această idee imediat ce i-a fost prezentată. Ori mergeau cu Jaguarul ori nu mai mergeau deloc, iar acum el făcea mofturi în ceea ce privea ruta pe care ea o propusese.

– Nu-ți place să călătorești cu avionul, cu trenul sau pe autostradă, suspină exasperată Justine. Da' ce-ți place, Max Benedict?

– Îmi place parfumul tău, murmură el apreciativ când se aplecă spre ea.

Justine se îndepărtă de el și începu să mâzgălească în carnețel, notând rute alternative, în gândul ei recunoscând că autostrăzile erau plictisitoare. Dar era cel mai scurt drum de la A la B și cu cât petrecea mai puțin timp cu el, cu atât mai bine.

– Nu prea iei în serios toată această călătorie, nu-i așa? murmură ea.

– Tu, da? spuse el apropiindu-se din nou de ea pentru a privi peste umărul ei la numerele pe care ea le mâzgălise.

Justine se îndreptă și privi spre el.

– Bineînțeles. Ai vrut șofer, ei bine acum ai unul, deși e cam fără tragere de inimă. Nu vreau să fac asta, dar o fac pentru că familia mea are nevoie de nenorocitul ăla de contract. Deși sunt sigură că oriunde te-aș duce oricum nu ar conta, dar eu pur și simplu accept toanele unui client răsfățat, bogat, cu un singur brat, căruia îi place să se joace cu viețile celorlalți, pentru că dacă n-o fac n-o să mai pot da vreodată ochii cu familia mea.

El îi zâmbi vag.

– Contează? După câte am văzut nu prea există dragoste între membri familiei tale.

Justine se încordă.

– Familia trebuie să rămână unită…

– La acea cină nu mi s-a părut că așa stau lucrurile. Erai mereu luată în zeflemea.

Justine privi din nou harta rutieră.

– Am fost întotdeauna tratată așa de sora mea, murmură ea.

– Din gelozie?

– Nu cred. Sincer, nu se prea gândise la acest lucru, ci presupusese că toate surorile fac la fel. Geloasă pe ce? adăugă ea după o secundă de gândire.

– În primul rând pentru că ești mult mai frumoasă decât ea, sugeră el, în ochi având o sclipire care sugera tachinarea.

Ochii Justinei se măriră de uimire.

– Nu cred că acest lucru are vreo legătură.

Max dădu din umeri.

– Atunci poate că e geloasă pe libertatea ta. Ai călătorit mult.

Justine zâmbi și scutură din cap.

– Teresa nu-i genul căruia să-i placă să călătorească. N-ar fi îndrăznit niciodată să facă ceea ce am făcut eu. Eu am încălcat regulile; cred că acesta este mărul discordiei. Mama noastră a plecat când eu eram mică și, deși Teresa este cu doar șapte ani mai mare ca mine, a simțit că trebuie să aibă grijă de mine și de tatăl meu, dar eu nu m-am conformat și probabil că acest lucru a iritat-o.

– Și tot nu te conformezi?

– Eu nu sunt ca Teresa, gata să trăiesc sub acoperișul tatălui meu pentru a fi stăpâna casei. Eu voiam să fiu independentă încă de când am terminat colegiul. Voiam să fiu fotografă și să călătoresc. Eu mi-am ascultat inima iar Teresa a făcut ceea ce a considerat că e de datoria ei să facă. Nu cred că-mi invidiază independența, pentru că n-o mai am. Eu am eșuat; ea e cea căsătorită și așteaptă un copil.

– O invidiezi pentru asta? spuse el, destul de serios, ceea ce o făcu pe Justine să râdă.

– Ce, un soț și un copil ? întrebă ea neîncrezătoare.

– E ceea ce multe tinere doresc.

Justine se strâmbă.

– Nu și această tânără, spuse ea hotărâtă. Imediat ce-mi revin după acest eșec, o să mă adun și o s-o iau de la capăt. Și cred că

ar fi mai bine să pornim până nu se face întuneric. Justine începu să împăturească harta, conștientă de faptul că Max încă o privea. Își dorea ca el să n-o studieze cu atâta intensitate, îi dădea fiori.

– La naiba, nu era München, nu? Justine se încordă și în ochii lui Max apăru o sclipire de amuzament. Era Belgravia. La lansarea uneia dintre revistele mele. Tu m-ai încolțit…

– N-am fost în viața mea în Belgravia, spuse Justine, mințind de înghețau apele, iar vocea ei trăda acest lucru. Acum, plecăm sau nu?

El zâmbi încordat, se întinse, îi luă carnețelul și rupse pagina pe care scrisese. O mototoli cu mâna sănătoasă și o aruncă în focul ce ardea în șemineu.

– N-avem nevoie de asta. Hai să mergem la noroc. Să mergem acolo unde ne duc instinctele. Prima oprire la hotelul „Launceston", chiar lângă Bath. Am rezervat un apartament pentru o noapte…

– O secundă! protestă vehement Justine, simțind cum ia foc. Naiba să-l ia! Își amintise.

– O secundă ca să ce? o grăbi el. În ochii lui era o sclipire care îi demonstra că-și amintise, și o alta care o lua în zeflemea. Max avea de gând să profite de această călătorie pentru a o tachina pentru acea primă întâlnire. Justine o simțea. Adorația adolescentină? Acum patru ani el nu avusese nici timp nici chef pentru a profita de asta… Oh, Doamne, acum avea timp, gândi ea isterică. Cât despre chef, ei bine, o sărutase, ceea ce arăta că acum avea și așa ceva… și nu spusese tocmai acum că un soț și un copil nu sunt pentru ea? Doamne-Dumnezeule, bărbatul acesta credea probabil că reușise să câștige la loterie. Nici o

obligație, doar puțin antrenament cu cineva care nu voia legături de durată, și care cu ceva timp în urmă îl privise cu atâta adorație.

– Bath! Ea aproape scânci. Asta nu prea sună a merge la noroc. Deja ai rezervat un apartament și în plus, e la mile depărtare de drumul către Scoția, protestă ea.

– Da? spuse el tărăgănat, tachinând-o. Totuși e un loc superb, un loc pe care am vrut să-l revăd din copilărie…

– Tu n-ai avut copilărie! Sporii nu au copilărie! îl insultă ea ironic. Iar aceasta nu este o excursie de agrement.

Ochii lui se întunecară.

– Călătoria asta va fi ceea ce voi vrea eu să fie, Justine. Ține minte asta, spuse el amenințător. Se prea poate ca tu să fii la volan, dar metaforic eu conduc.

– Cu alte cuvinte ori fac cum vrei tu, ori această călătorie nu mai are loc? șuieră ea.

– Tonul lui era încă amenințător dar în ochii lui era o sclipire de tachinare.

– Bucură-te de această călătorie, Justine. Pur și simplu relaxează-te și savurează fiecare clipă. El își bătu ușor brațul rănit. Multe femei și-ar da și brațul drept pentru a fi în locul tău.

– Dumnezeule, respiră Justine nevenindu-i să creadă. Lipsa ta de modestie e extraordinară, Max Benedict. O să-ți spun un lucru înainte de a pleca. Te aștepți ca eu să-ți cânt în strună în timpul acestei călătorii. Când vreau, și eu știu să nu fiu fair-play.

– De parcă n-aș ști! o tachină el, înveselindu-se. Și eu o să-ți spun ceva înainte de a pleca. O să mergem acolo unde vreau eu, pentru că am de gând să mă bucur de această călătorie.

Ochii ei se îngustară periculos.

– Pentru tine fabrica de hârtie nu contează absolut deloc, nu-i așa?

– Ba da, ține minte , Justine. Acesta este scopul călătoriei, dar asta nu înseamnă că nu putem să ne și distrăm pe drum. Nu strica întreaga excursie, scumpo. Dacă mă dezamăgești atunci o să las baltă afacerea familiei tale.

– Acesta-i șantaj! țipă ea, uimită de tupeul lui.

– Șantaj emoțional, o corectă el. Ți-am spus că mă pricep la așa ceva.

– Și ai de gând să încerci să mă seduci, nu-i așa?

– De ce tot insiști să te gândești la așa ceva? E ca și când abia aștepți să se întâmple.

– Nu mă aștept să se întâmple nimic între noi în timpul acestei călătorii, Max. Dar ceva din comportamentul tău mi-a atras atenția. M-ai sărutat în acea seară…

– Ce-i un sărut între prieteni? întrebă el. Mâna lui se ridică și-i atinse bărbia, degetul lui mare mângâindu-i buza inferioară ca și când avea de gând să o sărute din nou „prietenește”.

Justine se retrase, departe de atingerea lui. Limba ei încercă să înlăture fierbințeala pe care degetul lui i-o provocase.

– Dar noi nu suntem prieteni, Max Benedict, și acela nu a fost un sărut prietenesc. A fost genul de sărut care de obicei precede ceva…

Cum putea să continue când el o privea așa, ochii lui tachinând-o, neluând-o în serios? Acel sărut fusese important, iar ceea ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi mers mai departe ar fi fost de asemenea important.

– Ei bine… spune ceva! se bâlbâi ea.

El dădu din umeri și zâmbi.

– Ce pot să mai spun?

– Neagă, pentru început! Oh, te rog, fă-o. Spune că ai fost beat sau ceva de genul acesta. Că n-ai vrut să faci așa ceva!

– Cum pot să neg ceva ce într-adevăr s-a întâmplat? Te-am sărutat, erai și tu acolo.

Justine suspină exasperată.

– Vreau să negi faptul că prevestea altceva. Când un bărbat sărută o femeie o face întotdeauna, dar întotdeauna, cu un scop. Nu săruți oamenii așa, pur și simplu.

– Totuși uneori impulsul vine fără un motiv anume. Un impuls, o toană…

– Nu, există întotdeauna un motiv, insistă Justine. Nu avea de gând să-l lase să scape. Știa că se jucau de-a șoarecele și pisica dar ea nu avea chef de distracție. Va trebui să-și petreacă ceva timp cu acest om și înainte de a pleca voia să clarifice lucrurile. Max Benedict nu face lucruri mânat de impulsuri sau toane.

– De unde știi?

– Eu… ei bine, nu știu, se înflăcără ea. Ce știa ea despre acest om? Mai nimic. Era destul de bogat, de puternic, și de seducător pentru a-și satisface capriciile. Toată situația asta e… e o joacă pentru tine? continuă ea cu curaj. Toată această călătorie până în Scoția? Spui că… că nu poți să practici nici un sport, nu poți să muncești sau să faci altceva cu brațul rănit, așa că… doar îți pierzi timpul până la următoarea operație.

El râse și scutură din cap ca și când nu putea să creadă că ea rostise acele cuvinte.

– Mergem în Scoția pentru că vreau să văd fabrica de hârtie a tatălui tău. Am un contract foarte valoros care se revizuiește în fiecare an și…

– Da, da, știu, suspină ea. Dar nu asta era problema. Eu mă refeream la faptul că… că…

– La ce te refereai, Justine? întrebă el calm, în voce rămânându-i doar o vagă urmă de ironie.

Atunci ea îl privi. Max rămase în fața ei atât de înalt și de impresionant de calm, încât ea se simți fără importanță în prezența lui.

Simți de asemenea că dacă va continua această conversație va auzi lucruri pe care nu voia să le audă. Încerca să-l facă să recunoască faptul că acel sărut fusese ceva special? Dumnezeule oare călătoriile ei în colțuri ciudate ale lumii nu-i aduseseră ceva mai multă maturitate? Era evident că nu, pentru că nu știa cum să se comporte față de acest om. Da, așa era: ce era un sărut? Încerca să creeze probleme acolo unde nu erau.

– Cred că ar fi mai bine să pornim, spuse ea, luând harta și aplecându-se pentru a-și lua geanta. Bath ne așteaptă, și apoi unde mergem, Max, Carlisle via insula Wight?

– N-am fost niciodată pe insula Wight, spuse el gânditor în timp ce ieșeau din cameră.

– Ei bine, nici să nu te gândești, îl avertiză ea în timp ce Max își ridica sacul de voiaj și se lupta în hol cu o geantă. N-am de gând să-ți suport toate toanele în timpul acestei călătorii. O să mergem la Bath pentru că vreau și eu să-l văd…O să accept această abatere. Ea îi luă geanta de voiaj și vru să-i ia și sacul.

– Cu astea mă descurc, spuse el brusc. Nu sunt total neputincios.

– Nu-i timpul pierdut, îi aruncă ea peste umăr în timp ce cobora grăbită treptele pentru a încărca lucrurile în mașina ei, și îl auzi pe Max râzând în spate.

– Nu-i așa că am noroc? oftă Max dezamăgit, privind prin parbriz în timp ce intrau în parcarea hotelului.

– Nu-i așa că ai noroc? Privi și ea afară, întrebându-se ce încerca el să vadă prin parbrizul acoperit de ploaia deasă.

– Ploaie și ceață pentru a acoperi priveliștea orașului noaptea. E acolo, undeva. Se spune că e magic.

– Ei bine, dacă am fi venit pe autostradă, atunci am fi ajuns mai devreme.

– Iar dacă am fi ajuns mai devreme nu ne-am mai fi atins scopul de a vedea orașul Bath noaptea. Oricum, a plouat torențial toată ziua.

Ea se strâmbă.

– Oricum nu e o perioadă a anului prea potrivită pentru a admira peisajul.

– Problema ta este faptul că nu ai nici un pic de romantism în suflet, Justine Hammond, spuse el în timp ce ieșea din mașină.

– Romantism? De unde? Plouă cu găleata. E îngrozitor de frig și mor de foame, nu-i nimic romantic în asta! Se îndreptă spre portbagajul mașinii, ridicându-și gulerul plovărului. Mâna lui îi cuprinse cotul înainte de a apuca să-l deschidă.

– Au oameni care se ocupă cu așa ceva, îi spuse el și o grăbi să se îndrepte spre treptele hotelului.

– Parcă ai fi sora mea, îi spuse ea încet când intrară în holul hotelului.

Apartamentul era cald și primitor și Justine își scutură stropii de ploaie din păr în timp ce Max îi dădea bacșiș hamalului și închidea ușa în urma lui. Se apropie de ea, fără să scoată vreun

zgomot datorită covorului gros, și Justine sări speriată când mâna lui încercă să-i îndoaie gulerul plovărului. Ochii ei erau strălucitori când îi întâlniră pe ai lui.

– Știu că n-ai obiectat deloc atunci când ți-am spus că am rezervat un apartament pentru noi, spuse el, un zâmbet vag curbându-i buzele.

– Nu aveam de ce să obiectez.

– Eu credeam că da.

Tocmai de aceea ea nu deschisese subiectul. El îi întinsese o cursă și se așteptase ca Justine să cadă în ea. Ei bine, avea să afle curând că ea nu făcea exact ce se așteptau ceilalți să facă.

– Atunci te-ai înșelat. Nu văd nimic ieșit din comun în faptul că un cuplu împarte un apartament, mai ales când între ei nu sunt decât trei brațe. Îi zâmbi dulce. Vei avea nevoie de ajutor, iar eu pot să fac orice lucru mai bine decât Beverly, cu diferența că eu nu tânjesc după corpul tău așa cum face ea.

Ochii lui străluceau strengărește.

– Dar s-ar putea ca eu să tânjesc după al tău.

Justine se obișnuise cu tachinările lui. O trata ca și cum era tot adolescenta care-l adora și care-l acostase cu ani în urmă. Se simțea în siguranță când el se purta astfel, cu toate că uneori nu se putea abține să se simtă dezamăgită pentru că Max se purta ca și cum toată această poveste era doar o glumă.

– Serviciul de cameră îți va satisface toate dorințele, îi spuse ea sec.

El zâmbi și ridică mâna pentru a îndepărta o picătură de apă de pe fruntea ei.

– Sper ca acest farmec sarcastic al tău să se mai domolească până ajungem în Scoția.

Justine se încordă. Simțea deja cum sarcasmul i se diminuează în timp ce el o privea, părul lui fiind de asemenea ud și dezordonat din cauza ploii. Justine voia să ridice mâna și să înlăture picăturile de apă de pe sprâncenele lui, dar ar fi fost un gest de supunere iar ea nu trebuia să i se supună acestui om, pentru că atunci va trebui să plătească un preț pe care nu era sigură că și-l permitea.

Fără un cuvânt, Justine se întoarse și se duse spre bagaje. Observase deja că apartamentul avea două dormitoare, nu că s-ar fi așteptat la altceva. Lui Max Benedict îi plăcea s-o tachineze dar nici măcar el n-ar fi fost atât de exagerat încât să rezerve un apartament cu un singur dormitor pentru prima lor noapte împreună.

– Mă duc să fac o baie, îi spuse ea din ușa unuia dintre dormitoare. Presupun că și tu vrei același lucru. Te descurci să te dezbraci singur?

– Și dacă nu? El îi susținu privirea, provocând-o.

Justine nu știa. Nu știa dacă putea face asta pentru el. Simți cum fața îi ia foc când se gândea la așa ceva și apoi când văzu că el zâmbește își dădu seama că îi observase incertitudinea. Dar Max nu forță nota, și cumva acest lucru fu mai rău.

– Ce… ce-ai spune să mâncăm? întrebă ea cu voce pierdută, stând încă în ușa dormitorului.

Mâna lui stângă trecu ușor peste brațul rănit. Ea observase că el făcuse de câteva ori acest lucru și când erau în mașină. Nu părea să fie conștient de ceea ce făcea și Justine presupuse că era un gest involuntar provocat de durerea permanentă.

– De fapt aș prefera să mănânc în apartament, adăugă ea repede. Nu credea că el era complexat de handicapul lui, dar părea obosit. Și ea era obosită și nu era sigură că nu va vărsa iarăși ceva pe el în public.

– Cum vrei, spuse el. O să comand ceva în timp ce faci baie. Ai vreo preferință?

– Orice. Mi-e o foame de lup.

El încă zâmbea când Justine închise ușa în urma ei. Max ridică receptorul.

Justine făcu o baie scurtă; nu-și permisese să se lase cuprinsă de căldura plăcută, ca de mătase, ce o înconjura. Se întreba cum reușea el să se dezbrace, să facă baie și apoi să se îmbrace, cu mâna aceea rănită. Justine își ținu mâna dreaptă strâns lipită de piept când ieși din baie, să vadă cum era. Se chinui să se șteargă, să-și dea cu cremă pe corp și să-și pună halatul, totul cu o singură mână. Doamne, ce chin! Totuși nu renunță. Își pieptănă părul și încercă să și-l șteargă cu mâna stângă. Era aproape imposibil. Îi luă un secol să se îmbrace. Nu realizase niciodată până atunci cât de folositoare sunt două mâini. Nu putu să-și încheie sutienul, asta chiar era imposibil. Cel puțin el nu purta așa ceva, dar sigur purta lenjerie. Se chinui cu a ei și până reuși să-și tragă bikinii pe șolduri era deja plină de nerăbdare. Și cu șosetele era greu, iar când se îndreptă, acestea erau îngrozitor de răsucite în jurul gleznelor. Dresul ar fi sigur imposibil de îmbrăcat! Oricum, el nu purta așa ceva dar totuși ea îi înțelegea chinul.

După ce reuși să-și tragă un pulovăr peste cap era atât de extenuată încât se trânti pe marginea patului gâfâind. Ambele brațe o dureau îngrozitor. Oare cum reușea el să se încheie la

cămașă? Atunci realiză implicațiile pe care handicapul lui le avea. Da, era un handicap, temporar, dar dacă următoarea operație nu reușea… inima ei suferea pentru el. Mânată de impuls se duse spre dormitorul lui și fără să bată la ușă intră și se opri brusc când îl văzu.

El stătea întins pe pat, sprijinit de tăblie, proaspăt spălat și îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă de mătase verde-închis. Ținea telefonul la ureche cu umărul, iar cu mâna stângă scria repede pe un carnețel și mormăia din când în când.

Justine rămase în pragul ușii, cu gura căscată. Mânecile îi erau suflecate și cicatricea albastră vineție era vizibilă de-a lungul cotului drept, întinzându-se și de-a lungul antebrațului. Era o cicatrice urâtă, adâncă, dar după ce trecu peste șocul inițial, lăsă la o parte simpatia pe care o simțea. Chiar îi păruse rău pentru el, se grăbise să vină în camera lui pentru a-l ajuta, dar era evident că Max nu avea nevoie de ajutorul ei!

– Da, scumpo, am notat, murmură el în telefon. Da, o să te sun mâine. Nu-i nici o problemă. Puse receptorul la loc în furcă, luă pixul și mai scrise ceva, apoi privi spre Justine.

– Ți-a plăcut baia?

– Ți-a plăcut baia? repetă ea sarcastic, atât de enervată încât amenința să explodeze. Nu, nu m-am bucurat de ea! A fost un coșmar pentru că ți-am urmat sfatul și am încercat s-o fac cu o singură mână, ca să văd cât de îngrozitor este pentru tine, dar n-ar fi trebuit să mă obosesc pentru că tu…tu ești stângaci!

– El o privi de parcă ar fi fost nebună, îți trecu picioarele peste marginea patului și apoi se ridică, rânjind, naiba să-l ia! Rânjind precum pisica după ce a mâncat canarul.

– De fapt, ambidextru, îi spuse el mândru. Și îmi este foarte folositoare această capacitate. El începu să-și aranjeze curelușa de piele în jurul gâtului

– Mi-a fost milă de tine! spuse ea disprețuitor.

– E plăcut să știu că-ți pasă, murmură el, dar Justine detectă o urmă de dezaprobare în vocea lui.

– Nu mai fi atât de spiritual, continuă ea. M-am chinuit în baie, m-am chinuit să mă îmbrac, mi-am dat seama cât de ciudat trebuie să fie pentru tine, și ce găsesc când vin să te ajut… te găsesc spălat, îmbrăcat și vorbind vesel cu… cu … cu cine, cu Bev? Sau ea e de domeniul trecutului?

Dădu din mână, nelăsându-l să răspundă. Cineva… oricum cineva destul de apropiat încât să-i spună scumpo… și scriind… scriind foarte bine cu nenorocita aceea de mână stângă…

– Justine…

– Nu mă lua așa! se aprinse ea. Nu-mi place să fiu luată de proastă…

Nu putu să-și mai reverse furia pentru că, deodată, el fu lângă ea și o foarte expertă mână stângă îi încercui mijlocul, strângând-o atât de tare încât ochii ei abia se mai puteau concentra asupra feței lui.

– Ceea ce spui e foarte interesant, rosti el, întărindu-și strânsoarea în care îi ținea talia încât Justine abia putea să mai respire. Ce ar trebui să înțeleg din asta?

– Ce vrei să spui? se răsti ea dar știa, oh, da, știa ce proastă fusese să lase garda jos.

– Ai intrat grăbită aici, fără măcar să bați la ușă, m-ai găsit vorbind cu cineva la telefon…

– Nu cu cineva ci cu scumpa! ripostă Justine, fără să-i mai pese de nimic. Și da, obiectez pentru că putea să conducă ea în locul meu. Putea să-i pară ei rău de tine, nu mie. Și nu sunt geloasă, nu, nu sunt!

El o privi, iar Justine se aștepta ca în acei ochi albaștri să vadă o sclipire de triumf iar colțurile gurii să-i fie ridicate într-o expresie zeflemitoare pentru că ea se trădase. Dar ceea ce văzu fu o sclipire de mânie în timp ce ochii i se întunecau.

– Nu-mi amintesc să fi menționat cuvântul „gelozie", Justine, spuse el liniștit, luptându-se să-și păstreze calmul.

Sigur că n-o făcuse, dar ea știa că la asta se referise și deja faptul că negase era destul de compromițător. Dar se așteptase ca el să fie cuprins de triumf auzind spusele ei care o dăduseră de gol; totuși el era încordat de mânie.

– Păi… la… la asta te gândeai, nu? încercă ea cu curaj.

– Într-adevăr, dar nu vorbeam despre gelozie. Brațul lui se strânse și mai tare în jurul taliei ei. Vocea lui era aspră când continuă. Să nu-ți fie milă de mine, Justine. Nu accept mila, așa că nu ți-o irosi cu mine. Când voi face dragoste cu tine, mi te vei dărui pentru că nu te vei putea abține, nu, și repet, nu pentru că ți-e milă de mine, m-ai înțeles?

Justine rămase fără grai. Deschise gura pentru a încerca să-i spună câteva cuvinte care să-l pună la punct, dar nu putu. El interpretă surprinderea ei drept un răspuns, pentru că atunci când buzele lui coborâră peste ale ei nu emiteau un nou avertisment… mai degrabă o recunoaștere a faptului că ea îi acceptase termenii.

Capitolul 5

Justine se îndepărtă în sfârșit de el, profund rușinată. Timpul stătuse în loc atât cât durase acel sărut care-i răvășise sentimentele. Dar fusese numai un sărut; încă unul. El nu încercase să meargă mai departe, să facă următorul pas.

– Presupun că acesta a fost un alt test, murmură ea amar în timp ce se îndepărtă de el trăgând de brațul ce-i ținea mijlocul.

– Un test să văd dacă vrei? Tonul lui era moale și tărăgănat. Făcea din nou pe spiritualul. O lăsă să se chinuiască să încerce să-i desfacă strânsoarea și apoi o eliberă.

– Ei bine, n-a fost?

Justine nu-i așteptă răspunsul. Ieși din dormitor și se duse spre fereastra camerei principale. Trase draperiile pentru că-i dădea o scuză pentru a nu-l înfrunta. Max nu pierduse timpul și-i făcuse din nou avansuri iar asta era de rău, dar ceea ce era și mai rău era faptul că practic ea provocase această situație. De ce n-o lăsase baltă în loc să facă atâta caz de brațul lui stâng foarte capabil și de problema cu gelozia? Era geloasă, la naiba, extrem de geloasă pe „scumpa” și n-ar fi trebuit să fie. Își promise că

nu-și va mai arăta partea vulnerabilă pentru că avea o viață de trăit după această călătorie iar Max Benedict nu va mai face parte din ea.

Ploaia încetase, ceața se risipise și frumosul oraș Bath, ce se vedea în depărtare, oferea într-adevăr o priveliște magică.

– Ți s-a împlinit visul, îi spuse ea, conștientă de faptul că el intrase în cameră.

Auzi zgomot de vase apoi râsul lui moale.

– Și ție. A venit mâncarea.

Ea se întoarse și-l văzu stând lângă un cărucior și privind ceva ce tocmai descoperise.

– Cred că e somon fiert.

– Orice o fi, o să-l mănânc. Tu ce mănânci?

– Același lucru ca și tine.

– Atunci n-o să ai nevoie de ajutor, nu? îi spuse ea cu satisfacție așezându-se la masă și descoperind farfuriile pentru amândoi.

– Pur și simplu se rupe singur și da, Justine luă o gură și închise ochii mulțumită, de-a dreptul ți se topește în gură.

Deschise ochii și-l prinse studiind-o gânditor.

– Ce e? Ți-a pierit pofta de mâncare? spuse ea cu impertinență.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, le regretă. Își dădu seama că el n-avea poftă de mâncare și că-și ținea din nou brațul cu cel sănătos, deși era sigură că nu era conștient de asta.

Îl doare, gândi Justine nefericită. Nu voia să-l doară. Durerea lui era și durerea ei. Dar de ce s-o afecteze? se întrebă ea, și știu imediat răspunsul. Îi păsa, chiar îi păsa, și era periculos, chiar mai periculos decât gelozia.

– E delicios, îi spuse ea. Încearcă și tu până desfac eu vinul.

Se chinui cu dopul și până la urmă reuși să-l scoată, apoi turnă în două pahare, întrebându-se dacă el își luase calmantele. Vinul și calmantele nu se iau în același timp, dar presupuse că Max știa asta.

El luă paharul ce-i era oferit, gustă din el, apoi îl puse pe masă și ridică furculița pentru a începe să mănânce.

– „Scumpa" este secretara mea, îi spuse el după o vreme.

Întotdeauna o lua pe nepregătite. Și ea care credea că el suferea în tăcere, și când colo se gândea ce scuze să găsească pentru a o prosti. Secretară, pe naiba!

– Numele ei este Lorna și „scumpo" este un nume de alint pe care îl dau oamenilor la care țin.

Și ei îi spusese „scumpo", dar felul în care rostise acest cuvânt sugera mai degrabă sarcasmul.

Justine ridică din umeri și continuă să mănânce.

– Deci ții la ea. Nimic neobișnuit în asta.

– N-am spus c-ar fi, dar nu vreau să crezi că este ceva mai mult de atât.

– Nu mă interesează ce faci cu viața ta. Dacă te culci cu secretara nu-i treaba mea.

– Dar este, dacă m-aș culca și cu tine în același timp.

Justine se înecă cu vin.

– Dar nu te culci cu mine, protestă ea, ochii mărindu-i-se de indignare.

– Și nu mă culc nici cu secretara.

– Deci nu te culci cu nici una dintre noi.

– Asta ce vrea să fie?

El o privi fix, iar când îi răspunse, vocea lui era adâncă și rezonantă.

– Înseamnă că te doresc, Justine, și nu vreau să crezi că am vreo altă legătură. N-ar fi cinstit.

– Cinstit? Nimic nu era cinstit în viața lui nocturnă.

Ea îl privi cu prudență, hotărâtă să se poarte ca un om matur pentru că aceasta era o conversație între adulți, și cerea atât sinceritate cât și onestitate. Puse pe masă cuțitul și furculița și ridică paharul de vin, lăsându-se pe spate în scaun.

– Deci, ce ai numi tu cinstit? întrebă ea retoric. Să te culci cu mine cândva în timpul acestei călătorii, eu crezând că trebuie să accept pentru că altfel n-o să-i mai dai tatălui meu contractul? Eu nu numesc șantajul emoțional ceva cinstit, Max.

– Șantajul emoțional s-a materializat în faptul că te-am făcut să vii cu mine în această călătorie. Ocazia s-a ivit, iar eu am profitat de ea din plin. Noi vorbim acum despre cu totul altceva.

– Ei bine, vezi tu, eu nu prea pot să fac diferența.

– Ei bine, ar trebui să încerci. Vreau să fac dragoste cu tine și sunt sigur că și tu vrei…

– OK, n-o să fac vreo remarcă usturătoare precum… precum… „nu te păcăli singur”… pentru că m-am săturat de jocuri. Deci ai recunoscut că mă vrei, iar eu cred că ești foarte atractiv în ciuda lucrurilor prin care mă pui să trec și mi-ar fi foarte ușor să fac ceea ce îmi propui tu, dar…

– Dar nu vrei să te implici, termină el în locul ei.

Justine atacă vinul de parcă ar fi fost ultimul pahar de vin din lume. Îl goli dintr-o înghițitură și apoi, cu mare grijă, puse paharul gol pe masă. Oh, da, voia să se implice. Tocmai asta era problema. Dacă-și dădea inima acestui bărbat va fi prea implicată pentru a evita suferința. Și va suferi pentru că

el pur și simplu își omora plictiseala cu ea, jucându-se cu ea de-a șoarecele și pisica, și pe urmă va dispărea din viața ei.

Deodată el se ridică.

– Vrei să mergem la Bath, să petrecem ce-a mai rămas din această seară?

– Pentru că ai nevoie de șofer?

Ochii lui se îngustară.

– Nu, nu pentru că am nevoie de șofer. Cred pur și simplu că ar fi un lucru plăcut pe care putem să-l facem dacă tot suntem aici. O să luăm un taxi.

Ea scutură din cap. Voia să meargă dar… nu putea.

– Aș vrea să mă odihnesc, dar nu lăsa ca acest lucru să te împiedice.

– Așa o să fac, spuse el calm și era clar la ce se referea. Ocoli masa, se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Odihnește-te. Chester până mâine la prânz, dacă ne permite vremea.

– Chester până la ora ceaiului mâine, dacă evităm autostrăzile, replică ea mușcător în timp ce Max intra în dormitor pentru a-și lua geaca.

Cel puțin Chester era înspre nord în drum spre Scoția. Oare el tărăgăna lucrurile? Dacă voia putea să facă întreaga călătorie mâine, dacă vremea era frumoasă!

Vremea. Privi prognoza la televizor, după ce el plecase. Nu suna bine, din nou ploaie și un front de aer rece venind dinspre nord. Deja ningea în Hebride. Justine tremură și închise televizorul. Nu era deloc perioada potrivită pentru călătorii, și nici pentru a juca jocurile lui Max Benedict.

Se duse în pat cu o ușoară durere de cap, și o altă durere undeva în regiunea inimii.

– Oh, este de-a dreptul incredibil! se entuziasmă Justine în fața superbelor clădiri în stil Tudor și a trotuarelor acoperite de copertinele magazinelor din Chester. Aș putea face la cumpărături aici…

– Se presupune că ar trebui să admiri arhitectura, nu magazinele, râse Max în timp ce o conducea prin mulțimea de cumpărători.

Ajunseseră în jurul orei ceaiului, așa cum spusese Justine, și făcuseră o rezervare la Grosvenor, două camere de lux pe care fuseseră norocoși să le capete, după cum spusese Max după ce cineva anulase o rezervare, deoarece orașul era plin de oameni care făceau cumpărături pentru Crăciun.

Era ușor de înțeles de ce. Orașul era decorat superb și forfotea de lume. Era o zi plină, când cumpărăturile se făceau până târziu și atmosfera era sărbătorească. Criză economică? Aici nu se cunoștea. Pe străzi erau scamatori, tarabe, iar magazinele erau pline de mărfuri frumos prezentate. Justinei îi plăcea la nebunie totul. Chiar se purta frumos cu Max pentru că și el făcea același lucru. Nu se certaseră deloc pe drum și când ajunseseră la hotel ea fusese plăcut impresionată de faptul că el luase două camere și nu numai una. Totuși, doar plăcut impresionată. Încă nu avea încredere în el.

– Pun pariu că există un sfânt protector al cumpărătorilor în acest oraș, râse Justine când se opriră pentru a admira vitrinele unui fantastic magazin de bijuterii.

– Există, o informă Max, încruntându-se când văzu prețul unui superb inel cu diamant. Sf. Cedryk; a fost omorât cu pietre pentru că a cerut prețuri mai mari pentru bijuteriile lui, și apoi a fost sanctificat pentru c-a realizat un profit remarcabil, îi spuse el cu ironie.

– Glumești, nu ? spuse ea uitându-se uimită la acel inel superb, întrebându-se de unde obținuse el asemenea informații. Nu văzuse nimic despre așa ceva în ghidul de la hotel.

– Da, de fapt da, spuse el zâmbind. Tocmai l-am inventat.

Aproape că-l lovi pentru această minciună, dar era în dreapta lui și observă că el își trăsese brațul pentru a-l proteja atunci când era prea multă aglomerație.

– Ce zici, ne întoarcem la hotel? întrebă ea, prefăcându-se că se simte obosită.

– Bună idee. Am de dat niște telefoane.

„Scumpei"? se întrebă Justine, simțind un nod în gât.

Acel nod era încă acolo și când se despărțiră în fața camerei ei, Max sugerându-i să ia cina la restaurant și dându-i timp pentru a se pregăti.

Puteau ajunge la Newcastle pe Tyne până seara dacă mergeau pe autostradă, dar nu și dacă „șeful" insista asupra unei rute cu drumuri singuratice, înguste și întunecate ce traversau pajiștile, iar vizibilitatea era redusă din cauza ninsorii. Era întuneric și se rătăciseră, și numai din cauza lui.

– Acolo ai făcut o întoarcere greșită, îi spuse Max, studiind harta din poala lui.

Vocea ei era încărcată de mânie când replică:

– A, sigur, bineînțeles că este vina mea, nu? N-are nici o legătură cu cererea ta de a vedea pajiștile care oricum nu pot fi văzute din cauza întunericului și vremii îngrozitoare. Și stinge lumina aia. Nu pot să văd din cauza ei!

– OK, oprește!

Justine îl ignoră și apăsă și mai tare pe accelerație.

– Oprește imediat, până nu ne bagi într-un șanț! îi ceru el aspru.

Justine opri brusc în mijlocul drumului. Nu putea vedea nimic în față decât o mare de zăpadă, la fel și în spate, și se ruga ca nu cumva să apară brusc cine știe ce creatură.

– Ieși! îi ordonă el.

– Să ies! De ce, ca să admir priveliștea? replică ea sarcastic.

– Nu, de-acum încolo conduc eu, spuse el, șocând-o.

Această sugestie o făcu să rămână fără suflare

– Nu fi ridicol! Nu poți să conduci cu o mână.

– O să conduc mai bine eu cu o mână decât tu cu două! se răsti el nervos.

El deja ieșise pe jumătate din mașină, gata să treacă, în locul ei. Era furios și Justine știa asta. Se întinse și-l apucă de pulovăr, făcându-l să cadă la loc în scaun. În interiorul întunecat al mașinii ea văzu grimasa de durere de pe fața lui și fu cuprinsă de remușcări.

– Eu… n-am nimic, îi spuse ea, ridicând harta de pe jos, unde alunecase atunci când el încercase să se ridice. O să mergem în continuare, adăugă ea repede, și o să oprim să cerem indicații în următorul sat.

– O să oprim unde vedem lumină, îi spuse el cu bruschețe.

Cu buzele strânse, Justine continuă să conducă, strângând puternic volanul cu mâinile. Abia se vedea drumul și linia continuă de pe asfalt era din ce în ce mai puțin vizibilă pe sub zăpadă.

– Oprește, ordonă el după zece minute îngrozitoare în care Justine crezu că o să ajungă la capătul lumii. Zăpada se așeza pe parbriz și ștergătoarele abia puteau face față. Dă înapoi, încet. O să-ți spun când să te oprești.

– Cum pot să dau înapoi când nu văd nimic în spate?

Max își desfăcu centura de siguranță, se întoarse și-și întinse brațul pentru a prinde volanul.

– Bagă mașina în mașarier.

Înghițindu-și mânia și nervozitatea, Justine făcu ceea ce i se ceruse și Max manevră cu o mână mașina înapoi pe urmele pe care le lăsase în zăpadă.

– Ai văzut lumini? presupuse ea uitându-se pe geam deoarece prin parbriz nu se putea vedea mare lucru.

– Nu lumini, ci poarta unei ferme. Porțile de ferme duc de obicei la ferme. În aceste cuvinte era o urmă de sarcasm ce o făcu pe Justine să creadă că el regreta ziua în care propusese această călătorie.

– OK, oprește. Uite-o. Virează aici. Eu mă duc s-o deschid.

Justine îl urmări ieșind din mașină, umerii strângându-i-se de frig și din cauza vântului puternic ce-i învârtejea zăpada în jurul capului, îndreptându-se spre poartă, chinuindu-se cu zăvorul și în sfârșit deschizând-o. Încet, Justine manevră mașina trecând de poartă și apoi îl așteptă, inima bătându-i puternic la gândul că el se chinuise extraordinar să deschidă acea poartă imensă cu o singură mână.

– Nu văd nici o lumină, murmură Justine în timp ce, conducea mașina încet de-a lungul aleii înzăpezite. Simți ciment sub zăpadă așa că se gândi că trebuie ca această alee să ducă undeva, dar era clar că nu se vedea nici o lumină.

– Acolo, în dreapta, îi arătă Max, iar Justine vină trecând printr-o arcadă, și se opri în fața unei case de piatră. Scoase un suspin de ușurare dar nervii îi erau încă încordați pentru că în casă nu se vedea nici un semn de viață.

– Nu e nimeni aici, spuse ea dar Max n-o auzi pentru că deja ieșise din mașină și străbătea aleea ce traversa grădina. Justine lăsă farurile aprinse pentru ca el să poată vedea drumul și ieși și ea din mașină, trăgând de mânecile pulovărului pentru a-i cuprinde în întregime mâinile în timp ce alerga după el. Ajunse la ușa casei tremurând de frig.

Scuturându-și zăpada din păr, repetă:

– Nu e nimeni aici.

Deodată i se făcu frică deoarece dacă nu era nimeni în casă atunci va trebui să întoarcă mașina în această grădină mică și orice se putea întâmpla. Se rătăciseră în aceste câmpii periculoase și ar putea aluneca în vreun șanț…vor fi obligați să-și petreacă noaptea în mașină…vor îngheța… nimeni nu-i va găsi.

– E o casă de vacanță, îi spuse Max, frecând geamul din mijlocul ușii și privind înăuntru.

– De unde știi?

El lovi grămada de frunze uscate și crenguțe care fuseseră aduse de vânt pe verandă și strânse lângă ușă.

– Nici o doamnă care se respectă, din Yorkshire, n-ar permite ca veranda să ajungă în această stare, îi spuse Max strâmbându-se.

Glumea? Nu știa, dar dacă avea într-adevăr dreptate, atunci aveau probleme dacă nu era nimeni acasă.

– Unde te duci? strigă Justine în timp ce el ieși brusc din adăpostul oferit de verandă și se duse spre spatele casei.

– Să văd dacă este vreo fereastră și s-o deschid, spuse el, vântul acoperindu-i vocea.

Justine rămase pe loc tremurând de frig rafalele de vânt care aduceau zăpada pe verandă și-i biciuiau fața. Brusc realiză ceea ce îi spuse el. Alergă după Max, aproape izbindu-se de el după un colț al casei. Se echilibră sprijinindu-se cu o mână de peretele aspru.

– Ai înnebunit sau ce? țipă ea. Nu poți să intri cu forța într-o proprietate privată.

– Nu intru cu forța, cel puțin nu încă. Tu fii drăguță și du-te până la mașină. E o lanternă în torpedo…

– Nu putem, Max, protestă ea, aproape sărind de frig și de teamă ca nu cumva să vină cineva și să-i surprindă în timp ce încercau să intre cu forța în casă.

Max se lupta cu o fereastră, neavând mare succes cu o mână.

– Nu, Max, îl rugă ea, o să te rănești.

– M-ar ajuta enorm dacă aș putea vedea, spuse el aspru. Lanterna, Justine.

– Nu poți…

Deodată el o apucă de umăr și spuse cu furie:

– Trebuie, Justine. Nu putem să stăm toată noaptea în mașină! Vom termina toată bateria încercând să ne încălzim. Ne-am rătăcit și avem nevoie de adăpost pentru o noapte, iar această casă e la îndemână.

Un „dar" rămase înghețat pe buzele ei și Justine nu mai încercă să-l contrazică. Era înghețată de frig iar ninsoarea devenea din ce în ce mai puternică. Era furtună și vântul bătea atât de puternic încât a dureau îngrozitor urechile și obrajii. Putea să-și imagineze cât de tare afecta frigul brațul rănit al lui Max… Avea dreptate, aveau nevoie de adăpost pentru o vreme și sigur proprietarii casei ar fi înțeles situația. Fugi la mașină și luă lanterna. După ce o luă își aduse aminte ce spusese el despre terminarea bateriei și stinse farurile.

– Justine, aici.

Justine orientă lanterna spre locul de unde auzise vocea. Ușa din față era deschisă și Max stătea rânjind în prag.

Justine alergă direct în brațele lui. El o strânse în brațe și spre mirarea ei, tremura din cap până-n picioare și nu din cauza frigului.

– Hei, ce s-a întâmplat? întrebă Max moale.

– Nervii, cred. N-am mai pătruns cu forța până acum într-o casă.

– Și n-ai pătruns nici acum, râse el. Eu am făcut-o.

Ea se retrăsese din îmbrățișarea lui, stânjenită pentru că i se aruncase în brațe.

– Dar eu sunt complicele tău, se plânse ea.

– Deci, dacă ne prind o să ne înfunde pentru mult timp.

– Nu-i momentul pentru glume, Max, spuse ea nervoasă, înaintând prin holul mic. Văzu un întrerupător și încercă să aprindă lumina dar nu reuși.

– Încearcă asta, sugeră Max, căutând în buzunar și scoțând un pumn de monede. Cred că am văzut un contor acolo jos, în colț.

– Așa, ți-am spus eu că este o casă de vacanță.

Justine îi dădu lanterna și în timp ce el o ținea îndreptată spre contor ea băgă câteva monede și lumina din hol pâlpâi. Ea se ridică și-l privi. Blugii lui erau uzi de la genunchi în jos, părul îi era ciufulit, și își ținea brațul rănit strâns la piept, dar cel puțin zâmbea.

Justine nu putea să pară la fel de mulțumită.

– Max, ce-am făcut? spuse ea îngrijorată.

– După câte se pare ne-am făcut rost de un adăpost pentru la noapte, spuse el încet.

– Dar nu putem să ne petrecem noaptea aici protestă ea. Ar putea sta cineva aici… s-ar putea să fi ieșit pe undeva în această seară.

Max îi zâmbi.

– Nu cred, e foarte frig aici, și în plus, uită-te la teancul de scrisori de pe preș. N-a mai trecut nimeni pe aici de secole.

Justine tremura. Aproape că fusese convinsă de argumentele lui. Max puse lanterna pe un scaun, îi luă mâna și o strânse liniștitor.

– Hai să ne uităm prin casă și să vedem cum putem s-o încălzim.

Justine dădu afirmativ din cap pentru că nu putea face altceva decât să-i urmeze sugestiile, dar nu era de acord cu el.

Casa era mică, avea doar o cameră principală jos, o scară și un etaj. Max urca deja scările. Sub scară era o ușă, care dădea într-o bucătărie mică. Vântul bătea prin fereastra pe care Max o lăsase deschisă. Justine o închise și începu din nou să tremure. Auzi scârțâitul podelelor cauzat de pașii lui Max care se plimba la etaj, ceea ce-i dădu o senzație liniștitoare. Privi prin bucătărie. Era bine echipată și găsi câteva pliculețe de cafea, de ceai și câteva conserve în dulap. Traversă sufrageria pentru a-l striga pe Max și a-i spune că a găsit de mâncare dar tăcu pentru că el cobora scările încruntându-se, iar Justine presupuse că etajul nu era cine știe ce.

– Chiar atât de rău e? încercă ea să glumească.

El zâmbi ezitant.

– Foarte drăguț. Nu pe gustul meu, dar… Cred că prioritar este să facem focul.

În sufragerie era o sobă și lângă ea era un teanc de lemne, niște surcele și chibrituri. Max se așeză în genunchi pe covor și deschise ușițele sobei.

– Crezi că avem voie? întrebă Justine. Vreau să spun că cineva ar putea să vadă fumul ieșind pe coș și ar veni să investigheze.

– Mă îndoiesc că cineva și-ar putea vedea propria mână dacă ar întinde-o, în această furtună, îi spuse el încordat. Ea fu surprinsă de amărăciunea din vocea lui. Cu puțin timp în urmă zâmbea, iar acum era încruntat. Brusc Max o privi. Justine, nu mai fi atât de îngrijorată. Într-o seară ca asta n-ai da nici un câine afară. Dacă vine cineva, ceea ce mă îndoiesc că o să se întâmple, o să-i spunem că ne-am rătăcit și că ne-am adăpostit aici.

– Dar tu ai intrat cu forța!

Ochii lui se îngustară și ea văzu cum fălcile i se încleștară din cauza durerii.

– Fereastra nu era încuiată, se răsti el iritat. Nu am intrat cu forța dar aș fi făcut-o. Ne-am pierdut în această câmpie, pe viscol, și nu am de gând să mor pentru că ție nu-ți dă pace conștiința. Acum fă și tu ceva care să mă ajute, și vezi dacă găsești vreun ziar mai vechi cu care să aprind focul.

Justine se încruntă, surprinsă de brusca lui schimbare de temperament, dar nu mai protestă și se întoarse în bucătărie. Acolo găsi un teanc de reviste și un ziar. Se uită la dată, 23 septembrie. Deci nimeni nu mai trecuse pe acolo de atunci. Suspină resemnată. El avuse dreptate, era o casă de vacanță și nimeni nu era în vacanță cu câteva săptămâni înainte de Crăciun.

Justine luă ziarul, se întoarse în sufragerie și îngenunche lângă Max pentru a rula ziarul și a i-l da. Apoi se ridică.

– Ar fi mai bine să aduc lucrurile din mașină.

– Pot și eu să fac asta, ripostă el.

Ea văzuse că era un chin pentru el să aprindă focul cu o singură mână și știa că oferta ei de a aduce lucrurile din mașină nu-i menaja orgoliul masculin, dar ea tot se răsti la el din prag:

– Nu mai face atâta pe martirul, Max. Dacă n-ai fi fost atât de încăpățânat și n-ai fi insistat atât asupra acestei rute…

– Dacă tu n-ai fi făcut un viraj greșit…

– Și dacă tu nu ți-ai fi rănit brațul într-un joc stupid de polo, acum n-am fi fost aici, pătrunzând ilegal pe o proprietate privată!

Oh, naiba să-l ia! Nu vrusese să spună aceste lucruri. El o făcuse să le spună. Schimbarea lui bruscă de comportament o făcuse să se enerveze.

– Oh, du-te naibii!

Ieși nervoasă pe ușă și se duse alunecând și luptându-se cu vântul până la mașină. Îi trebuiră două drumuri pentru a aduce în casă toate lucrurile, timp în care era mai degrabă preocupată

că se udase și că-i era frig decât de faptul că-i rănise sentimentele lui Max. Trebuia să se ducă la toaletă și va fi vai de el dacă aceasta era afară!

– Ai găsit vreo baie pe sus? întrebă ea nervoasă. El era încă în genunchi lângă sobă. Focul ardea vesel în sobă, dar în timp ce studia spatele sobei, încordarea umerilor lui arăta că el nu era deloc vesel.

Fără să se întoarcă, mormăi:

– Vezi și singură.

Justine îi aruncă spatelui lui o strâmbătură apoi tropăi în sus pe scări cu geanta în mână. Trânti geanta în holișorul de la etaj. Două uși. Era dezamăgită. Nu exista nici o baie. Probabil că aceste căsuțe nu aveau așa ceva, deci toaleta era afară. Totuși avea cel puțin un pat în care să doarmă. Deschise prima ușă și bâjbâi după întrerupător. Camera era perfectă și Justine intră în ea mulțumită. Era decorată cu tapet roz cu verde, avea grinzi joase, albe și patul dublu cu bare de alamă părea atât de confortabil și de primitor încât ei îi venea să sară în el pe loc.

– Mie-mi ajunge, murmură ea pentru sine, ieșind din nou în holișor pentru a-și lua geanta. Curiozitatea feminină o făcu să deschidă și ușa dormitorului lui pentru a vedea cum e.

Justine rămase țintuită locului când văzu că ușa dă în… baie. Verde cu roz, asortându-se cu dormitorul, baia n-o înveseli deloc. Închise ochii nevenindu-i să creadă. Era un singur dormitor!

Max fusese aici. El știa că există un singur dormitor, atunci de ce…? Rămase lângă chiuveta roz . Apa rece ca gheața țâșnea din țeavă și Justine își udă mâinile și își răcori fața fierbinte. Nu-i mai era frig; ceea ce aflase o făcuse să se simtă de parcă ar fi avut febră. Atitudinea lui se schimbase după ce fusese aici sus. Se

răstise la ea și sigur că dacă ar fi dorit-o, așa cum lăsase să se creadă, atunci nu s-ar fi purtat așa. Poate că s-ar fi purtat ca un… poate ca un învingător, la gândul că vor fi obligați să doarmă în același pat.

Ei bine, nu se purtase ca un învingător, fusese doar încruntat și acru ca un crocodil bătrân cu o durere de dinți. Amintirile despre ce se întâmplase la Bath și Chester o copleșiră. La Bath împărțiseră un apartament, dar după discuția despre secretară el nu mai făcuse nici o încercare de a o aduce în patul lui. La Chester, rezervase două camere când una ar fi fost de ajuns, dacă ar fi vrut într-adevăr să se culce cu ea. Iar acum asta, expresia lui îmbufnată când aflase că în casă există doar un singur dormitor, și evidenta lui reținere față de faptul că trebuia să doarmă în același pat cu ea.

Cândva în timpul călătoriei el se hotărâse că de fapt nu o dorea. Cândva în timpul călătoriei el își dăduse seama că nu de ea se simțise atras. Deci, atunci, n-ar trebui să fie încântată că așa stau lucrurile? Ar trebui, dar nu era. Adevărul îi dădu fiori de-a lungul spatelui și începu din nou să tremure. Respinsă pentru a treia oară? Așa se părea, și dacă el regreta, atunci ea regreta de o mie de ori mai mult.

Capitolul 6

Până la urmă Justine coborî în sufragerie. Camera mică începuse deja să se încălzească dar ea nu avea starea de spirit necesară pentru a aprecia acest lucru. Ochii ei cercetară camera. Mobila ce se afla în cameră părea să strige „pentru vacanță", o căsuță retrasă capitonată cu tapet textil și cu un brâu de lemn, un dulap, o măsuță de tek pentru cafea, totul funcțional și destul de comod. Ochii ei mari se opriră pe canapeaua cu două locuri. Oricât de mult ar fi încercat nu-și putea imagina cum ea sau Max și-ar putea petrece confortabil noaptea pe așa ceva. Dar unul dintre ei va trebui s-o facă.

– Eu o să dorm aici, jos, îi spuse ea în timp ce se îndrepta spre bucătărie unde el umplea ceainicul cu apă. Îi luă ceainicul și-l băgă în priză deoarece pentru el ar fi fost destul de greu de făcut acest lucru.

Max se dădu la o parte din calea ei și se sprijini de masă pentru a o observa în timp ce scotea cești și pliculețele de ceai din dulap.

– Tu ești șoferul, deci tu ai nevoie de o noapte de odihnă. O să dorm eu jos, spuse el hotărât.

Ei bine, dacă asta nu era confirmarea faptului că el își pierduse interesul, atunci nu știa ce altceva era. Ochii i se umplură de lacrimi, dar reuși să le înăbușe. Înghiți cu greutate.

– Nu poți să dormi pe canapeaua aceea tare și veche, cu brațul tău rănit…

– Nu mă mai dădăci, Justine. În vocea lui era ceva care o avertiză.

Ea se enervă când îl auzi, și trânti una din cești puțin cam prea tare de masă. Se sparse.

– Nu te dădăcesc, și acum uite ce-am făcut din cauza ta!

Adună bucățile de porțelan și le aruncă în coșul de lângă ușă.

– Nu mai încerca să te dai atât de „macho” cu brațul acela al tău, continuă ea. Doare și… recunoaște acest lucru în loc să te răstești la mine de fiecare dată când încerc să te ajut. Din nou îi părea rău pentru izbucnirea ei dar nu reușea să-și ceară scuze. El va crede probabil că-l dădăcește din nou. Ia-ți calmantele și ieși de aici. Bucătăria asta nu e destul de mare pentru amândoi.

Se întinsese spre dulap pentru a lua altă ceașcă și el îi întoarse spatele.

– Cât încropești tu de o cină, eu mă duc să fac un duș.

– Duș!

– Da, ai ceva de obiectat? spuse el, fixând-o cu răceală din prag.

– Nu, deloc, dar nu crezi că e puțin cam spartan să faci duș cu apă rece, sau doar vrei să-mi demonstrezi cât de tare ești tu, în ciuda brațului rănit? Justine nu se putu abține să nu fie sar-

castică. Refuzul o făcea să comită acte ciudate, ca data trecută când aruncase în el cu un ghiveci. Acum, în casa altcuiva, nu avea cu ce să arunce în el decât cu insulte.

– Nu trebuie să-mi demonstrez nimănui bărbăția, Justine, spuse el încet și hotărât, și tu în nici un caz nu mă faci să am nevoie de un duș rece; sarcasmul tău îmi taie tot cheful. O să fac un duș fierbinte. N-ai observat că în baie este un boiler electric?

– Oricum. O să te scutesc de acest supliciu. Poți să dormi tu în pat.

Justine rămase spumegând. Ceainicul începu să fiarbă. Îl scoase din priză și se calmă. Din nou era cuprinsă de acel nebunesc frison de dezamăgire. Oh, la naiba, ce se întâmpla?

Când își dădu seama fu ca un duș rece. Se îndrăgostea de el, asta i se întâmpla. Sau se îndrăgostise deja, cu ani în urmă, când îl văzuse pentru prima oară? Nu, aceea fusese doar nebunia unei adolescente! Dar incidentul cu ghiveciul… nu fusese ea frustrată pentru că el din nou nu fusese impresionat de ea? Nu avea nici o legătură cu talentul ei, dar avea cu reacțiile dintre o femeie și un bărbat, pentru care poeții irosiseră atâta cerneală. Ea simțise aceste reacții pentru el dar reciproca nu era valabilă și iadul nu avea atâta furie cât o femeie respinsă.

Era din nou respinsă și de această dată era de zeci de ori mai rău ca de celelalte dăți, pentru că acum îl cunoștea mai bine și îl dorea din ce în ce mai mult, iar el era un ticălos pentru că o amăgise în acea seară după cină și pentru că o manipulase făcând-o să fie de acord cu această călătorie.

Dar existau și nevoi mai stringente care trebuie satisfăcute, gândi ea. Mâncare, băutură și căldură. Verifică focul din sobă, și văzu că ardea vesel. Max închisese ușițele sobei și ea gândi că

focul va fi destul de puternic pentru a arde toată noaptea și a-i ține de cald. Ea va dormi acolo. În nici un caz nu-l va lăsa să doarmă pe canapea.

Amesteca într-o supă de legume când el intră în bucătărie.

– Ce n-aș da pentru un baton cald și crocant. Ea făcea conversație, dar ce altceva putea face în aceste condiții?

Max o dădu la o parte, iar ea îl privi surprinsă. Era curat, relaxat și cald, în timp ce ea se simțea obosită și neîngrijită, și pe jumătate înghețată pentru că stătea pe gresia rece din bucătărie, cu încălțările ude.

– Du-te și fă un duș, spuse el liniștit. Termin eu aici. S-ar putea chiar să poți face o baie fierbinte. Soba încălzește apa și caloriferele de sus. E chiar bine acum acolo.

Justine nu-l contrazise ci murmură un „mulțumesc" în timp ce-i întorcea spatele. Durerea din pieptul ei nu era deloc „confortabilă" în timp ce tropăia obosită pe scări. Îl iubea, credea, pentru că n-ar atât de tristă dacă n-ar simți așa ceva pentru el.

Avusese dreptate, caloriferele dădeau căldură și era și apă caldă. Dădu drumul la apă, se dezbrăcă încet și când se lăsă să alunece în apa ca mătasea se întrebă cum va reuși să suporte restul călătoriei.

Mai târziu, când coborî, Max așezase masa lângă foc. Două boluri de supă aburindă, unul de ceai, cești și farfurii o așteptau. O veioză aprinsă era pe dulap și el deschisese ușițele sobei iar bușteni ce ardeau erau o priveliște plăcută, dar expresia de pe fața lui Max nu era la fel de plăcută.

El stătea pe canapea așa că Justine luă o perniță de pe unul dintre scaune și se așeză pe ea, jos lângă măsuță.

– Mulțumesc că ai făcut asta, murmură ridicând lingura. Cred că a trebuit să faci multe drumuri până ai reușit să le aduci pe toate.

– Pentru numele lui Dumnezeu vrei să încetezi să te tot legi de brațul meu rănit?

Cu ochii măriți de uimire, Justine îl privi fix o clipă, apoi lăsă să-i cadă lingura din mână pe masă.

– Ce te-a apucat așa deodată? izbucni ea. Până acum l-ai folosit pentru a obține ceea ce voiai, și acum de ce te-ai răzgândit?

El o privi un moment și apoi ridică lingura.

– Poate că tocmai asta s-a întâmplat, m-am răzgândit, răspunse el mohorât, și apoi începu să mănânce.

Justine luă și ea lingura dar din cauza lacrimilor ce-i umplură brusc ochii abia putea să vadă castronul cu supă. Deci așa era, exact ceea ce presupusese ea, Max regreta amarnic că o obligase să vină cu el în această călătorie.

– Justine.

Își ridică privirea, surprinsă de tonul moale al vocii lui.

– De ce plângi?

Ea își mușcă limba și luă o lingură de supă.

– Din cauza supei, spuse ea urându-l pentru că-i observase lacrimile. E prea fierbinte.

– N-are nici o legătură cu supă. E din cauza locului aceasta, nu-i așa?

– Ei bine, nu se aseamănă cu hotelul din Chester, replică ea nefericită și se aplecă din nou asupra supei.

Max era destul de aproape așa că se întinse și îi dădu părul la o parte de pe față. Ținu o șuviță între degetul arătător și cel mare

și o mângâie cu blândețe, apoi îi dădu drumul. Ea își ridică ochii măriți de uimire datorită neașteptatei lui tandrețe, și văzu că el zâmbea.

– Îmi pare rău, spuse el moale, pentru că e numai vina mea. Dacă n-aș fi fost atât de încăpățânat când am ales ruta, acum am fi fost în siguranță, în Scoția.

– Eu am luat un viraj greșit, și de aceea suntem aici, așa cum mi-ai amintit cu puțin timp în urmă, ripostă ea cu sarcasm. Nu va permite ca scuzele lui s-o îmbuneze. Suferea prea mult pentru a fi îmbunată.

– Nu contează a cui e vina. Nu-i chiar atât de rău, nu-i așa? E cald, avem un acoperiș deasupra capului și supa aceasta e chiar bună, nu? El începu din nou să mănânce.

Justine scutură din umeri în semn că avea dreptate. Da, lumea era în ordine dar ea nu era. Se simțea rănită și debusolată și voia mult mai mult decât atunci când porniseră la drum.

Mâncară în liniște și apoi Justine se sprijini de un fotoliu pentru a-și bea ceaiul. Se uită fix la foc, pentru că a-l privi pe Max era o tortură pentru ea.

– Vorbește-mi despre călătoriile tale, spuse el în sfârșit.

– De ce? întrebă ea, pe un ton cam certăreț. El voia doar să asculte ceva pentru a-și omorî timpul înainte de a se duce în pat.

– Pentru că aș vrea să aud ce-ai mai făcut după întâlnirea noastră din Belgravia.

– Ți-am spus că n-am fost niciodată în Belgravia, replică ea.

În timp ce se uita în foc văzu cu coada ochiului cum el dă din umeri.

– Atunci probabil că era altcineva, spuse el liniștit. Max se întinse și îi atinse din nou părul, un gest, liniștitor, care o enervă atât de tare încât scutură din cap și se îndepărtă de el.

– Nu face asta! Deodată ea era din nou supărată pe el. De ce nu putea s-o lase în pace acum că se hotărâse că până la urmă nu o dorea? Jocuri din nou? Căldura și burta plină îi reduseseră acea atitudine zeflemitoare?

Se ridică greu în picioare, durând-o întreg corpulul.

– Ce faci?

– Strâng masa! Pentru asta sunt aici, nu? Pentru a fi folosită și…

– Ce naiba ai? explodă el brusc.

Justine îl privi. Ce avea de pierdut dacă-i spunea adevărul? Nimic, decât puțină mândrie și oricum pierduse destulă în celelalte două ocazii când se întâlniseră.

– Ce naiba se întâmplă cu mine? întrebă ea enervată. Pune-ți această întrebare și s-ar putea să înțelegi ceva. Ești ca un foehn care scoate când aer cald când aer rece. Întâi intri prin efracție, vesel, în casa cuiva și apoi când îți dai seama că există un singur dormitor devii posomorât. Ea trase adânc aer în piept. Max Benedict, nu m-aș culca cu tine în patul acela nici dacă i-ai acorda contractul pe viață tatălui meu. Oh, la naiba, ce tot spunea? El nici măcar nu o voia în patul lui!

Brusc, Max se ridică în picioare și brațul lui stâng o lipi de el. Ochii lui arzând de mânie erau doar la câțiva centimetri de ai ei.

– Nu te vreau în patul acela!

Confirmarea verbală a presupunerilor ei trecu cu atâta forță prin ea încât o lăsă fără aer. Se luptă să-și recapete respirația.

– Este extraordinar de evident lucrul acesta!

Atunci puterea îl părăsi. Justine simți acest lucru și-l folosi în avantajul ei. Fără să se gândească îl împinse; îl împinse în brațul rănit. Apoi își mușcă buza, regretându-și gestul, așteptându-se să

vadă o tresărire de durere pe fața lui, dar Max rămase pe loc, ochii lui trădând doar o clipă de șoc apoi, spre groaza ei, ochii lui căpătară o expresie tandră și ea știa de ce. Cu acea replică dezvăluise totul. Acum el știa ce o macină, și avea să-i facă plăcere s-o respingă din nou.

– Nu-mi pasă dacă nu mă mai vrei, bombăni ea defensiv. Știu la ce te gândești și te înșeli. Nu-mi pasă de patul acela… Acum înrăutățea și mai tare lucrurile. Faptul că nega cu atâta vehemență reprezenta de fapt o recunoaștere a faptului că într-adevăr îi păsa. Nu era pricepută la aceste jocuri sofisticate. El avusese dreptate, putea să fie mai șmecher ca ea oricând voia…

– Justine… El îi rosti numele cu compasiune, se întinse și o îmbrățișă din nou. Buzele lui îi sărutau părul și ea simți că leșină.

– Nu înțelegi de ce nu te vreau în patul acela? șopti el încet.

Trebuia să răspundă? Capul i se învârtea din cauza cruzimii acestei întrebări.

– Nu trebuie să-mi spui, strigă ea, încercând în van să scape de acea slăbiciune care pusese stăpânire pe ea. Genunchii i se înmuiaseră, și inima îi bătea haotic.

– Nu mă placi… nu mă vrei…

– Tocmai faptul că te vreau mă face să-mi pierd controlul, Justine, șopti el, gura lui caldă atingându-i ușor urechile, gâtul. Mâna lui se ridică de-a lungul spatelui până ajunse pe ceafa ei și îi ținu capul aproape de al lui. Când am pornit în această călătorie, aveam într-adevăr intenția de a te seduce…

Inima ei îngheță.

– Și… și acum nu poți să mă suferi!

– Nu, nu-i așa, Justine, dar ceva mă scoate din minți. Nu-mi permit să mă implic emoțional într-o relație, și încep să țin la tine mai mult decât ar trebui.

Inima ei începu să bată puternic. El nu știa ce spune… ea nu știa ce auzea! Încet, el își coborî gura spre a ei și când buzele li se întâlniră Justine era mai confuză ca oricând. Sărutul lui era lent și tandru și părea să fie mânat de sentimente, de sentimente adevărate. Nu putea înțelege această schimbare de atitudine, după tot ce se întâmplase de când pătrunseseră ilegal în această căsuță retrasă.

Ea își dezlipi buzele de ale lui, dar el își întări strânsoarea ca ea să nu-i scape.

– Nu înțeleg, spuse ea răgușită.

– Te vreau, Justine, așa cum ți-am spus. Când am aranjat această călătorie aveam intenția clară de a te seduce…

Durerea apăru din nou, frica aceea teribilă de a fi din nou respinsă și aceasta o făcu să-și învingă slăbiciunea și să ridice mâna pentru a-l lovi.

Mânia sclipi în ochii lui și reacția îi fu atât de rapidă ca atacul unui șarpe. O prinse de încheietură și o strânse din nou în brațe. Justine simți corpul lui tare lipit de al ei și fu șocată de reacția lui.

– Te-aș putea avea acum, Justine, spuse el. Cu un braț sau cu două, te-aș putea avea, și tu m-ai lăsa pentru că și tu o vrei la fel de tare ca și mine… să nu îndrăznești să spui că nu-i așa. Acest lucru ți-a alimentat mânia și furia în această seară. Ești nervoasă deoarece crezi că nu te mai vreau nu-i așa?

– Nu cred asta ci o știu, șopti ea. Te-ai schimbat de când ai coborât. E… e un singur dormitor… și… și tu nu vrei să-l împarți cu mine.

– Tocmai, că vreau, de aceea am reacționat așa, Justine. Vreau să fac dragoste cu tine în acel pat, dar motivul nu mai e același. Înainte erai o provocare…

– Și acum crezi că nu mai sunt o provocare, că o să cedez de bunăvoie și nu mai are nici un farmec, nu? Ochii ei căpătară o expresie dură. Pentru tine totul e doar un joc…

– Nu, nu este un joc, Justine, în nici un caz. El respiră adânc. Ți-am spus că nu mă implic emoțional în relațiile cu femeile și îmi dau seama că încep să fac asta cu tine. Încep să țin la tine prea mult și este periculos pentru amândoi.

Când admise acest lucru simțurile ei o luară razna și inima i se topi. Încordarea dispăru din corpul ei. Ținea la ea, deși se părea că avea rețineri, dar în acest moment meritau luate în considerare? Când gura lui o atinse din nou pe a ei, Justine nici nu mai voia să se gândească la ele. Tot ce știa era că voia ca el s-o țină așa, s-o sărute…s-o iubească, oricât de puțin ar dura.

Sărutul era lung și pasional și Justine își trecu brațele în jurul lui și se supuse puterii sexualității lui. Trupul ei se topi în brațele lui și ea îi arătă cât de mult îl dorea, iar când gura lui o părăsi pe a ei și scoase un geamăt slab, ea abia putu suporta disperarea din acel geamăt.

Își lipi din nou buzele de ale lui pentru a-i arăta că-l dorea, dar el o îndepărtă aproape brutal.

– Nu, Justine. Vocea lui era plină de emoție. Nu așa. Nu aici. Tu meriți mai mult.

Ochii ei verzi erau plini de durere când privi în sus spre el. N-ar fi trebuit să facă asta, să se arate atât de doritoare. Stânjeneala o făcu să se enerveze iar durerea dispăru din ochii ei fiind înlocuită de mânie. Păși înapoi, departe de el, astfel încât Max putu vedea cât de nervoasă era.

– E doar un joc pentru tine, nu-i așa? Viața e un joc pentru tine, totul e un nenorocit de joc pentru tine! Folosești oamenii pentru a te distra. Te folosești de brațul tău rănit…Ochii lui se îngustară în semn de avertisment, dar Justinei nu-i păsa. Spui că merit mai mult, dar de fapt tu crezi că ești prea al naibii de suspus și de puternic pentru a face dragoste într-o simplă căsuță de vacanță. Pentru tine nu sunt bune decât apartamentele de lux din hotelurile luxoase…

– Justine!

Ea făcu un pas înapoi, apoi mai făcu câțiva.

– Nu mă lua pe mine cu „Justine" și să nu îndrăznești să mă amețești din nou spunându-mi că ții la mine, când de fapt este doar o scuză ca să scapi de mine. Fie cum vrei tu Max, dar poți să suferi de pe urma greșelii pe care o faci cu mine. Poți să suferi întreaga noapte pe canapeaua aceea veche și incomodă, pentru că pe mine mă doare-n cot de brațul tău rănit, ca de altfel de tine în general!

Apoi izbucni în lacrimi și n-ar fi putut înrăutăți și mai tare lucrurile nici dacă i s-ar fi aruncat la picioare. Tremurând de supărare, își înăbuși un suspin și fugi din cameră. Urcă potic-nindu-se scările, năvăli în dormitor și se aruncă pe pat.

Brusc, veioza de lângă pat se aprinse și în clipa următoare Justine fu rostogolită pe spate. Max stătea deasupra ei, privind-o cu o expresie cândva… atunci când aruncase în el cu ghiveciul de violete africane. Acea privire o intrigase atunci, dar acum își dădu seama ce exprima. Nu faptul că nu-i venea să creadă că cineva avusese tupeul de a comite un asemenea gest, ci dorința pentru persoana care avusese un asemenea curaj. Nimeni nu-i spusese sau făcuse asemenea lucruri lui Max Benedict, și asta îl incitase.

– Max, nu, se rugă ea și încercă să fugă de el, dar Max îi prinse glezna și o trase aproape. Justine rămase nemișcată, nemaifiindu-i frică, fiind doar curioasă să vadă ce va face în continuare.

El vorbi în sfârșit, tonul lui având o finețe de catifea.

– N-am de gând să te violez, Justine, deși foamea mea de tine e imensă.

– Violul este un act de violență, nu unul sexual, bombăni ea cu înverșunare.

– Nici unul dintre acestea nu corespunde prezentei situații, murmură el și îi ridică ușor glezna apoi își coborî capul până la piciorul ei gol. Buzele lui îi sărutară talpa, iar senzația arzătoare îi străbătu întregul corp.

Instinctiv Justine își retrase piciorul de parcă i-ar fi fost înțepat. El îi zâmbi și apoi se așeză pe pat. Fascinată, privi cum Max începe să-și scoată curelușa de piele ce-i ținea brațul rănit, iar când el se aplecă pentru a și-o scoate de după gât, ea se ridică în șezut. Dar să-i înțeleagă motivele era altceva. Putea să creadă ceea ce-i spusese el în sufragerie, că o dorea dar că lucrurile se schimbaseră, că începuse să țină prea mult la ea? Voia să creadă, oh, atât de tare voia să-l creadă! În mintea ei reveniră toate acele lucruri mărunte pe care el le făcuse și le spusese de când începuseră această călătorie. Se părea că se distrează tare bine împreună dar se și certaseră destul de mult, și oare nu era din cauza tensiunii sexuale dintre ei? Oh, da, sigur că aceasta era cauza. Și acum el o dorea. Dar nu spuneau mereu bărbații aceleași lucruri, doar pentru ca femeile să cedeze avansurilor lor? Atât de multe întrebări și de răspunsuri, și avea ea oare timp să le analizeze când inima îi bătea atât de puternic și simțurile îi erau dominate de nevoia fizică?

– Lasă-mă pe mine să fac asta, spuse ea încet, și Max doar atâta aștepta. Când ea se apropie ochii lor se întâlniră iar acest schimb de priviri era plin de înțelesuri.

Justine nu voia să se gândească la ce va urma în timp ce, blând, îi îndepărtă cureluța de piele ce-i susținea brațul. Când se aplecă spre el, Max îi sărută părul iar apoi brațul lui o cuprinse buzele lor întâlnindu-se din nou. Acum nu mai existau bariere, săruturi derutante, îndoieli asupra ceea ce făceau. Știau amândoi că nu mai exista cale de întors, nu puteau decât să meargă înainte spre ceea ce doreau cu disperare amândoi.

Buzele ei se desfăcură pentru a primi în întregime pasiunea sărutului lui și brațele ei îi cuprinseră gâtul pentru a-l ține strâns lipit de ea. Nevoia de el deveni arzătoare. În visurile ei fusese întotdeauna așa, mistuitoare și nerăbdătoare, dar în visurile ei nu luase în considerare și invazia de dragoste și de tandrețe pe care o simțea. Era o senzație confuză, voia să-l iubească dar și să-și satisfacă foamea adâncă de el. Voia ca aceste momente să dureze o veșnicie și totuși voia ca el s-o posede în vâltoarea pasiunii, repede și complet.

Mâna lui trecu ușor peste sânii ei și în timp ce aceștia se măreau de dorință, atingerea lui deveni atât de intensă încât mângâierea lui o durea. Max o rezemă cu spatele de perne și acum gura lui era nerăbdătoare, sărutându-i înfometat buzele. Îi ridică pulovărul până la umeri și-și coborî capul pentru a trage cu pasiune de sfârcurile ei întărite, până când Justine se arcui lipindu-se neajutorată de el, zvârcolindu-se și scoțând gemete de imensă plăcere.

Apoi simți cum trupul lui este cuprins de încordare. Îl străbătu, cuprinzându-i întâi umerii și apoi restul corpului, și ea

știu că nu mai era încordarea ce preceda respingerea. Brațul lui cel rănit era o barieră între corpurile lor fierbinți. Stătea greu și inutil, lipit de ea, și știa că el se încordase de mânie față de sine. Știa de asemenea că dacă această mânie va ieși la suprafață, îl va face să-i respingă dragostea. Dar dacă prelua ea controlul, atunci era și mai rău.

Îi ridică încet capul de pe pieptul ei și îi acoperi gura cu a ei. Își coborî apoi mâinile până ajunse la gulerul cămășii lui. Ținându-și încă buzele lipite de ale lui, începu să-i descheie nasturii de la cămașă și apoi mâinile lui o opriră. El se retrase și atunci inima ei se opri, temându-se să n-o respingă și totuși înțelegându-i motivele. Voia să-i spună că totul era în ordine, că-l înțelegea și că-l va ajuta, dar nu spuse nimic ci rămase cu buzele întredeschise, în timp ce îl privea uimită.

Max rămase în picioare lângă pat și începu să se dezbrace încet, privind-o în timp ce fiecare mișcare era făcută lent și cu dexteritate. Își descheie cămașa și o lăsă să alunece pe podea, și Justine rezistă tentației de a se apleca și a săruta acel corp superb. În schimb se ridică în genunchi în pat și își scoase cu mișcări languroase pulovărul. Mâna lui rămase pe curea când ea își dezvălui sânii. El trase adânc aer în piept și se aplecă pentru a o trage mai aproape, apoi îi sărută pe rând sânii, până când Justine simți că arde de dorință.

El se îndepărtă din nou de ea și încet, dar sigur, își desfăcu cureaua. În timp ce el își descheia blugii, ea îl privi fix și apoi își coborî ușor pantalonii în josul coapselor. Din nou el o prinse de talie și o ridică în picioare lipind-o de el. Își scoase pantalonii în timp ce buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, arzând de dorința de a o gusta. Își coborî mâna pe spatele ei până și-o strecură în

chiloții de dantelă și o lipi și mai tare de el, până când ea simți că voia să se înece în plăcerea pe care erecția lui i-o provoca. Abia simți cum îi îndepărtă lenjeria deoarece el combină acest gest cu mișcări ritmice, făcându-i simțurile să i se înfioare gândindu-se la ce va urma.

– Lasă-mă pe mine să fac asta, murmură ea răgușit în timp ce cu mâini tremurânde îi îndepărtă boxerii de mătase.

El râse încet în semn de supunere și apoi îl auzi cum trage adânc aer în piept pentru că îl luase complet pe nepregătite trecându-și mâinile peste coapsele lui, apoi luându-l în mâini și mângâindu-l încet.

Max o întinse blând pe pat, se aplecă peste ea susținându-și greutatea cu brațul sănătos și începu să-i sărute corpul. Încet și senzual, el trasă cu limba o linie în josul gâtului ei, apoi coborî spre sâni. Justine închise ochii de plăcere în timp ce el depunea sărutări pe stomacul ei plat, și apoi își îngropă capul în părul mătăsos dintre coapsele ei, până când ea începu să respire precipitat și să se zvârcolească sub el. El se ridică și continuă s-o atingă cu mâna până când ea simți că nu se mai putea abține. Voia eliberarea, îl voia înăuntrul ei, vroia s-o iubească…

Deschise ochii atunci când nu mai simți căldura sărutărilor lui, și mângâierea mâinii lui între coapse. Deschise ochii exact la timp pentru a vedea cum o privea, ochii lui fiind plini de atâta dorință încât dragostea și speranța îi umplură inima de fericire. El se aplecă din nou asupra ei, și pătrunse în căldura ei mătăsoasă atât de perfect și de ușor încât păreau că sunt făcuți unul pentru celălalt. Puterea și nerăbdarea din mișcările lui o făcură să-i cuprindă gâtul cu brațele, să se miște o dată cu el, să i se dăruiască în întregime, într-o uniune fierbinte și grăbită, o

consumare tumultuoasă a intensei plăceri ce le înfierbântase trupurile. Eliberarea fu asemenea unui vulcan, o erupție care le cutremură trupurile în timp ce buzele li se întâlniră într-un impuls simultan de unire completă.

El se prăbuși pe pat lângă ea și o lipi de el înlănțuind-o cu brațul stâng. Justine își lipi gura de gâtul lui sărutându-l ușor, simțind cum pulsul lui accelerat se normalizează. Simți cum corpul lui încordat se relaxează și abia atunci realiză cât îl costase pe el acest efort fizic.

Agitată, își plimbă mâna pe pieptul lui. Pielea îi ardea de parcă avea febră. Ea simți că el adormise deja, așa că încet se întinse și trase peste ei pătura. Își strecură mâna sub pătură și o așeză ușor pe pieptul lui, mângâindu-l. Atunci degetele ei atinseră brațul cel rănit care îi stătea nemișcat pe piept. Cu tandrețe, ea își coborî degetele în josul brațului, simțind căldura emanată de acesta și de cicatricea adâncă, și apoi… Justinei îi îngheță sângele în vene. De la cot în jos brațul lui era mai rece, dar ceea ce îi făcuse inima să se oprească fuseseră mâna și degetele inerte. Acestea erau reci ca zăpada care-i făcuse să se adăpostească în această casă. Contrastau puternic cu restul corpului, fiind reci și lipsite de viață. Din acel moment pe Justine o copleșiră gânduri care-i goniră somnul. Motive pentru schimbările lui de atitudine, pentru faptul că recunoscuse, atunci când îi telefonase ca să aranjeze călătoria, că era deprimat, toate acestea o asaltară și îndurerară. Oare operația aceea era ultima lui speranță de a-și recăpăta folosința brațului? Și dacă nu reușea? Oh, Doamne, Max Benedict nu va reuși să accepte așa ceva… cel puțin nu fără ajutor.

Capitolul 7

Când Justine se trezi soarele strălucea puternic și își aduse aminte de viscolul ce avusese loc cu o seară în urmă. Zăpada de afară se reflecta pe pereți și pe tavanul alb al camerei, și Justine clipi în timp ce ochii i se obișnuiau cu lumina. Era singură în pat și prima ei grijă fu Max. Speră că el nu încerca să facă ceva atât de prostesc precum să dezgroape mașina din zăpadă de unul singur. Cu un singur braț. Aceste cuvinte o răniră, aducându-i aminte de ce avusese o noapte atât de agitată, adormind abia spre dimineață, extenuată de grijile ce și la făcuse pentru Max.

Sărind din pat își luă halatul și în timp ce se îmbrăca se duse la fereastră. Fu uimită să vadă că zăpada nu avea decât câțiva centimetri față de nămeții la care se așteptase, iar ceea ce o uimi și mai tare fu Land Rover-ul, parcat în spatele Jaguarului, având în spate câțiva câței care lătrau.

Ieși în hol și se opri când auzi voci. Auzi apoi râsete, vocea lui Max care strigă un „mulțumesc" și o ușă ce se închidea. Coborî repede scările.

În sufragerie era cald, bușteniii ardeau vesel în spatele ușițelor sobei și ea se simți vinovată că dormise până târziu în loc să vină jos și să facă focul. Se duse în bucătărie și văzu că vasele erau spălate iar Max era la aragaz, prăjind șuncă… prăjind șuncă?

– Cine era?

Max se întoarse și zâmbi.

– Însuși arhanghelul Gabriel.

– Sigur, se răsti ea nerăbdătoare.

– Vai, ești mereu numai lapte și miere dimineața devreme.

– Scuze, murmură ea dându-și părul ciufulit la o parte de pe față. Mă faci să mă simt vinovată pentru că am dormit atâta în loc să cobor să fac ordine și să fac focul. Cine a venit cu Land Rover-ul?

– Gabriel Harres, un vecin. Dacă am mai fi mers câteva sute de metri am fi ajuns la ferma lui. A văzut fumul ce ieșea pe coș și a venit crezând că au sosit proprietarii. A adus provizii. El arătă spre masă. Lapte proaspăt, unt, ouă, șuncă, budincă și o pâine abia scoasă din cuptor.

Justine veni lângă Max, în timp ce el sparse cu mâna stângă un ou de marginea tigăii și-l puse peste untul ce sfârâia în aceasta.

– S-a supărat că ne-a găsit aici? întrebă ea îngrijorată, nefiind încă pregătită pentru a aprecia faptul că Max pregătea un mic dejun adevărat.

– A înțeles după ce i-am explicat cum stau lucrurile și după ce m-am oferit să las un cec proprietarilor. Totuși nu m-a lăsat să plătesc pentru mâncare.

– Drăguț din partea lui și… și drăguț din partea ta că ai făcut focul și… și că ai spălat vasele. Ochii ei se îndreptară spre brațul lui rănit și ea retrăi momentul când îi atinsese brațul rece cu o noapte în urmă, în timp ce el dormea, și păli.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse ea. Dă-te la o parte și lasă-mă pe mine să fac asta.

Ea simți cum el se încordează și știu că spusese ceea ce nu trebuia. Din nou îi rănise mândria.

– Taie pâinea, spuse el aspru, nu pot să fac asta cu o singură mână.

– Dar poți să faci destule lucruri cu o singură mână, îl tachină ea cu subînțeles. Era prima ei remarcă despre ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă și spera că el o va interpreta așa cum trebuia, ca pe o glumă.

El o privi ca și cum nu era sigur cum să interpreteze spusele ei, apoi buzele lui schițară un zâmbet vag și ea știa că din nou o dăduse în bară. Faptul că făcuseră dragoste nu putea fi luat decât în serios.

– Vrei să vorbim despre asta? murmură ea când începu să taie pâinea caldă.

El râse trist.

– Despre ceva de genul „și tu ai simțit cum s-a cutremurat pământul”?

Justine îngheță. Nu l-ar fi crezut niciodată în stare să spună asemenea cuvinte. Chiar le rostise, sau această călătorie o înnebunise de tot?

– Ei bine, ai o replică foarte drăguță pentru a discuta în „dimineața după noaptea trecută”. Adu-mi aminte să notez o

asemenea replică originală în agenduța mea roșie, spuse ea pe un ton plin de sarcasm. Reîncepu să taie pâinea cu atâta grabă de parcă îi tăia gâtul lui Max.

– Deci la ce te așteptai…?

– Mă așteptam să arăți ceva mai puțin din al naibii de plictisitoarea autocompătimire, Max Benedict, îl întrerupse ea.

– Uite cine vorbește de autocompătimire, pentru numele lui Dumnezeu! El îndreptă spre ea un cuțit mare de tăiat peștele. Tu, Justine, o acuză el, tu ești cea care face atâta caz de presupusa mea autocompătimire, și cea care se simte vinovată pentru că m-am trezit înaintea ta, am făcut focul și am făcut ordine, și acum încerci să preiei controlul asupra bucătăriei. Mersi, dar nu am nevoie de îngrijire de parcă aș fi nou-născut!

Justine îndreptă spre el cuțitul de pâine, ochii stălucindu-i de mânie.

– A, nu? Totuși aveai destulă nevoie de un șofer, și aveai nevoie de mine pentru a-ți tăia mâncarea în acea seară la cină. Atunci făceai pe „bietul soldat rănit", nu-i așa? Și eu te-am crezut…

– Da, m-ai crezut, și acum te răzbuni pe mine pentru că în urmă câteva luni te-am respins? Deci tu n-ai simțit că s-a cutremurat pământul noaptea trecută. Atunci de ce ai făcut-o, Justine, pentru că-ți era milă de mine?

Uimită, Justine se uită fix la el, nevenindu-i să creadă. Nu se așteptase la așa ceva din partea lui. Nu de la acel Max Benedict la care visase ea, nu de la mega-Max care era puternic și plin de succes. Încet, realiză care era adevărul și văzu frica teribilă pe care el o ascundea de lume, frică de faptul că nu-și va mai

recăpăta folosința brațului. De aceea era el atât de al naibii de nesuferit în această dimineață, iar ea voia să-l ia în brațe și să-l consoleze. Înghiți în sec și spuse primul lucru care-i veni în cap, din moment ce el o făcea să fie atât de al naibii de nervoasă încât ar fi fost în stare să comită o crimă.

– Nu, de fapt nu mi-a fost milă de tine., ci eram doar foarte curioasă să aflu cum face dragoste un bărbat cu un braț! Mulțumit ?

Ea nu-i lăsă timp să-i răspundă; ochii lui se îngustară și asta fu de ajuns pentru a o face să arunce pâinea tăiată în tigaie, unde oul se prăjise deja. Ea adăugă obraznic:

– Oi fi tu bun în pat, dar în bucătărie nu ești!

Se năpusti în sus pe scări, ajunse în dormitor și începu să tragă furioasă pătura de pe pat când brusc fu trântită din spate. Căzu pe pat. Max o răsuci, țintuind-o sub el cu atâta forță încât ea rămase fără aer.

– Mă enervezi atât de tare încât aș vrea să fac dragoste cu tine permanent! mârâi el.

Ea împinse în umărul lui sănătos.

– Și tu mă enervezi atât de tare încât aș fi în stare să-ți rup și brațul celălalt! spuse ea printre dinți.

– A fost nevoie de un cal pentru a mi-l rupe pe acesta, spuse el înfierbântat, scuturând din umărul rănit. N-ai putea să ai atâta forță nici dacă ai mânca găleți întregi de fân cu steroizi.

– Aș prefera să mănânc fânul și steroizii și găleata, decât micul dejun preparat de tine!

El îi acoperi gura cu a lui înlăturând astfel ultimele urme de mânie din mintea ei. Justine simți cum se topește și mânia lui,

iar ceea ce rămase fu pasiunea ce-i cuprinsese cu o seară în urmă. Graba și nevoia de a repeta iar și iar plăcerile pe care le savuraseră; și ceva în plus.

Justine se agăță de el, își trecu degetele prin părul lui și se lăsă cuprinsă de dragoste și de dorință, fără să se gândească la faptul că nu va dura. Nu, nu voia să gândească așa: că era doar una dintre femeile pe care el le folosea. Nu putea să gândească așa, pentru că lucrurile nu stăteau așa, nu putea să fie așa. Nu cu sentimentele care erau între ei. Erau prea puternice și prea frumoase.

Era atât de amețită de asaltul lui încât abia își dădu seama că în timpul acelui sărut pasional el își modificase poziția, stând întins acum lângă ea și nu deasupra ei. El își strecură mâna sub halatul ei și-i mângâie atât de senzual pielea înfierbântată încât ea simți că moare de plăcere. Agățându-se de el, îl sărută pe față și pe gât, făcându-l să ofteze de plăcere. Simți cum mâna lui se îndreptă spre curea și instinctiv se grăbi să-l ajute. El o lăsă și ea simți cum mica victorie îi făcu inima să-i tresalte, dându-i curaj.

– Lasă-mă pe mine, șopti ea încet.

– Cu plăcere, răspunse el atât de tandru încât îi risipi orice îndoială.

Justine preluă inițiativa. Niciodată în viața ei nu mai făcuse ceva atât de senzual. Îl dezbrăcă încet, sărutându-i pieptul în timp ce-i înlătura cămașa. Adora mirosul lui, adora să-i simtă mușchii fermi lipiți de buze, de față , de sâni. Adora fiecare părticică a corpului lui. Își trecu vârful limbii peste stomacul lui până când el începu să râdă slab și să se agite sub ea. Cu delicatețe, ea îi sărută brațul rănit, sărută cicatricea de la cot, îi sărută înche-

ietura și apoi luă degetele inerte între ale ei și le sărută cu tandrețe, pe rând. Simți în el o căldură care nu fusese acolo cu o seară în urmă, iar inima i se umplu de speranță și simți o strălucire de fericire înăuntrul ei, fericire și speranță pentru el, știind că orice s-ar întâmpla, ea îl va iubi întotdeauna și-i va fi mereu alături dacă el va dori asta. Toate acestea n-aveau nimic de a face cu acel oribil cuvânt „milă". Era ceva ce el nu știa, și anume, că ea îl iubise de prima dată când îl văzuse.

Corpul lui era plin de dorință și respirația îi devenise mai rapidă, iar ea avea atâta nevoie de el dar brusc deveni nesigură, neștiind ce să mai facă. Nu iubise niciodată un bărbat în acest fel, preluând inițiativa, fiind cel care dă, nu cel care primește. Era o senzație delicioasă, simțul puterii, adăugând o nouă dimensiune intimității de a face dragoste, dar nu voia să greșească în nici un fel și putea foarte ușor să facă acest lucru dacă făcea vreo mișcare greșită; voia să fie perfect, să fie frumos și senzual, să se desfășoare ca un balet bine regizat, dar… nu știa mișcările… nu era sigură care erau pozițiile…

Max îi simți ezitarea și, cu un zâmbet încurajator și cu un gest lent, o ridică de-a lungul corpului lui până când ea ajunse să stea călare pe el. Halatul ei îi înconjura, învăluindu-i în satin. Ea se lăsă în jos iar el pătrunse în moliciunea ei de mătase, iar această unire perfectă îi făcu să-și piardă răsuflarea de plăcere. Justine își lăsă capul în piept, cuprinsă de intensitatea senzației ce-i străbătea corpul. Nu putea să-l privească pentru că el și-ar fi dat seama că-l adoră, că intensitatea cu care făceau dragoste era ceva foarte, foarte special pentru ea. El era viața ei, centrul universului ei.

Max îi apucă bărbia ridicându-i capul, și murmură încet:

– Nu fi timidă. Uită-te la mine, Justine. Vreau să-ți văd fața în timp ce facem dragoste.

Ea deschise ochii și n-ar fi putut să-și ascundă adorația nici dacă ar fi încercat. El își mișcă șoldurile, mișcări mici încurajatoare, în timp ce continua s-o privească.

Mușcându-și buza, ea începu să se miște o dată cu el, la început lent, cu mișcări ce erau atât de intense încât o lăsară fără răsuflare. Și apoi căldura, focul unei nevoi mai acute începu să curgă prin ea, dominând-o până când nu mai exista altceva decât dorința de nepotolit, adâncindu-i din ce în ce mai tare într-o pasiune orbitoare în care nu mai conta decât să se dăruiască unul altuia. Climaxul lor fu atât de ireal, de complet, de devastator, încât ea țipă parcă de durere, și Max își lipi buzele de ale ei pentru a savura acea intensitate, pentru a prelungi extazul, pentru a absorbi ultimele țipete de pe buzele ei.

Justine se prăbuși lângă el, respirând adânc, încercând să calmeze emoția puternică ce-i curgea prin corp, iar Max se întoarse și, cu un geamăt de plăcere și profundă satisfacție, o strânse cu putere la piept și rămaseră așa mult timp.

Mai târziu el murmură lângă obrazul ei:

– Știu că trebuie să încetăm să ne tot certăm, altfel n-o să mai ajungem în Scoția niciodată.

Ea zâmbi și-și ridică privirea. Nu voia să i se amintească ce misiune aveau, voia să rămână acolo în căsuța aceea pentru totdeauna, exact așa, cu Max ținând-o posesiv lipită de el, ca și când erau făcuți unul pentru celălalt.

– Mă bucur că am urmat această rută ocolită, murmură ea.

– Am fi fost mult mai în siguranță dacă am fi luat-o pe autostradă, admise el.

Regreta? se întrebă Justine. Nu voia să se gândească la „de ce”-urile și „pentru ce”-urile acestei situații. Nu voia să facă analize și să caute motive, nu voia să se gândească decât la prezent, ca și când lumea exista numai în afara zidurilor casei. Va avea timp destul să se gândească mai târziu. Pentru moment nu avea ce să regrete. Nu putea să regrete ceva ce era atât de sublim, atât de incredibil de îmbătător încât nu voia să se mai trezească vreodată.

– Tu fă un duș iar eu mă duc să continuu prepararea micului dejun, pe care tu ai întrerupt-o cu atâta impolitețe, o tachină el. Îi sărută vârful nasului. Afară, femeie, înainte să devin tentat să te răvășesc din nou!

– Eu te-am răvășit pe tine, râse ea în timp ce cobora din pat. Sper că ai închis gazul înainte de a năvăli aici cu atâta sălbăticie. Călătoria asta te-ar putea costa o avere datorită daunelor materiale.

– Am plătit deja, i se păru că îl aude murmurând, și apoi hotărî că nu auzise bine, pentru că nu avea nici un sens.

Și cine va plăti daunele suferite de inima ei? se întrebă ea mai târziu în timp ce făcea duș. Totuși acesta era un gând negativ. Deja contempla înfrângerea înainte de a-i acorda lui Max vreo șansă. Dar ce aștepta? Dragostea lui Max, contractul cu Max... Se cutremură în timp ce-și șampona părul. Trebuia să dea uitării contractul; nu avea loc în viața lor. Într-adevăr acesta era motivul pentru care făceau această călătorie dar acum totul era diferit, foarte diferit.

Justine privi afară contemplând ceața de deasupra lacului. Căzuse și acolo, pe coasta de vest a Scoției, zăpadă, dar nu

destulă pentru a închide drumurile. Pădurile de conifere ce străjuiau lacul tremurau prin ceața deasă, părând negre cu vagi urme de alb, eterice și de o frumusețe ce-ți tăia răsuflarea. Dar pentru Justine totul era frumos. Chiar și priveliștea clădirilor urâte ale fabricii de hârtie "Hammond", care se vedeau în depărtare pe marginea apei, aveau un farmec pe care până atunci nu-l observase.

De la fereastra imensă a vilei în stil scandinavic pe care tatăl ei o construise pentru familia sa, Justine putea vedea convoiul de camioane ce aducea din port lemnul importat din Finlanda. Zâmbi. Max era acolo, la fabrică. Probabil că urmărea livrarea și apoi, managerul fabricii, Greg Kendon, îi va arăta împrejurimile, și după aceea va vorbi la nesfârșit pentru că Greg știa ce avea de înfruntat în vânzarea hârtiei Hammond. Nu pentru că produsul avea nevoie de prea multă reclamă. Nimeni nu se putea îndoi de calitatea hârtiei lor, era inegalabilă, dar pe majoritatea cumpărătorilor îi preocupau mai mult costurile decât calitatea.

Suspină și plecă de la fereastră. Dar Max nu avea probleme cu costurile. Putea să-și permită să cumpere produsul lor; problema era: voia să facă asta? Se întreba cât de mult va influența relația lor decizia pe care el o va lua, și se urî imediat pentru că se gândise la așa ceva. Nimic nu se schimbase. Max va face tot ce va crede el de cuviință, iar relația lor nu-i va afecta în nici un fel decizia.

Își făcu o cafea și se instală în sufrageria cu parchet de pin pentru a aștepta întoarcerea lui Max. Răsfoi o revistă pentru a mai trece timpul, dar n-o interesau subiectele așa că aruncă revista pe canapeaua de piele și își lăsă inima și gândurile să alunece spre Max.

Nu se mai certaseră de când părăsiseră căsuța din câmpie, râseseră mult și gândiseră mult în tăcere doar nu poți fi vesel tot timpul. Ultima lor oprire, la Oban, fusese la fel de magică precum cea din căsuță, deși total diferită. Hotelul era elegant, mâncarea și vinul de la restaurant constituind preludiul unei nopți de iubire.

Fusese într-adevăr o noapte de iubire. Nu sex, nu, în nici un caz. Ceea ce făcuseră și experimentaseră nu putea fi caracterizat drept „doar sex". Nu, fusese dragoste, deși o confirmare verbală nu existase, pentru că nu fusese nevoie. Justine știa că și el simțea același lucru și anume că ceva minunat se întâmplase pentru amândoi.

Fu trezită de mici sărutări tandre pe care Max le depunea pe sprânceana ei, iar când deschise ochii observă că în cameră era întuneric, în afară de veioza mică de pe masă și flăcările tremurătoare ale focului.

Justine se trezi dintr-un somn adânc și îi zâmbi lui Max care o privea atât de.... nu, nu tandru ci... obosit. Se ridică repede în șezut și-și dădu părul ciufulit la o parte de pe față, sentimentul de vinovăție pentru că adormise în timp ce el stătuse în frig făcând un tur obositor al fabricii, dându-i puterea de a se ridica în picioare.

– Ești extenuat iar eu nici măcar n-am pregătit cina. La naiba, va trebui să prepar ceva la cuptorul cu microunde, vrei? E o catastrofă, iar eu detest mâncarea făcută la cuptorul cu microunde, dar probabil că ți-e frig și foame și te doare brațul. Aș fi tare nepricepută ca... Vocea îi pieri în timp ce se uita fix la el. Doamne-Dumnezeule, dar aproape că spusese soție... că ar fi tare nepricepută ca soție!

Râse repede și adăugă „menajeră“ sperând ca el să nu fi observat diferența de intonație.

Max se trânti pe canapea, părând atât de obosit încât Justine presupuse că el nu-și dăduse seama de nimic.

– Doamne, dar fabrica aia e ca un frigider, suspină el.

Justine zâmbi, îi desfăcu fularul și aplecându-se îi sărută cu căldură buzele.

– Toată Scoția e ca un frigider în această perioadă a anului, glumi ea și el zâmbi slab. Te-a adus Greg? Hai să-ți torn o băutură să te încălzești. Coniac sau scotch?

Nu așteptă un răspuns dar mâinile i se opriră pe sticla de coniac de pe bufetul din colțul opus al camerei. El nu-i răspunse și Justine realiză că el nu spusese mare lucru când o trezise. Părea să fie la mile depărtare, nicidecum acolo cu ea în cameră, fiind probabil preocupat de fabrică, sau... sau, se întâmplase ceva? Nu știa, nu-și putea imagina ce-l măcina.

Îi dădu paharul cu coniac iar el îi zâmbi, dar nu era un zâmbet care s-o încălzească și să-i inspire un sentiment plăcut. Era un gen de zâmbet împăciuitor care o intrigă.

– Stai aici și încălzește-te, eu mă duc să prepar cina.

Luându-și paharul cu coniac, se duse jos la bucătărie. Vila fusese construită în așa fel încât spațiul de locuit era sus la etaj, pentru a beneficia de avantajul unei priveliști superbe, și Justine realiză cât de bine fusese gândit acest lucru, în timp ce pregătea cina.

– Trebuie să plecăm mâine la prima oră, îi spuse Max din prag.

Justine se întoarse cu spatele la cuptorul cu microunde și îl privi uimită. El își dezbrăcase haina și se sprijinea cu umărul

rănit de tocul de pin al ușii, ținându-și paharul de coniac în mâna stângă. Ceva îl preocupa și tot felul de motive îi umplură mintea, principalul fiind că nu văzuse nimic la fabrica de hârtie care să-l bucure. Îi părea rău pentru pierderea pe care tatăl ei o va suferi și simți chiar o simpatie vagă pentru speranțele deșarte ale lui Richard. Nu se gândi la ea însăși, pentru că în acest moment nu era atât de importantă.

– OK, dacă asta vrei, atunci o să încarc lucrurile în mașină în seara asta. Justine se întoarse la cuptorul cu microunde pentru a-l programa, inima abia bătându-i la gândul că el era nerăbdător să plece. Plănuiseră să stea la vilă vreo două zile, Max spunându-i că avea nevoie de cel puțin două zile pentru a discuta cu Greg, dar toate acestea fuseseră spuse înainte de vizita inițială la fabrică. Acum această vizită inițială se terminase, iar el voia să plece, ceea ce însemna...

– Lasă mașina, plecăm cu avionul.

Ea se întoarse brusc cu fața la el, uimită de afirmația lui.

– Dar tu nu zbori! bolborosi ea. Ai spus... ai spus că ți-e frică!

El dădu din umeri.

– Am mințit!

– Ai mințit? explodă Justine, înaintând spre el cu ochii măriți de șoc. Nu se minte despre asemenea lucruri, și de ce? De ce ai mințit? Nu aveai nici un motiv s-o faci.

El își puse paharul pe masă înainte de a veni lângă ea în mijlocul vastei bucătării. Brațul lui îi cuprinse talia, iar ea vru să se îndepărteze dar n-o făcu pentru că ochii lui aveau o expresie blândă și convingătoare.

– Ba aveam toate motivele s-o fac, îi spuse cald. Dacă n-aș fi făcut-o cumnatul tău m-ar fi însoțit iar eu nu doream asta.

Ea se încordă neînțelegându-l, și când o strânse ca și când ar fi încercat s-o facă să înțeleagă, Justine își dădu seama la ce se referea el.

– Ai mințit pentru a mă convinge să te însoțesc? strigă ea nevenindu-i să creadă. Ai mințit în ceea ce privește teama de a călători cu avionul, faptul că nu-ți place să călătorești cu trenul, și ai mințit în ceea ce privește faptul că nu-ți plac autostrăzile!

– Nu, nu în ceea ce privește nenorocitele de autostrăzi. Atunci am spus adevărul, râse el.

– Și toate astea ca să mă faci să te însoțesc. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele. Ești chiar nemilos, murmură ea. De-a dreptul cel mai nemilos, mai necinstit bandit cu un braț pe care am avut ghinionul de a-l....

– Seduce, termină el pentru ea, sărutându-i cu dragoste părul și lipindu-și intim corpul de al ei, nelăsându-i nici o îndoială asupra faptului că o dorea și că nu era dispus să mai aștepte.

În sfârșit Justine se eliberă din îmbrățișarea lui drăgăstoasă și reprogramă cuptorul cu microunde, lăsând mâncarea înăuntru mai mult decât era nevoie. Se simțea extrem de flatată că el o dorise îndeajuns pentru a minți de-ngheață apele pentru a o avea. Un gând solitar stăruia la periferia plăcerii ei și era doar un gând minuscul, ușor de înlăturat. Dacă el mințise atunci, era capabil să mintă cu nerușinare și în alte privințe, cum ar fi sentimentele lui pentru ea. Dar acest gând fu înlăturat cu repeziciune pentru că el nu-i spusese niciodată că ține cu adevărat la ea, așa că nu mințise cu absolut nimic. Pentru moment era mulțumită cum stăteau lucrurile, pentru că dacă i-ar fi promis dragoste eternă, atunci ea s-ar fi îndoit de el.

În timp ce o săruta cu tandrețe, când ajunseră lângă pat ea se gândi că atunci când ești atât de îndrăgostit găsești scuze pentru orice, iar motivul pentru care Max nu-i spusese c-o iubește era pentru că nu avea nevoie s-o facă. Sărutările lui și evidenta lui nevoie de ea erau de ajuns. O iubea. Era sigură de asta.

Justine ura faptul că trebuia să plece așa în grabă. Până acum n-o deranjase, de fapt fusese întotdeauna fericită să întoarcă spatele ceții și ploii din Scoția când își petrecuse vacanța acolo, dar acum era altfel. Era cu Max și pentru că îl iubea, întreaga lume era un loc minunat. Voia să rămână cu el, măcar câteva zile în plus, pentru că într-un fel se simțea înșelată. Așteptase cu nerăbdare călătoria de întoarcere. Îl iubea și voia să fie cu el, deși în acea dimineață era cam morocănos, dar îl va suporta datorită dragostei ce i-o purta.

– N-avem timp de asta, Justine, se răsti el nerăbdător în timp ce ea făcea ordine în grabă înainte de a veni taxiul. Sigur că tatăl tău angajează pe cineva care să aibă grijă de vilă când el este plecat!

– Da, dar asta nu înseamnă că trebuie să las totul vraiște. Să știi că ai multe în comun cu sora mea. Ea îmi aduce mereu aminte de așa-zisul meu statut. Sunt sigură că te-ai înțelege tare bine cu ea.

Max o privi fix și Justine își dori să nu fi rostit acele cuvinte pentru că sunaseră ca și cum ar fi fost un gând de viitor. Atunci realiză cu atâta durere de parcă cineva i-ar fi dat un pumn în burtă, că ea se gândea că această relație avea un viitor. Dar oare așa stăteau lucrurile?

Îndoielile.... se materializaseră brusc precum niște „gremlini" malefici. Umflă pernuțele și apoi le aruncă pe canapea, și-și

aminti că știa la ce să se aștepte încă de când plecase de acasă și că nu trebuia să se gândească la un viitor alături de el. Dar problema era că se gândea la un angajament, pentru că el o lăsase să creadă că între ei era ceva special. Nu spusese în acea seară petrecută în căsuță că începea să țină prea mult la ea și asta era periculos pentru amândoi? Faptul că se lăsaseră duși de val și că lăsaseră inimile să dicteze și nu rațiunea, însemna sigur că...

Brusc Justine îl privi, ținând la piept o perniță pentru siguranță și consolare.

– N-ai apucat să-mi spui de ce trebuie să plecăm, șopti ea răgușită. Pentru că își dăduse seama că se implicase prea mult? Ea își ținu răsuflarea, incapabilă de a-și pune în concordanță inima cu creierul.

Max se aplecă pentru a scormoni în geanta de voiaj în care împachetase cu puțin timp în urmă, evitând astfel privirea ei.

– Ei bine, noaptea trecută am fost cam ocupați, spuse el încet.

Justine simți o durere ascuțită în inimă. El rostise aceste cuvinte pe un ton ironic, de parcă nu fusese altceva decât sex. Dar nu, ea era în defensivă și căuta probleme cu lumânarea, iar el nu se referise la așa ceva, nu se putea.

– N-a fost o decizie bruscă, continuă el. M-am gândit la asta de la început. După cum știi, am păstrat legătura cu secretara mea, și...

– Vrei să spui cu „scumpa”?

– Destul, Justine!

Justine îngheță. Rostise aceste cuvinte la fel ca Richard.

– Sunt niște probleme care știam că vor apărea, continuă el, și trebuie să le rezolv înainte de operație...

– Operație! repetă ea, vocea părând că i se izbește de pereți și apoi se întoarce pentru a o lovi în frunte. Oare acesta era motivul schimbării lui de comportament, al bruștei atitudini indiferente față de ea? Oare încerca să pară curajos, când de fapt îi era frică de această operație, îi era probabil frică de faptul că nu va reuși să-și recapete brațul? Probabil, gândi ea, și inima ei suferea pentru el.

Max închise geanta de voiaj după ce văzu că nu găsește ceea ce căuta, și crezând probabil că ea nu era în stare decât să dea replici copilărești și să-i încălzească patul. Justine aruncă pernița și-și frecă sprânceana. O luase razna. El nu putea să gândească așa ceva. Era tristă doar din cauza durerii ce o simțea la gândul că era posibil ca până la urmă el s-o respingă din nou. Oh, Doamne, totul era posibil cu acest bărbat. Respingerea fiind însă cel mai grav lucru.

Se apropie de el.

– Nu mi-ai spus că operația este iminentă, șopti ea. Când are loc?

– Săptămâna viitoare, și trebuie să suport tot felul de lucruri înainte de operație, îi spuse el brusc.

Da, pentru că s-ar putea să reacționezi nepotrivit dacă lucrurile nu merg bine, gândi Justine panicată. Înțelegea prin ce trecea, frica, incertitudinea, dar chiar trebuia s-o trateze cu atâta răceală? El chiar nu știa că pentru ea nu conta rezultatul operației, atâta timp cât era lângă el pentru a-l iubi și a-l ajuta? Dar asta însemna să ceară prea mult de la orice bărbat, și mai ales de la Max Benedict. De când dragostea unei femei însemnă ceva pentru el? Uite cum se debarasase de Beverly când se săturase de dădăceala ei.

– O să fie bine, să știi, se pomeni spunând și își trecu ușor degetele de-a lungul curelușei care-i ținea brațul lipit de piept, iar atunci când el se încordă Justine știu că făcuse o mișcare greșită.

– N-am nici o îndoială că așa stau lucrurile, spuse el. Acum, scumpo, vrei să te grăbești? Oh, unde sunt cheile de la Jag? O să-mi aducă Greg mașina săptămâna viitoare.

De atunci Justine începu să se miște ca un robot. "Scumpo"... El nu-i mai spusese așa de ....nu mai știa de când, și nu mai rostise acel cuvânt de când ea întrebase despre relația dubioasă pe care o avea cu secretara. Un cuvânt de alint, îi explicase el, pentru persoanele la care ținea. Problema era că pentru Justine nu era de ajuns doar „să țină la ea", nicidecum, dar se părea că doar atât va primi.

Nu comentă aranjamentul Jaguar-Greg; nu spuse nimic, pentru că atunci când primești o asemenea lovitură te simți de parcă ai fi fost anesteziat, ținând lumea departe de sufletul tău și plutind fără țintă într-o stare de imponderabilitate.

Capitolul 8

Când se instalară în avion, simțurile Justinei erau deja la reanimare.

Corpul îi revenise la viață, iar gândurile îi invadaseră mintea arătându-i clar că fusese o idioată oarbă, copilăroasă și naivă atunci când crezuse că ar putea ieși ceva bun din această relație.

– N-ai apucat niciodată să-mi povestești despre călătoriile tale, spuse Max în timp ce stewardesa venea cu băuturile.

Justine dădu din umeri. Acum era coerentă, perfect calmă, și îi va arăta că și ei îi pasă la fel de puțin.

– A fost distractiv. Eram patru și am muncit peste tot în Europa. Culegând struguri, lucrând prin baruri, făcând autostopul.

El râse încet.

– Sună fascinant.

Justine se îndoia de sinceritatea spuselor lui, dar asta n-o împiedică să continue.

– A fost. Am avut ocazia să întâlnesc oameni adevărați, amabili, fără pretenții, oameni care trăiau simplu și erau fericiți așa. Ea se întreba dacă el înțelegea la ce se referea și apoi se întrebă ce încerca ea să-i demonstreze iar confuzia o făcu să continue. Am reușit să obținem de lucru pe o navă ce pleca din Portugalia spre Africa de Sud; atunci rămăseserăm doar doi. La bord am întâlnit un spaniol care ne-a oferit de lucru în Columbia.

– Trafic de droguri?

Știa că el nu vorbea serios.

– Lumea asociază întotdeauna Columbia cu drogurile, spuse ea. Să știi că acolo se cultivă și altceva.

– Atunci, ați cules din nou struguri?

Ea zâmbi pentru că el încerca să fie amuzant și atâta timp cât mai reușea să zâmbească, știa că totul va fi bine.

– Nu. Santos conducea un orfelinat iar eu am predat o perioadă engleza. În călătoriile mele învățasem spaniolă și puțină portugheză.

– Și fotografia?

Chiar era interesat sau pur și simplu făcea conversație? Ea gustă din băutura pe care Max i-o comandase. Discuția semăna cu cea a doi străini în timpul zborului, nu cu una dintre doi oameni care în această săptămână fuseseră amanți. Suferința începu din nou să se facă simțită. Nu voia ca Max să știe că ea nu va putea suporta ca atunci când acest zbor se va termina el să-i spună „ne mai vedem noi".

– În toată perioada călătoriilor am făcut poze. Plănuiam deja să-mi fac o fototecă atunci când ajungeam din nou acasă.

Brusc, mâna lui o cuprinse pe a ei.

– Îmi pare rău pentru asta...

– Da, mi-ai spus, rosti ea repede.

– Munca ta e bună, să știi, și...

– Dar nu destul de bună...

– N-am spus asta...

– Hai să nu ne certăm, spuse ea ferm, și-și retrase mâna dintr-a lui.

Simți încordarea care îl cuprinse; nu putea să n-o observe, cunoscându-l atât de bine acum. Își goli paharul și la fel făcu și Justine, părând într-un fel un gest simbolic. Totul se terminase.

– Deci ce-ai de gând să faci cu tot restul vieții? întrebă el.

Oh, Doamne, chiar că se terminase totul. Aceasta nu era în nici un caz întrebarea pe care i-o pui femeii cu care vrei să-ți petreci viața, celei pe care o iubești și cu care vrei să fii. Nu ținea la ea nici un pic. Totul fusese un joc. Fusese cineva cu care să se distreze, și se distraseră; la orice s-ar gândi și orice ar regreta acum, chiar se distraseră împreună.

– Vreau s-o iau de la capăt, îi spuse ea și era ironic să spună asta, în aceste condiții când el o respingea a treia oară. Am făcut greșeala să folosesc munca altora și n-am putut să-i susțin, din cauza comenzilor puține pe care le aveam. Ea făcu o pauză înainte de a continua, alegându-și cu grijă cuvintele, rostindu-le lent. De data asta merg pe cont propriu. Nu vreau și nu am nevoie de altcineva în viața și munca mea.

Se întoarse ușor și-l privi, dar Max nu se uita la ea. Capul lui era rezemat de spătar și ochii-i erau închiși, dar ea știa că era treaz. Vrusese să-l rănească cu hotărârea ei, dar el nu putea fi rănit pentru că nu-i păsa. Mușcându-și buza Justine închise și ea

ochii. Nici ei nu-i păsa, încercă ea să se convingă înainte de a ateriza la Heathrow, dar când trenul de aterizare atinse pista, lumea ei se prăbuși.

– Dar trebuie să fi spus ceva! zise Teresa la cină în acea seară. Cinau singure. Richard și cu tatăl lor hotărâseră să mai rămână la Bruxelles încă două zile, iar Teresa, plictisită, se întorsese singură acasă.

Justine nu se așteptase să găsească pe altcineva acasă în afară de Janet când se întorsese de la Max de unde luase Volvo-ul Teresei, așa că prezența surorii sale fusese un șoc nedorit care pusese capac lucrurilor.

Max avusese îndrăzneala de a o lua în brațe, înainte ca ea să plece. Îi spusese că pare palidă și obosită și încercase să ia vina asupra lui.

– M-am așteptat la prea mult de la tine, Justine, îi spusese el.

Ea îi răspunsese că se simțea bine dar era fericită că totul se terminase.

Inima ei scosese un ultim strigăt de speranță când ochii lui se întunecaseră ca și cum ar fi fost nervos că ea spusese acele lucruri, apoi o sărutase. Un ultim sărut care era atât de evident de final încât inima ei scosese un ultim țipăt de durere. Atunci barierele coborâseră, ca ușa unei celule care se închide în urma unui condamnat pe viață. Știa că va suferi toată viața de pe urma sentinței pe care și-o atrăsese pentru că-l iubea.

– Dă-mi câteva zile să pun lucrurile în ordine și o să te sun, îi spusese el când își dezlipise buzele de ale ei.

Cu alte cuvinte „ne mai vedem noi”, gândi cu durere Justine.

– Nu-ți face griji, și eu trebuie să recuperez timpul pierdut, îi aruncase ea cu nepăsare în timp ce se urca la volanul mașinii.

Ea aruncase o ultimă privire încărcată de durere spre brațul lui rănit și apoi, printr-o ceață de lacrimi ieșise din viața lui.

– Justine de câte ori trebuie să repet? Trebuie să fi spus ceva! insistă Teresa.

Justine se uită de la mâncarea pe care n-o putea înghiți la sora ei, peste aceeași masă la care începuse declinul vieții ei, masa la care stătuse cu Max, ajutându-l să mănânce, simțind piciorul lui lipit de al ei, râzând cu el când prăjitura îi murdărise cămașa.

– N-a spus nimic, Teresa, îi zise Justine cu greutate. S-a dus la fabrica de hârtie cu Greg Kendon și s-a întors la vilă extenuat. N-am apucat să vorbim despre vizită pentru că el se grăbea să se întoarcă.

– Dar trebuie să-ți fi lăsat vreo impresie de partea cui atârnă.

– Din partea mea n-are decât s-atârne spânzurat de gât în cel mai înalt copac, replică Justine și-și mai turnă un pahar de vin.

– Tipic ție, Justine. Nu poți să iei nimic în serios în viața ta absurdă și insignifiantă, nu-i așa?

Prea în serios tocmai asta era și problema, cugetă Justine în timp ce-și bea vinul. Puse la loc paharul pe masă și se uită fix la el.

Se instală o tăcere scurtă și apoi Teresa își împinse scaunul și se ridică. Se sprijini de masă și se uită amenințător la sora ei.

– Ei bine, dacă așa va fi, Justine, atunci e numai vina ta, iar dacă afacerea tatei se prăbușește atunci și asta va fi vina ta. O dată în viața ta ai avut șansa de a-ți răsplăti familia, și dacă ai dat-o în bară atunci vei avea lucrul acesta pe conștiință toată viața.

Atunci Justine fu cuprinsă de furie, furie și durere pentru toată nedreptatea ce i se făcea prin această afirmație. Se ridică și-și înfruntă sora, dar își controlă vocea.

– N-o să am nimic pe conștiință, Teresa, pentru că am făcut tot ce v-ați așteptat să fac, am condus banditul acela cu un braț prin toată țara în drum spre Scoția, i-am suportat toate toanele, i-am îndeplinit toate capriciile, i-am tăiat mâncarea, și da, am făcut și acel lucru la care vă așteptați.

Teresa se uită fix la ea, nevenindu-i să creadă.

– La ce... te referi? șopti ea.

– Știi la ce mă refer! se răsti Justine.

Ce mai conta acum mândria, când pierduse totul?

– În timpul călătoriei am fost amanți, continuă ea răgușită și rănită, dar dacă te așteptai la un contract semnat și parafat pentru serviciile surorii tale, atunci să știi că Max Benedict a fost mai șmecher ca noi toți la un loc. Încă de la început pentru el nu s-a pus problema contractului. Pentru el totul a fost un joc și noi nu vom primi contractul. A obținut ceea ce dorise, puțină distracție, puțin antrenament. A aruncat o privire prin fabrică pentru a-și potoli conștiința pentru ce mi-a făcut. După ce s-a terminat a fost ceva de genul „acasă, James, și nu menaja caii". Abia aștepta să scape de mine. Da, o să mă mustre conștiința pentru că l-am dezamăgit pe tata, dar nici tu nu vei scăpa prea ușor, Teresa... Ea stătea dreaptă și sfidătoare, înfruntându-și sora și luptând cu lacrimile. Tu cu soțul tău și toate planurile diabolice pe care le-ați urzit pentru a vă satisface lăcomia mi-ați cauzat atât... de multă... durere... încât într-o zi... poate veți realiza... poate veți realiza ce... mi-ați făcut.

Furioasă pe sine pentru că cedase atât de ușor, se întoarse și ieși în grabă din cameră, trântind ușa sufrageriei în urma ei.

Va trebui să plece, să iasă din această casă și să plece departe de familie. În curând Richard și tatăl ei se vor întoarce iar ea va trebui să dea ochii cu ei și să le prezinte un nou eșec. Și acum ce se va întâmpla oare cu compania?

– Deschide ușa, Justine, insistă Teresa.

Obosită, Justine coborî din pat. Plânsese până nu mai avusese lacrimi, plânsese pentru prima oară de când își dăduse seama că Max o folosise. N-o ajutase cu nimic. Se simțea mai rău ca niciodată.

Teresa stătea în prag, cu o tavă cu cafea în brațe. Arăta la fel de obosită pe cât era Justine. Aceasta făcu un pas înapoi pentru a o lăsa să intre, gândindu-se că dacă Teresa cărase acea tavă din bucătărie până la ușa camerei ei, atunci probabil că-i era milă de ea și probabil că se simțea puțin vinovată pentru ceea ce se întâmplase.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? murmură Teresa în timp ce se așeza pe marginea patului și turna cafeaua.

Justine se ghemui pe pat lângă sora ei.

– E chiar atât de evident, nu?

Teresa dădu afirmativ din cap și-i întinse o ceașcă de cafea aburindă.

– Nu mi-am închipuit niciodată că lucrurile or să ia o asemenea întorsătură, începu ea tristă. Știu că am avut și noi problemele noastre, dar ești sora mea, Justine. Îmi pare rău pentru tot.

– Nu-i nevoie, o asigură liniștită Justine. N-a fost vina ta. Eu sunt proastă pentru că am coborât garda și mi-am pierdut inima.

– Atunci Teresa suspină cu greutate.

– Ești sigură că ți-a dat papucii? Vreau să spun că este un om ocupat...

– Mi-a dat papucii, o întrerupse Justine. N-a spus cuvintele, dar eu știu.

– N-aș fi vrut niciodată să se întâmple așa ceva, și sincer nu mi-am închipuit că Max e atât de dur și de insensibil. Totuși, nu știi niciodată la ce să te aștepți de la oameni.

Sorbiră din cafea, apoi Teresa continuă:

– Sincer, Justine, sunt foarte îngrijorată pentru companie. Richard s-a străduit atât de tare și acum, că mai așteptăm și un copil... N-aș putea suporta să părăsesc această casă, n-aș suporta să văd cum tata își pierde munca de-o viață. Am făcut ceea ce credeam că e bine...

– Da, pentru tine însăți, spuse Justine, deși se gândi că era nedreaptă cu sora ei dar era atât de rănită încât nu putea decât să gândească ce era mai rău despre toți cei implicați. Dacă Teresa și Richard n-ar fi organizat cina aceea nenorocită, toate aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat.

Teresa suspină din nou.

– Da, așa este, admise ea. Dar eu nu sunt ca tine. Am nevoie de siguranță și simt cum o pierd. Iubesc această casă, vreau să-mi cresc copiii aici, și nu pot să suport gândul că nu voi putea face acest lucru dacă dă faliment compania. N-am înțeles niciodată cum ai putut să pleci în călătorie prin lume! Știi că nu-mi place să recunosc, dar într-un fel m-am bucurat când afacerea ta a eșuat. Știu că sună oribil dar am vrut să eșuezi pentru că dacă ai fi reușit, atunci eu m-aș fi simțit și mai neajutorată. Ești mult mai puternică decât mine și întotdeauna ți-am invidiat indepen-

dența. Eu aveam nevoie de tata mai mult decât tine și simțeam că trebuia mereu să-i demonstrez ceva. Presupun că acest lucru se datorează faptului că mama a plecat... nu, nu plânge Justine. N-am vrut niciodată să te rănesc. M-am gândit doar că ... ei bine, știam că Max era interesat de tine...

– N-a fost niciodată, se bosumflă Justine. Ai văzut foarte bine cum m-a respins la lansarea acelei reviste.

– Te-o fi respins din diferite motive, Justine. Era lansarea lui, era extraordinar de ocupat și probabil că pur și simplu nu avea timp de tine, dar era interesat. Am văzut asta în ochii lui și nu m-am înșelat, apoi când Richard a menționat faptul că vei fi și tu la cină...

– Te-ai gândit că se va îndrăgosti nebunește de mine și va acorda firmei Hammond contractul.

Teresa își puse ceașca de cafea în poală și își frecă fruntea.

– Nu știu la ce m-am gândit, admise ea moale. Eram atât de disperată să fac ceva pentru tata, pentru Richard și pentru mine însămi. Teresa scutură din cap în semn de disperare. Nu mi-am închipuit niciodată că o să iasă așa, că te va afecta atât de mult și că vei suferi atât de tare.

– Ei bine, sufăr, Teresa, șopti ea cu durere. Doare ca naiba să iubești pe cineva care nu te iubește.

Își băură cafeaua în liniște și în inima ei Justine știu că trebuie să-și ierte sora pentru că sentimentele ei pentru Max Benedict nu erau mare lucru în comparație cu dezastrul care va afecta compania. Știa prea bine ce înseamnă eșecul. Tatăl ei nu va putea rezista acestei lovituri. Teresa și Richard se vor descurca mai bine. Ca și ea, ei vor trebui să-și continue viața. Justine știa cât de greu le va fi. Sora ei, în ciuda cruzimii pe care o afișa une-

ori, era îngrozită la gândul că-și va pierde statutul și aceasta nu era vina ei. Așa era ea și nu s-ar fi putut schimba nici dacă ar fi vrut.

Erau atât de diferite.

– Spune-mi, Justine, murmură Teresa și se întinse pentru a cuprinde mâna surorii sale. Ochii ei erau plini de lacrimi de regret. Te-ai... te-ai culcat cu Max din cauza contractului?

Justine scutură din cap și-și coborî genele, propriile-i lacrimi udând mâinile lor unite.

– Nu, Teresa, în nici un caz. N-aș fi putut niciodată să fac asta, nici măcar pentru tine, pentru tata, sau pentru companie, și asta nu pentru că nu vă iubesc îndeajuns. Vă iubesc și-mi pasă de soarta companiei, dar n-aș fi putut să fac asta pentru voi. Trase adânc aer în piept pentru a-și reveni și apoi își ridică fața pentru a-și privi sora. Am făcut-o pentru că-l iubeam atât de mult încât era inevitabil. M-am îndrăgostit de el cu ani în urmă. L-am iubit atunci, îl iubesc acum și o să-l iubesc mereu.

În acea noapte, în pat, Justine luă o hotărâre. Deși era îngrozitor de greu, va încerca să trăiască fără Max Benedict dar nu putea trăi cu gândul că-și dezamăgise familia, așa că ceva trebuia să facă. Mâine, jură ea, va încerca, și de data asta va reuși. Trebuia s-o facă.

– Îmi pare rău dar domnul Benedict este extrem de ocupat și nu poate să vă primească dacă nu aveți programată o întâlnire, o informă „scumpa" când Justine stătea nervoasă în fața ei, în anticamera biroului lui Max.

Justine își dădu seama că era aceeași secretară cu care se confruntase cu câteva luni înainte, dar din fericire „scumpa" nu-și

adusese aminte de acea întâlnire. Nu arăta deloc ca o „scumpă", era cu siguranță o Lorna foarte eficientă în înlăturarea vizitatorilor nedoriți.

Justine decise că la el acasă nu era locul potrivit pentru a-l aborda, deși nici biroul lui nu putea fi numit teren neutru, dar nu avea alternativă. Se îmbrăcase corespunzător, într-un costum de lână și o bluză de mătase pe care le sustrăsese din șifonierul Teresei fără ca aceasta să știe. Nu-i împărtășise surorii sale intenția de a-l vizita pe Max, nu pentru că se aștepta la un eșec și nu voia s-o dezamăgească, ci mai degrabă pentru că știa că Teresa ar fi încercat s-o oprească. Regretele surorii sale o impresionaseră și acum erau mai apropiate ca niciodată.

– Ei bine, îmi pare rău dar și eu sunt extrem de ocupată, așa că vă rog să-mi permiteți să-l văd.

– Îmi pare rău dar nu este posibil. Poate că vă pot fi eu de folos. Luă un pix și un carnețel și privi în sus spre Justine, cu ochii îngustați. Nu ne-am mai întâlnit cândva?

Justine se întrebă dacă nu cumva ei îi revenise sarcina de a curăța bietul ghiveci cu violete africane. Culoarea îi urcă în obraji când se gândi la acest lucru. Dacă îi spunea numele, jocul se va termina și nu va apuca niciodată să-l vadă pe Max.

– Eu reprezint firma „Hammond" și... Oh, Doamne, făcuse o mare greșeală menționând numele Hammond. Nu se descurca deloc.

Fața Lornei se crispă.

– Îmi aduc aminte de dumneavoastră!

Justine luă repede o decizie după ce cântări cele două posibilități. Putea fie să înfrunte situația cu tărie și hotărâre, sau putea să se târască afară de-acolo cu coada între picioare. De fapt nu avea de ales.

– Da, ei bine, nu se întâmplă în fiecare zi ca cineva să arunce în șeful tău cu un ghiveci și dacă nu-l văd, și asta imediat, atunci aș înnebuni din nou și aș putea face ceva și mai îngrozitor!

– Nu-i nevoie să faceți așa ceva! protestă Lorna cu aroganță.

– Sigur, replică Justine, și se duse direct spre biroul lui Max.

– Nu aveți voie!

Justine o făcu. Deschise ușa și rămase blocată în prag.

– Justine! exclamă Max, întorcându-se cu fața la ușă când aceasta se deschise.

De pe buzele lui Beverly nu ieși nici o exclamație. Ea stătea pur și simplu lângă Max, mâna odihnindu-i-se pe brațul lui rănit ca și când era cel mai natural gest de pe pământ. Dar ochii o trădară, se îngustară din cauza surprizei de a o vedea, de parcă Justine Hammond nu avea nici un drept să fie în biroul lui Max Benedict și nici în viața lui.

În acea clipă Justine voia să străbată camera și să susțină că acel braț îi aparținea. Brațul pentru care ea se rugase, pe care ea îl sărutase cu atâta tandrețe. Ea trebuia să-și facă griji pentru acel braț, să-l adore, nu Beverly sau orice altă femeie.

Dar nu avea nici un drept să facă acest lucru, își aminti ea cu durere.

– Îmi pare rău, Max, pur și simplu a dat buzna. N-am putut s-o opresc.

Vocea venea din spatele ei și apoi Max vorbi:

– E în ordine, Lorna. O așteptam pe Justine. Beverly tocmai pleca. Vrei, te rog, s-o conduci?

Degetele lui Beverly se strânseră posesiv în jurul brațului lui pentru o fracțiune de secundă și apoi, cu mult curaj ea, își înclină capul și-l sărută ușor pe Max pe obraz.

– Ne vedem în curând, dragule, oftă ea sexy și apoi, cu o ultimă mângâiere, se întoarse și când trecu pe lângă Justine îi aruncă o privire care spunea totul. Justine o puse în mintea ei în cuvinte. "N-ai nici cea mai vagă șansă!".

După ce rămaseră singuri, Justine nu mai știu ce să spună pentru că nu se așteptase s-o găsească pe Beverly acolo. Nu după tot ce spusese el despre relația lor. Ea chiar îl crezuse când pretinsese că erau doar buni prieteni. Avusese încredere în acest om, îl crezuse și-l iubise, și ce proastă fusese!

În sfârșit își regăsi vocea.

– Cred că te întrebi de ce sunt aici. Tonul vocii ei îl făcu să se oprească. El începuse să traverseze camera vastă venind spre ea și Justine se întrebă care îi erau intențiile. S-o ia în brațe și să-i spună cât de minunat era s-o revadă? În nici un caz. Nu arătase el cu atâta elocvență că nu l-ar deranja dacă n-ar mai vedea-o niciodată?

– Probabil ai același motiv ca și Beverly, sugeră el cu răceală.

– Nu, nu din cauza asta, Max, spuse ea sec.

– Nu din cauza asta?

– Nu e ceea ce crezi.

– Deci nu vrei să-mi urezi ca operația să fie un succes. Sprânceana lui neagră se ridică așteptându-i răspunsul, iar ochii lui aveau o expresie batjocoritoare.

Și ea trebuia să creadă asta: că Beverly venise să-i prezinte doar urările de bine și nimic mai mult?

– Bineînțeles că îți doresc ca operația să reușească, îi spuse ea pe un ton neutru. Dar n-ai nevoie de urările mele de bine. Se pare că te descurci acceptabil și așa. Cred că or să facă în fața spitalului coadă atunci când operația va avea loc, ca la o naștere

regală. Nu, n-am venit special pentru asta. Am venit să te conving să-ți revizuiești decizia de a nu acorda contractul firmei Hammond.

Se instală o tăcere lungă. El observă răceala din ochii ei și Justine se gândi că probabil îl luase prin surprindere. Max crezuse că ea se afla acolo pentru că abia aștepta să-l revadă.

– Te-a trimis cumnatul tău? întrebă el cu răceală.

– Nu, și nici sora sau tatăl meu. Am venit de bunăvoie, pentru că nu înțeleg de ce trebuie să scapi basma curată după ce-mi ruinezi familia. Și asta se va întâmpla dacă nu ne acorzi acel contract. Îți dai seama?

– O secundă, rosti el, ochii lui albaștri fiind reci ca gheața. Nu vreau să aud o poveste tristă...

– N-o să auzi așa ceva, Max, îl întrerupse ea cu la fel de multă răceală. Știi al naibii de bine că produsul nostru este cel mai bun, dar tu nici măcar nu vrei să discuți cu tatăl meu…

– Tatăl tău nici măcar nu e în țară, Justine, ca să pot discuta cu el și, ca să repet o expresie de-a ta, nu-mi pierd timpul cu maimuța când pe mine mă interesează flașnetarul.

– Nu face pe spiritualul cu mine, contracară ea furioasă. Nu ai nici o intenție de a discuta cu tatăl meu, decât să-i spui că nu vrei hârtie de la el. N-ai fost niciodată interesat. Tot ce voiai era...

– Da, Justine, ce voiam? întrebă el cu răutate, ochii lui îngustați provocând-o să-i răspundă.

Ea își mușcă buza, în timp ce cuvintele îi stăteau pe limbă. Nu putea nici măcar s-o spună, că el o dorise doar pentru distracție, și când distracția se terminase, abia așteptase să scape de ea. Era prea dureros pentru ea să spună în cuvinte ceea ce știa în sinea ei.

– N-am venit aici pentru a discuta probleme personale. Am venit...

– Ei bine, păcat că nu pentru asta ai venit, mormăi el. Pentru că aș fi avut o părere mai bună despre tine dacă te-ai fi arătat mai umană. Acum ascultă-mă bine, Justine, pentru că mă enervez când trebuie să mă repet. Afacerile mele nu au nici o legătura cu tine...

– Ba au, atunci când e vorba și despre afacerile familiei mele. Am condus pentru tine până în Scoția cu un singur scop... Când rosti acele cuvinte știa că nu ieșeau cum trebuia, dar era prea târziu pentru a rectifica... Contractul tău pentru hârtie. Ai nevoie de hârtie de calitate și noi o oferim. Nu există nici un motiv pentru a nu ne acorda contractul. Suntem o companie mică și independentă și-ți vom oferi servicii de calitate, servicii pe care nu le vei primi de la conglomerate. Ai nevoie de noi, Max Benedict, iar costurile și condițiile se rezolvă ușor. Noi suntem cei mai buni, iar tu îi vrei pe cei mai buni, așa că nu ai nici o scuză să nu ne acorzi contractul.

– Ai terminat?

Fără o răsuflare, Justine îl privi fix, simțindu-se extraordinar de nesigură. Acum în ochii lui văzu mânie și el încerca atât de tare să-și țină brațul lipit de piept. Era furios iar ea mai văzuse acea furie dar într-un alt fel. Și totuși Justine se simțea atrasă de el ca de un magnet, simțind acel fior nebunesc ca și când pericolul se apropia pentru că-l provocase prea tare.

– Nu, n-am terminat, îi spuse ea încet. Dacă nimic altceva nu mergea, atunci va apela la șantajul sentimental, așa cum făcuse și el pentru a o convinge să-l însoțească în acea călătorie.

– Continuă, rosti el, încă nervos, încă încordat.

Justine înghiți în sec.

– Acum câteva luni am avut nevoie de tine, dar tu mi-ai respins munca. O să-mi revin și o să apuc să mai trăiesc să lupt pentru o nouă zi. Acum am nevoie de tine pentru că tatăl meu va pierde munca de-o viață dacă nu obține acel contract, și el nu va mai apuca să lupte pentru o nouă zi, dacă tu-l lași baltă. Cândva ai spus că apreciezi libera inițiativă, ei bine tatăl meu a luptat pentru a păstra compania privată, o afacere familială. Așa că eu te rog în numele lui să te răzgândești.

Lui îi luă mult timp să răspundă rugăminții ei. Stătea pur și simplu și o privea, fiind încă nervos. În sfârșit vorbi, vocea lui fiind încărcată de o emoție pe care Justine n-o înțelese.

– Pregăteai acest discurs în timp ce făceam dragoste, Justine? Te-ai culcat cu mine pentru a obține contractul?

Aceeași întrebare pe care o pusese și sora ei. Atunci răspunsese sincer, dar acum putea să-i mărturisească adevărul acestui bărbat, și anume că-l iubise încă înainte ca el să fie conștient de existența ei, că aruncase în el cu acel ghiveci pentru că fusese atât de afectată de indiferența cu care o tratase și vrusese să-l pedepsească pentru acea respingere? Voia din nou să-l pedepsească, o ultimă pedeapsă disperată cu care să-l lase?

– Nu asta se aștepta de la mine? suflă ea, și în timp ce rosti acele cuvinte se gândi că nu era o pedeapsă prea aspră, pentru că lui trebuia să-i pese ca să fie afectat de această întrebare.

– Acesta nu-i un răspuns, spuse el cu amărăciune.

– Din păcate, asta e tot ce vei primi, deoarece nu am venit aici pentru a discuta despre ce s-a întâmplat între noi în drum spre Scoția. Am venit să pledez cazul tatălui meu și...

– Și acesta îmi este de ajuns ca răspuns, Justine, afirmă el cu răceală. Acum te rog să mă scuzi, dar sunt...

– Extrem de ocupat, termină ea în locul lui, simțind cu disperare cum înfrângerea o zdrobește... din nou. Păși spre el, nefiind sigură ce va face sau ce va spune, dar nu putea să-l lase s-o respingă pentru a treia oară, fără luptă. Săptămâna trecută nu erai extrem de ocupat. Aveai destul timp liber pentru a-mi acorda atenție. Dar atunci aveai un motiv nu-i așa? M-ai acuzat că te-am iubit din interes, dar tu ce interes ai avut, Max Benedict? O să-ți spun eu pentru că tu nu poți spune adevărul. Tu m-ai folosit, așa cum, fără îndoială, folosești toate femeile cu care ești. Scopul exercițiului era de a mă seduce, ceea ce ai și făcut, și cel puțin acum trebuie să plătești pentru asta.

– Prostituție pentru corporație, mormăi el pășind periculos de aproape de ea. Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva, n-a trebuit în viața mea să plătesc pentru așa ceva, în cadrul afacerilor sau în afara lor, și dacă tu crezi că i-ai făcut o favoare tatălui tău pentru că te-ai purtat ca o...

Buzele lui se crispară de parcă n-ar fi putut să pronunțe cuvântul ce-i stătea pe limbă.

– Nu mai spune nimic, zise ea sfidătoare, rănită de spusele lui, dar n-o căutase ea cu lumânarea? Știu exact ce crezi despre mine. Dar nici tu n-o să ieși din situația asta curat ca lacrima, Max. Te disprețuiesc la fel de mult pe cât mă disprețuiești și tu și...

Spre umilința ei, el o luă pe nepregătite. Cu o mișcare bruscă îi cuprinse talia cu brațul sănătos. Buzele lui le întâlniră pe ale ei într-un sărut devastator care îi paraliză simțurile, dar cel mai șocant era faptul că declanșă o dragoste atât de adâncă pentru el încât se întreba cât de sănătoasă mintal era.

El continuă s-o sărute, lent și dureros, până când ea vru să-i cuprindă gâtul cu brațele și să-i spună tot adevărul, adevărul pe

care tocmai îl aflase. Nu venise aici pentru tatăl ei, pentru sora ei sau pentu nenorocitul ăla de contract. Venise pentru ea însăși, pentru a-l mai vedea încă o dată, în speranța că el și-ar fi dat seama c-o iubește, c-o dorește și că nu poate trăi fără ea.

Visuri adolescentine? Nu se maturizase încă. Deci acum știa ce va face cu tot restul vieții ei. Se va maturiza.

El îi dădu în sfârșit drumul. Justine păși înapoi și-l privi cu lacrimi în ochi. Pumnii ei atârnau încleștați de-o parte și de alta a corpului și întregul ei trup era țeapăn de încordare din cauza acestei pierderi.

Cuvintele pe care le rosti erau încordate de pasiune ca răspuns la acea ultimă lovitură a lui.

– Tu... vei ieși în pierdere... nu eu, Max, rosti ea sfidător pentru a se răzbuna.

El ridică batjocoritor o sprânceană.

– Cred că trăiesc un caz de déjà-vu. Să nu-ți vină ideea de a arunca din nou cu un ghiveci în mine, Justine, pentru că învăț repede. N-o să mă mai iei niciodată pe nepregătite, îi spuse el plin de sine. Acum ieși până nu fac următorul pas după acel sărut și-ți arăt exact pentru ce ai venit.

Șocată, făcu un pas înapoi. Știa? Justine se uită fix la el, încercând să analizeze expresia feroce din ochii lui. Da, știa, și rușinea și umilirea o izbiră. Nu putea să facă nimic bine în viață. Nici pentru ea, nici pentru bărbatul pe care-l iubea, nici pentru familia ei. Era o ratată.

Se întoarse și merse spre ușă și chiar dacă ar fi fost vreun ghiveci la îndemână, tot nu s-ar fi deranjat să arunce cu el. Nu avea nici puterea nici voința necesară.

Capitolul 9

– Oh, sunt extenuată, suspină Teresa în timp ce Justine ajunse în fața porților moșiei. Făcutul cumpărăturilor te stoarce de energie, nu-i așa?

– Mmm, fu tot ce Justine putu răspunde, fiind la fel de extenuată ca și sora ei. Ceea ce începuse ca fiind o idee bună de a scăpa de sub papucul lui Richard și al tatălui ei, se dovedise a fi o experiență dureroasă pentru Justine, deși încercase să ascundă acest lucru de dragul Teresei. Să cumperi haine pentru bebeluși și alte articole în Londra, cu două săptămâni înainte de Crăciun, nu era indicat. Și în nici un caz nu era indicat cuiva care suferea așa ca Justine.

Teresa fusese în elementul ei în magazinele pentru bebeluși, dar Justine simțise ceea ce nu crezuse vreodată că este capabilă să simtă: invidie. Hainele pentru bebeluși erau atât de frumoase și ea le atinsese și exclamase împreună cu sora ei, dar inima nu-i stătea la așa ceva. Își imagina ce înseamnă să porți copilul bărbatului pe care îl iubești, să

plănuiești cum va arăta camera copilului, să-i alegi numele, iar durerea de a ști că ei nu i se va întâmpla așa ceva niciodată era îngrozitoare.

– A cui e mașina aceea? întrebă Teresa când farurile luminară un Jaguar aflat în fața casei.

Justine aproape că apăsă frâna mașinii din cauza șocului. Cunoștea acea mașină. Max era aici. Inima ei începu să bată cu putere. Evident că el nu venise să-și anunțe decizia în privința contractului.

Justine știa care era decizia și inima ei se făcu cât un purice gândindu-se la cuvintele pe care tatăl ei le auzea acum. De când ieșise ca o furtună din biroul lui Max, ea ajunsese să regrete și faptul că se apropiase de el. Mai mult înrăutățise lucrurile. S-ar fi putut ca Max Benedict să se fi gândit să le dea contractul, dar după acea întâlnire dezastroasă când ea o dăduse în bară rău de tot, răspunsul lui va fi cu siguranță „nu".

– E mașina lui Max, îi spuse Justine în timp ce oprea mașina în fața ușii garajului.

– Poate aduce vești bune, nu? sugeră Teresa.

– Mă îndoiesc de faptul că Max Benedict știe să aducă vești bune și mă îndoiesc că a venit până aici să ne ureze „Crăciun fericit!", spuse Justine pe un ton trist în timp ce lua pachetele de pe bancheta din spate. Du-te înăuntru, Teresa, o să aduc eu toate pachetele în casă.

Teresa abia aștepta să intre în casă și să afle care-i va fi viitorul, deși Justine reflecta cu tristețe că atunci când făcuse aceste cumpărături sora ei nu se gândise deloc la viitor. Teresa cheltuise atâția bani de parcă era sfârșitul lumii.

Justine n-o urmă pe sora ei pentru a intra pe ușa principală. Înconjură casa și intră în bucătărie pe ușa din spate,

pentru că dacă în bucătărie cu Janet era un șofer, atunci nu va trebui să sufere umilința de a o întâlni pe post de șofer pe Beverly.

Justine fu dezamăgită pentru că nu găsi pe nimeni în bucătărie. Asta însemna... nu știa ce însemna, așa că se grăbi să se ducă direct în dormitor, oprindu-se doar în hol pentru a asculta zgomotul de voci. Auzi mormăituri venind din birou, în mare parte ale tatălui ei și ale lui Richard și, nedorind să suporte agonia de a-i auzi vocea lui Max fugi sus.

– Nu e mașina lui Max, îi spuse Teresa când ieși din baie.

– Dar aș recunoaște dintr-o mie mașina aceea, protestă Justine. Eu am condus-o!

Teresa se încruntă.

– Ei bine, acum o conduce Greg Kendon.

Justine uitase de aranjamentul pe care-l făcuse Max cu Greg și îi explică repede surorii sale, simțindu-se pe jumătate ușurată și pe jumătate dezamăgită pentru că Max nu se afla în casă.

Teresa păru ofensată.

– Ce nenorocit și Greg ăsta, conduce mașina aceea elvețiană de parcă ar fi a lui. Teresa scutură din umeri. Și eu care credeam că profiturile companiei se duc în buzunarele managerilor. Probabil că mașina aceea costă o mică avere. Vino, hai să admirăm lucrurile bebelușului.

Justine o urmă în dormitorul ei și al lui Richard și aruncă pachetele pe pat.

– Admiră-le tu; e copilul tău. Eu mă duc să fac o baie meritată, înainte de cină. O să vin să le admir mai târziu.

Justine încuie ușa de la baie în urma ei și se sprijini obosită de ea pentru a-și ordona gândurile. Da, era dezamăgită că Max

nu era acolo, pentru că în adâncul sufletului ei, păstra încă speranța că el va veni după ea.Totuși era o speranță deșartă. El nu va veni pentru că nu-i păsa și nu-i păsese niciodată.

Mai târziu când coborî, fu uimită să audă ceva ce suna cu desfacerea unei sticle de șampanie și voci fericite ce veneau din salon, în principal vocile îmbătate de emoție a lui Richard și a Teresei care se părea că aveau chef de a sărbători ceva. Tatăl ei era o persoană mai sobră nefiind genul care să-și arate emoțiile.

Când Justine intră în cameră, primul lucru pe care-l observă era felul în care arăta tatăl ei. Când se întorsese ieri cu Richard de la Bruxelles arăta ca un bătrân; acum se transformase remarcabil. Părea mult mai tânăr și avea o sclipire în ochi pe care Justine n-o mai văzuse de mult timp și se gândi...

Inima îi bătea puternic în timp ce se îndrepta spre tatăl ei.

– Ce sărbătorim?

Tatăl ei o îmbrățișă.

– O grațiere, Justine, pentru care trebuie să-ți mulțumim. Dacă nu te-ai fi oferit să-l conduci pe Max Benedict până în Scoția, pentru a vedea fabrica, acum n-am fi avut ce sărbători.

Deci Max capitulase iar contractul aparținea acum firmei Hammond. Justine nu era sigură cum se simțea. Ar fi trebui să fie fericită pentru familia ei și pentru companie, și o parte din ea se bucura, dar o altă parte se simțea profund rușinată de felul în care obținuse acel contract.

Justine și Teresa făcură schimb de priviri și era sigură că sora ei nu dezvăluise adevărul tatălui ei sau lui Richard, și anume că plătise pentru acest contract; un preț emoțional care depășea cu mult valoarea contractului.

– Deci... deci ai primit contractul, murmură Justine, luând un pahar de șampanie din mâna tatălui ei. Rugămintea ei fusese

ascultată, reușise să impresioneze conștiința lui Max și ar fi trebuit să se simtă fericită că funcționase, dar lucrurile nu stăteau așa. De fapt toată această situație îi lăsase un gust amar.

– Mai mult decât un contract, Justine. Max dorește un parteneriat cu Hammond, îi spuse Richard prompt, ca și când reușise să încheie afacerea deceniului.

Mâna Justinei se strânse în jurul paharului. Înăuntrul ei se simțea la fel de rece ca șampania din pahar. Ea vedea ceea ce ceilalți nu puteau vedea, și anume că Max Benedict era un șobolan fără scrupule și folosea oamenii cu cruzime.

– Dumnezeule, oftă ea, uitându-se la fiecare pe rând. Nu vedeți pădurea din cauza copacilor, nu-i așa?

Toți ochii se îndreptară spre ea, în special cei ai tatălui său având o expresie extrem de uimită pentru că ea își spusese opinia despre ceva pentru care nu manifestase până atunci nici un fel de interes.

– Vă șantajează pentru ca să acceptați un parteneriat, continuă ea cu înfierbântare. Nu acceptați înțelegerea, nu primiți nici un contract. Astăzi parteneriatul și mâine va dori controlul deplin, și atunci veți fi dați afară în șuturi. Va fi sfârșitul firmei Hammond dacă acceptați această înțelegere...

– Justine, rosti Richard cu nerăbdare, nu ai nici cea mai vagă idee despre această problemă.

– Știu că Max Benedict nu face nimic din care să nu iasă în câștig, ripostă ea cu amărăciune. Știa asta prea bine. Se folosise de ea și acum o pedepsea pentru că avusese îndrăzneala de a pleda cazul Hammond. Fără îndoială că acea întâlnire îl inspirase să se răzbune. Da, de ce să nu dea contractul bietei firme Hammond, și apoi s-o pedepsească pe ea prin preluarea companiei?

– N-am știut niciodată că te interesează atât de mult afacerile familiei, Justine, îi spuse John Hammond fiicei sale.

– E ceva recent, îi spuse Justine .De când se îndrăgostise de un bandit cu un braț care fura inimi și companii.

– Atunci trebuie să înțelegi că eu și Richard știm ce facem, continuă brusc tatăl ei. Max și-a expus termenii, iar noi suntem de acord. Vrea să investească bani în afacerea noastră pentru că a văzut că are potențial. A fost foarte impresionat de ceea ce a văzut în Scoția. A vorbit îndelung cu Greg și pentru că noi eram plecați iar el va fi internat în spital l-a rugat pe Greg să ne prezinte propunerile lui...

Acestea erau, majoritatea, favorabile companiei, dar Justine asculta numai pe jumătate. Ceea ce-i răsuna în urechi era faptul că Max vorbise cu Greg despre această afacere, cu câteva zile în urmă, în Scoția. Înainte ca ea să pledeze cazul, înainte ca el s-o scoată din viața lui.

Justine își bău gânditoare șampania și se îndepărtă de Richard și de tatăl ei, care purtau o conversație ce-o depășea atât pe ea cât și pe sora ei. Teresa veni lângă ea la fereastră, și priviră împreună în noapte.

– Dacă pe Max Benedict îl doare în cot de tine, are un fel ciudat de a o arăta, spuse încet Teresa.

– E o înțelegere de afaceri, îi spuse Justine posomorâtă.

– Nu era obligat să meargă atât de departe încât să propună un parteneriat.

– Tot o înțelegere de afaceri e, și o lovitură sub centură pentru mine.

– Dacă ceea ce spui tu este adevărat, că te-a folosit și apoi s-a descotorosit de tine, atunci de ce ar vrea să te rănească și mai

tare? Nu are nici un sens. Teresa se uită cu subînțeles la sora ei și zâmbi. După părerea mea, e nebun după tine și acesta este un fel de a te menține în viața lui, încheind un parteneriat cu compania tatălui tău. Sigur, este o afacere avantajoasă pentru toți cei implicați, dar dacă n-ar vrea să te vadă, ceea ce tu numai presupui, nu cred că ar face așa ceva. Ar face tocmai invers, ar face afaceri cu altă firmă și astfel te-ar scoate pentru totdeauna din viața lui.

Asemenea discurs inteligent din partea surorii ei o uimi, și oh, cât de mult voia s-o creadă! Dar nu exista nici o explicație pentru răceala cu care o tratase după ce plecase de la fabrică... Făcuse dragoste cu ea în acea seară, înainte de se întoarce, și existase un motiv care să explice schimbările bruște de atitudine, și anume brațul lui rănit.

Faptul că se aștepta la un rezultat negativ în urma operației, îl făcuse să amâne să-și ia vreun angajament față de ea? Îl era frică de faptul că ea îl va respinge dacă operația nu reușa? El spusese că era încrezător în șansele sale de recuperare dar oare acesta era doar un mijloc de a-și ascunde adevăratele sentimente?

– Oh, mi-aș dori... murmură Justine.

– Ce ți-ai dori?

– Mi-aș dori să știu când va fi operat Max, spuse ea cu tristețe. Dacă afla, atunci avea o scuză de a se duce și de a-l vedea, și de a afla adevărul.

– Mâine dimineață, îi spuse Teresa, zâmbind.La clinica "Ascot Palmer", la zece dimineața.

Justine nici măcar n-o întrebă de unde știa, pentru că deja rumega informația. O căldură plăcută îi cuprinse tot corpul și îi dădu ceva de care să se agațe.

Luă paharul Teresei și se duse să-l umple, atât pe cel al surorii sale cât și pe-al ei, apoi se întoarse la fereastră unde stătea sora ei, mângâindu-și ușor burta umflată și privind visătoare la grădinile luminate.

– În cinstea primului bebeluș Hammond, spuse Justine și își ridicară paharele iar Justine adăugă în gând un alt „toast". În cinstea „bietului copilaș", cel care nu avea nevoie de urările ei pentru a ieși bine din operație deoarece totul va merge strună. Simțea asta în inima ei.

– Încă nu este conștient, îi spuse asistenta când ajunse în fața camerei lui Max. Dar ești binevenită să intri și să-l privești vreo cinci minute. Ochii ei strălucire strengărește. Noi așa facem, și asta nu pentru că trebuie. E superb chiar și când este inconștient.

Justine zâmbi și intră în cameră. Închise încet ușa în urma ei și se duse în vârful picioarelor lângă pat.

Camera era plină de flori, orhidee scumpe, crini, boluri și vaze cu trandafiri de la cei care îi doreau binele.

Încet dădu câteva la o parte, și puse propriul ei cadou, un ghiveci mic cu violete africane, pe masa de lângă fereastră, astfel încât el să-l poată vedea imediat ce deschidea ochii. Exista o șansă ca el să alunece din nou în inconștiență când îl va vedea, dar în inima ei știa că nu va fi așa pentru că se gândise îndelung la acea călătorie. Retrăise acele momente de pur extaz când făcuseră dragoste cu atâta intensitate. Ea nu putea, pur și simplu nu putea să nu ia în considerare acele momente. Ele avuseseră loc, fuseseră reale, și cumva de-a lungul timpului ea pierduse din vedere.

Rămase lângă patul lui, privindu-l. El arăta atât de relaxat în timp ce-și revenea. Părul ciufulit îi atingea fruntea și genele îi erau atât de lungi, negre și dese încât nimeni nu putea să creadă că avea ochii atât de albaștri. Gura lui era complet relaxată și ea vru să-i atingă buzele cu degetele, dar îi era teamă că-l va trezi și nu dorea asta. Își alesese special momentul când îl va vizita, știind că el va fi în continuare sub efectul anesteziculului. Nu era lașă, dar știa că acesta nu era nici locul nici momentul potrivit pentru a discuta. Voia pur și simplu să fie acolo cu el câteva minute.

Brațul drept îi era bandajat. N-o întrebase pe asistentă dacă operația reușise pentru că nu era nevoie. Știa că reușise, pentru că așa simțea. Se aplecă să-i sărute drăgăstos sprânceana. Îl iubea atât de mult, iar el când se va trezi va simți acest sărut și va ști.

Justine se duse în vârful picioarelor până la masă și privi cea mai impresionantă expoziție de trandafiri roșii, care fusese adusă de la „Interflora". Citi cartea de vizită. Era plină de sentimentalism și era de la Beverly. Deoarece comanda fusese făcută prin telefon, nu era scrisă de mâna ei.

Justine luă un pix și un carnețel din geantă și începu să scrie. Cel puțin Max va ști că ea a fost personal acolo și va ști că-i păsa într-adevăr de el deși nu-i stătea în fire să fie sentimentală.

„Ți l-aș fi aruncat în cap, dar erai deja inconștient", scrise ea și apoi semnă cu dragoste „șoferul".

Sărută bilețelul, îl puse între flori și aruncând o ultimă privire spre bărbatul pe care-l dorea, zâmbi și ieși din cameră.

Patru zile mai târziu, Justine și Teresa erau în salon decorând bradul de Crăciun după ceai. Justine spărsese deja trei

decorațiuni delicate în timp ce le despacheta. Nervii îi erau întinși la maxim pentru că așteptase, și așteptase, și sperase și se rugase, și totuși nu primise nici o veste de la Max. Trecuse prin toate stările emoționale de când îl vizitase la spital, și acum se scufundase într-o stare de profundă disperare. Operația nu reușise... Operația reușise... Lui pur și simplu nu-i păsa de ea... El n-o voia... O voia dar...

Nu mai știa, nu mai știa nimic, și nu putea să-l întrebe pe tatăl ei sau pe Richard dacă știa cum se simte Max. Nu avea nici curajul să sune la clinică, iar Teresa nu mai spunea nimic pentru că fusese martora acelor stări emoționale ale surorii ei și era la fel de speriată ca și ea.

Janet băgă capul pe ușă.

– Telefon pentru tine, Justine. Unde vrei să vorbești?

Justine privi nervoasă spre sora ei.

– Cine e, Janet?

– Domnul nu și-a dat numele, fu replica.

– Ei bine, nu poate fi decât el, strigă emoționată Teresa.

Justine înghețase pe loc și apoi Teresa o împinse iar ea se îndreptă spre ușă pentru a vorbi la telefonul din hol.

– Alo, murmură ea, inima bătându-i atât de puternic încât se îndoia că va mai auzi altceva în afară de "bum-bum".

– Am nevoie de șofer și angajatul meu și-a terminat programul. Poți să mă ajuți? o rugă el cu o voce joasă.

– U... unde ești? Ea se gândi că, probabil, era încă la spital și nu avea cine să-l ducă acasă. Unde erau toți așa ziși doritori de bine atunci când aveai nevoie de ei?

– Sunt acasă, îi spuse el.

Inima ei se opri. Oh, Doamne! Operația nu reușise. Nu va mai conduce niciodată. Dar cel puțin o sunase pe ea și nu pe Beverly. Sau poate că o sunase deja și îi spusese că e ocupată, iar Justine era a doua opțiune!

Cu o voce tremurătoare ea îl întrebă:

– Unde vrei să te duci?

– Contează?

Justine se reculese. El părea deprimat, ca și când suferea de melancolie. Melancolie post-operatorie, care ar fi fost de un milion de ori mai puternică dacă operația n-ar fi reușit. Avea nevoie de ea. De aceea o sunase.

– Da, contează, spuse ea. Dacă este vorba despre o călătorie lungă, atunci trebuie să-mi fac bagajul și să stabilesc ruta iar de data asta eu iau deciziile, Max Benedict.

Auzi râsul lui ușor și inima i se întristă.

– Știu deja ruta, iar o periuță de dinți îți va fi de ajuns. Ne vedem într-o oră.

Justine auzi tonul și se uită fix la receptor înainte de a-l pune în furcă.

– Ei bine! strigă Teresa când Justine se întoarse în salon, fiind atât de derutată încât nu știa ce să creadă.

Justine dădu din umeri și se uită neajutorată la sora ei.

– Nu știu. E acasă și a spus că are nevoie de un șofer și dacă pot să-l ajut mă așteaptă într-o oră. Își dădu părul la o parte de pe frunte. Oh, Teresa, dacă are nevoie de șofer atunci brațul nu...

– Nu fi prostuță, Justine. Probabil că abia a ieșit din spital. Probabil că are încă dureri și nu i s-au scos firele....

– Și are nevoie de mine, suspină Justine, închizând ochii. Nu contează dacă operația a reușit sau nu și o să-i spun și lui asta, o să-l conving că nu trebuie să conteze nici pentru el, pentru că-l iubesc. O să fac orice pentru el și nu trebuie să-și mai facă griji vreodată și...

– Dumnezeule! Aș spune că are nevoie de tine în această stare de spirit cum are nevoie de o durere de cap, o tachină Teresa. Lasă-i omului puțină mândrie, Justine!

Justine reflectă la aceste cuvinte în timp ce se grăbea să se schimbe în rochia violet de mătase. Nu trebuia să exagereze cu atitudinea de simpatie pentru el. Dacă exagera atunci putea să-l scoată definitiv din viața ei.

Mai târziu trase în fața casei lui și rămase puțin în mașină pentru a se calma înainte de a intra. Își dădu brusc seama că el poate avea nevoie de un șofer pentru a-l duce la cine știe ce restaurant pretențios unde avea să se întâlnească fie cu Beverly fie cu cine știe ce femeie care abia aștepta să taie mâncarea pentru el... Iar înnebunea? Max Benedict nu putea fi atât de crud! Nu, avea nevoie de ea, numai de ea, și îl va conduce până la capătul pământului numai ca să-l audă spunând acele cuvinte.

El o aștepta cu ușa deschisă când ea urcă treptele. Primul lucru la care se uită fu brațul drept care era încă legat de gât și inima îi sângeră când văzu că nimic nu se schimbase. Dar poate că în ochii lui era o schimbare în ceea ce o privea pe ea, probabil că era dragoste și căldură la gândul că ea venise în grabă să-l ajute. Ea presupuse că cerea prea mult, pentru că el o privea fără expresivitate, ochii fiindu-i atât de albaștri și de intenși, dar din păcate neavând expresia pe care ea o căuta.

El nu spuse nimic în timp ce păși înapoi pentru a-i face loc să intre. Nu arăta deloc de parcă doar în urmă câteva zile suferise o intervenție chirurgicală. Era îmbrăcat într-un superb costum de seară, gata pentru a lua cina la cine știe ce restaurant pretențios. Inima ei se opri la gândul că o chemase doar pentru că avea nevoie de șofer. O invită în salon unde cândva cu secole în urmă, discutaseră despre ruta pe care o vor urma și planificaseră călătoria. Acolo el îi apreciase parfumul, o tachinase și-și exprimase cererile stupide. Da, trecuseră secole de atunci, și ea și-ar sacrifica viața dacă ar putea să se întoarcă în timp să refacă totul.

Acum în șemineu ardea focul, dar în acea după-amiază înainte de a pleca spre Bath, focul nu fusese prezent. Justine privea fix cărbunii aprinși și nu știa ce să spună, iar el n-o ajuta deloc nespunând nimic. Ea își dezbrăcă haina și-l simți în spatele ei, luându-i-o. Privi șemineul din marmură, văzu că ghiveciul ei cu violete africane ocupa locul central și o invadă gândul că el ținea la ea destul de mult pentru a aduce ghiveciul acasă.

Se întoarse cu fața la el și obrajii îi erau cuprinși de flăcări iar cuvintele curgeau ca un izvor de munte din gura ei.

– Mi-a fost foarte greu să găsesc violete africane înainte de Crăciun. Magazinele erau pline de ...crizanteme, brazi și vâsc, desigur... totuși e aproape Crăciun... dar am găsit și...

El zâmbea datorită șuvoiului de cuvinte pe care-l rostise ea, iar Justine se simțea ca o idioată și se gândi că acesta era momentul în care el trebuia s-o ia în brațe și să-i spună c-o iubește. Dar el n-o făcu. Rămase pe loc privind-o zâmbind și nefăcând nici o încercare de a o ajuta.

Ochii ei se opriră asupra brațului lui bandajat și apoi privi în sus spre el și îl întrebă:

– Cum e?

El îi susținu privirea un scurt moment înainte de a se întoarce fără să-i răspundă.

– Ce-ai dori să bei?

Inima i se opri. El nu dorea să discute subiectul, deci operația nu reușise.

– Nimic, spuse ea încet. Nu beau când conduc.

– Nu plecăm nicăieri, îi spuse el calm și se duse spre măsuța cu băuturi și turnă în două pahare coniac.

Ea îl privi, întrebându-se de ce se afla acolo dacă nu plecau nicăieri. Trebuia să existe un motiv și poate acesta era că el se răzgândise în privința contractului cu Hammond și voia ca ea să le transmită vestea lui Richard și tatălui ei. Acest lucru îi aduse pe buze cuvinte amare.

– Atunci de ce sunt aici? De ce m-ai chemat dacă nu ai nevoie de un șofer? Dacă are legătură cu planul tău diabolic de a prelua afacerea tatălui meu, atunci las-o baltă. Nu accept șantajul sentimental...

– L-ai acceptat vreodată? întrebă el când se întoarse lângă ea și-i întinse paharul de coniac.

Ea luă paharul deși nu avea intenția de a bea din el. Venise aici cu speranța în suflet, dar se părea că el n-o chemase acolo din aceleași motive. Se întoarse la măsuță pentru a-și lua paharul, ceea ce-i confirmă bănuielile că el nu-și putea folosi brațul drept.

– Pot să iau loc? murmură ea simțindu-se slăbită.

El îi făcu semn cu capul spre canapea și ea se așeză iar el rămase lângă șemineu, privind-o.

– Ți-am pus o întrebare, spuse Max.

– Dacă am acceptat vreodată șantajul sentimental? repetă ea, și apoi luă o înghițitură de coniac pentru că acum avea nevoie să bea. De ce... de ce mă întrebi așa ceva?

– Pentru că data trecută când te-am întrebat nu mi-ai dat un răspuns satisfăcător.

– Nu m-ai mai întrebat până acum, cel puțin nu direct. Data trecută când am vorbit m-ai întrebat dacă m-am culcat cu tine pentru a obține acel contract pentru tatăl meu. La asta te referi? Asta mă întrebi din nou acum?

– Mai mult sau mai puțin, dar de data asta vreau un răspuns direct, nu unul avaziv ca „nu asta se aștepta de la mine?" Și aș vrea de asemenea să te uiți la mine nu să-ți îngropi privirea în pahar.

Ea privi în sus spre el deși o duru gâtul când făcu acest gest. Și inima o duru pentru că se întreba care era rostul întrebării. El o făcea să treacă printr-o tortură lentă. Era rănită deoarece Max credea că ea se culcase cu el numai pentru nenorocitul acela de contract, și atunci când era rănită riposta în unicul fel pe care-l cunoștea.

– Însăși întrebarea este demnă de dispreț și spune multe lucruri despre tine dacă ai îndrăznit să te gândești la așa ceva, dar până la urmă nimic nu mă mai surprinde în ceea ce te privește.

– Ei bine, s-ar putea să te surprindă ceea ce am să-ți spun. Eram ros de frică, de teamă că tu te-ai culcat cu mine numai pentru contractul acela. Mă durea ca durerea din braț. Când ai venit la mine la birou am crezut că ai venit pentru orice alt motiv în afară de acela de a pleda cauza tatălui tău.

Ea îl privi fix, încercând să descopere ce voia să sugereze, dar era atât de greu de înțeles, deoarece ea se simțea atât de confuză.

– Și presupun că tu crezi că acele violete erau un semn de mulțumire pentru ceea ce ai făcut pentru firma Hammond. Chiar ești un nenorocit fără sentimente Max.

Justine se ridică și trânti paharul de coniac pe șemineu și apucă marginea de marmură pentru a-și recăpăta echilibrul.

– Și așa, ca să știi, nu sunt superîncântată de atitudinea ta înțelegătoare față de afacerile tatălui meu, deși ceilalți sunt extrem de fericiți, dar ei nu te cunosc așa cum te cunosc eu. Ești ca o bucată de sticlă pentru mine, pentru că văd perfect prin tine. Astăzi contractul pentru hârtie și parteneriatul, și mâine „Hammond Paper" nu va mai exista.Vrei totul.

El îi prinse încheietura mâinii cu care ea se ținea de șemineu.

– Te vreau pe tine, Justine, și dacă nu poți să vezi asta prin sufletul meu care e pentru tine o bucată de sticlă, atunci trebuie să te duci să-ți faci un control.

– Ce? strigă ea, fiind atât de tare luată prin surprindere încât nici nu se luptă să-și elibereze mâna din strânsoarea în care i-o ținea.

– Da, ce! Ce trebuie să fac pentru a te face să-ți deschizi sufletul și să spui adevărul?

Ea îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

– Adevărul! spuse ea gâtuit .Asta-i bună! Tu... tu nici măcar nu știi cum se scrie. Eu nu spun minciuni. Nu sunt destul de deșteaptă. Sufletul meu e ca o carte deschisă în ceea ce privește sentimentele mele față de tine.

El își întări strânsoarea iar ochii îi erau ca de gheață.

– Ei bine, eu nu citesc prea bine, atunci spune-mi, Justine, cât de mult ții la mine și curmă-ne amândurora chinul.

– Chin? Ei bine... da... ar fi un chin pentru mine și o victorie pentru tine dacă mi-aș deschide sufletul! strigă ea mânioasă. Atunci o să ai totul, nu? Acceptarea completă din partea mea, și compania tatălui meu...

– Nu-mi pasă cât e negru sub unghie nici de „Hammond Paper", nici de sentimentele tatălui tău. Am făcut o afacere foarte bună, și cu asta basta. Ceea ce vreau în viața mea personală ești tu dar nu sunt pregătit să risc înainte ca tu să-mi spui că mă vrei!

Justine era atât de nervoasă, încât nu prinse sensul spuselor lui.

– Oh, cât de copilăros poți să fii! izbucni ea. N-o să-mi spui că mă iubești până n-o spun eu mai întâi. Ei bine, poftim că n-o s-o fac, așa că dă-mi drumul și....

Ea începu să tragă de degetele lui, uitându-se la mâna lui de parcă privirea ei era un laser cu care voia să-i taie mâna. Privi uimită degetele care-i strângeau încheietura, apoi ochii ei, măriți îi priviră brațul de la degete până la umăr și apoi se uită la curelușa de piele ce-i atârna goală la gât.

Max o apucase cu brațul rănit, o lăsase să creadă că acesta era la fel de nefolositor ca înainte de operație! Totul era în ordine! Brațul îi funcționa perfect! Și... și o voia în viața lui!

– Tu... tu... și apoi se aruncă în brațele lui, în amândouă, și se agăța de el și-l săruta pe obraz. Oh, mă enervezi atât de tare! strigă ea.

– Și tu mă enervezi mai tare, rosti el în părul ei, și apoi gura lui o căută pe a ei iar când buzele li se întâlniră, senzația fu la fel de puternică, precum certurile lor.

– Oh, te iubesc, Max Benedict, rosti ea când buzele li se despărțiră pentru a respira.

– Acum că știi că brațul mi s-a vindecat? El îi zâmbi și Justine îl înghionti în piept.

– Da, pentru că ți s-a vindecat brațul, repetă ea pe un ton glumeț. Ești insuportabil cu el prins de gât și nici un om întreg la minte nu te-ar iubi așa.

– Ceea ce înseamnă că nu ești întreagă la minte, o tachină el.

– Acum sunt, îi spuse ea, deși se simțea amețită de fericire.

– Deci nu te-ai fi căsătorit cu mine dacă operația n-ar fi reușit?

În sufletul ei știa că această întrebare nu fusese pusă pe un ton serios și se înșelase amarnic atunci când crezuse că brațul lui rănit constituie o barieră între ei.

– N-o să mă căsătoresc cu tine nici acum că a reușit, îl tachină ea. Nu înainte de a-mi spune că mă iubești.

El își țuguie buzele.

– Nu știu ce să-ți spun. A te iubi poate constitui un angajament care m-ar putea înspăimânta până și pe mine.

– Lașule! râse ea.

– Da, sunt, Justine Hammond. Mă sperii de moarte.

– Pentru că arunc cu lucrurile?

– Reflexele mele sunt destul de bune pentru a mă feri de violete zburătoare, dar nu sunt sigur în ceea ce privește rănirea inimii. El o strânse și mai tare în brațe. N-am mai fost îndrăgostit până acum...

– Deci mă iubești. Ochii ei străluceau, așteptând ca el să rostească acele superbe cuvinte, dar oare i le va spune vreodată?

– Cred că da, din moment ce te-am cerut în căsătorie.

– Nu m-ai cerut.

– A, nu te-am cerut?

– Nu așa cum se cuvine. Ai atins puțin subiectul dar pentru mine nu este de ajuns. Vreau întregul ceremonial, în genunchi.

El îi zâmbi.

– Mă tem că nu se poate. Am o mică problemă cu cartilajele, din copilărie, în urma unei lovituri de la rugby.

– La naiba! exclamă Justine. O să mă căsătoresc cu un schilod?

– Schilod numai emoțional. Inima mi se rupe așteptând răspunsul.

Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și-i sărută bărbia.

– Și dacă îți curm chinul și accept, o să-mi spui cât de mult mă iubești?

– Tu prima, o tachină el. Vreau s-aud din nou și asta poate te va ajuta. El căută în buzunar și scoase o cutiuță de catifea.

Uimită, Justine făcu un pas înapoi și privi cu ochii verzi, măriți de uimire.

Cu mâna dreaptă, el deschise cutiuța și ea fu orbită de strălucirea diamantului. Îl recunoscu imediat.

– Max, strigă ea și ochii i se îndreptară de la superba piatră la ochii lui albaștri. Este inelul din Chester, gâfâi ea. Inelul sfântului Cedryk!

– Știam de atunci că sunt îndrăgostit nebunește de tine, îi explică el calm. De fapt am început să mă îndrăgostesc atunci când ghiveciul acela zbura spre mine, și apoi m-am îndrăgostit rău de tot la cina aceea cumplită organizată de cumnatul tău. Cred că merengul aceea îngrozitor i-a pus capac.

Ochii ei înotau în lacrimi de fericire în timp ce Max scotea inelul superb din culcușul lui de catifea și-l punea pe degetul inelar al mâinii stângi. Cu mâna dreaptă el ridică inelul spre buze pentru a-l binecuvânta, atât pe el cât și dragostea lor.

– Oh, suspină ea emoționată. Trebuie să te fi costat o mână și-un picior!

– Nu poți fi serioasă nici un moment, râse el.

Ea îl privi surprinsă și apoi realiză ceea ce spusese și zâmbi, ochii strălucindu-i la fel de tare ca diamantul de pe deget.

– Oh, de ce, Max, de ce nu mi-ai spus până acum ce simțeai?

– Simplu. De frică, frica absolută că tu nu-mi împărtășești sentimentele.

– Oh, Max, te iubesc de atâta timp, încă din Belgravia...

– Belgravia! exclamă el, făcând-o să roșească de rușine. Ea își plecă privirea și Max îi ridică bărbia pentru a se uita în ochii ei.

– Justine, vorbești serios?

Ea dădu afirmativ din cap, mușcându-și buza.

– Erai cel mai fascinant bărbat pe care îl văzusem vreodată în viața mea și când te-am înghesuit lângă ghivecele cu ferigi...

– Ghivecele cu azalee, o corectă el, în ochi având o strălucire răutăcioasă.

Ea zâmbi.

– Deci îți aduci aminte?

– Da, deși de atunci au străbătut aerul cam multe ghivece...

– Numai unul, Max. Mă respinseseși pentru a doua oară și eram atât de furioasă... Ei bine, știi tu.

– Spune-mi, ai crezut că te-am respins pentru a treia oară în Scoția?

– Da, oftă ea cu tristețe, întâlnindu-i privirea îndurerată. Totul mersese atât de bine înainte de a pleca la fabrică și apoi, când te-ai întors, erai obosit și ți-era frig și am crezut că n-ai văzut nimic care să-ți placă și că n-aveai de gând să-i dai contractul tatălui meu. Apoi am început să mă gândesc că regreți legătura noastră și că te întrebi cum să scapi.

– Nu, în nici un caz, murmură Max. Mă aflam într-o situație dificilă. Fabrica era mult mai mică decât mă așteptasem, productivă dar nu îndeajuns de productivă pentru nevoile mele. După ce am vorbit cu Greg am decis că merita să încerc un parteneriat cu tatăl tău, cu scopul extinderii, și eram preocupat de această problemă când m-am întors la vilă. Tu dormeai când m-am întors și te-am privit, iubindu-te și dorindu-te în viața mea dar totodată fiind nesigur de sentimentele tale. Știu că ne-am arătat iubire unul altuia atunci când făceam dragoste, dar nu puteam să nu mă gândesc la cum ai acceptat acea călătorie.

– Împinsă de la spate de cumnatul și de sora mea?

– Și manipulată de mine pentru a obține ceea ce doream de la tine, dragostea ta, cedarea ta...

– Și o mână de ajutor, termină ea în locul lui, într-o șoaptă drăgăstoasă. Ea zâmbi și apoi se încruntă vag. Max, te-ai gândit vreodată că eu nu te-aș fi dorit dacă... dacă operația nu ar fi reușit?

– Nu m-am îndoit niciodată că operația va fi un succes.

– Eu da, admise ea calmă. De multe ori, dar acest lucru nu mi-a schimbat sentimentele. știam că aș fi reușit să suport, dar mă întrebam dacă acesta era motivul pentru care uneori mă evitai. Obișnuiai să te enervezi atât de tare când te ajutam, și știam că ai și tu mândria ta.

– Și durerea mea, îi spuse el. Eram nesuferit pentru că uneori mă durea cumplit și voiam pur și simplu să scap de operație pentru a putea să-mi continuu viața.

– Dar dacă nu s-ar fi întâmplat, și afacerile tatălui meu n-ar fi mers atât de prost, atunci n-am fi ajuns niciodată să facem acea călătorie împreună.

El o strânse și mai tare în brațe și-i sărută părul.

– Adevărat dar viața ne-ar fi adus înapoi într-un alt mod pentru că noi suntem făcuți unul pentru altul, Justine, îi murmură el moale la ureche.

Buzele lui se mutară de pe părul ei pe fața ei și apoi când îi atinse buzele el o sărută cu atâta pasiune încât aceasta era ultima confirmare de care mai avea nevoie pentru a știi cât de mult o iubea.

Două brațe puternice o mângâiau și pentru Justine aceasta era o experiență nouă și încântătoare. Un început minunat și excitant al unei vieți minunate și excitante alături de un bărbat pe care nu-l va lăsa să scape a treia oară.

Când în cele din urmă sărutul se sfârși, ea îi scoase încet cureluța de piele de pe gât. Zâmbi ușor și apoi o aruncă neglijent.

– Credeai că o să-mi câștigi simpatia dacă o purtai așa?

Acea mână dreaptă expertă îi mângâie seducător sânii și dorința o făcu pe Justine să se simtă ametită în timp ce simțurilei erau dominate de nevoia de el.

– Am fost întotdeauna un oportunist. Dacă nimic altceva nu funcționa, atunci aș fi apelat la mila ta.

– Și o anumită violetă africană ar fi zburat spre tine.

– N-o să mai fie niciodată nevoie să faci așa ceva, draga mea, deoarece n-o să te mai enervez niciodată atât de tare, pentru că te iubesc atât de mult.

Ea îi luă mâinile în ale ei și le sărută pe rând cu tandrețe, simțind căldură și viață în acea mână care la crease amândurora atâtea probleme. Atunci știu ce avea să facă tot restul vieții. Și-o va petrece iubind acest bărbat, purtându-i copiii și crescând violete africane. Apoi privi în sus în ochii lui și spuse liniștit:

– Dacă mă iubești cu adevărat și dacă nu vrei să mă enervezi, atunci ai face bine să-mi arăți cum face dragoste un bărbat cu două mâini.

El îi zâmbi și-i cuprinse talia pentru a o întinde pe canapeaua din fața șemineului. Apoi îi arătă exact ce pierduse în ultima vreme, scoțându-i încet hainele cu două mâini foarte capabile și mângâind-o până când ea ajunse să-și murmure iubirea și nevoia.

Făcură dragoste până când focul din șemineu se reduse la o vagă strălucire de tăciuni, dar flăcările din inimile lor nu-și pierdură strălucirea. Ardeau puternic și fierbinți, promițând atât de multă fericire și bucurie ce nu se va stinge niciodată, pentru că o dragoste ca a lor se luptă cu furie, iar o asemenea victorie trebuie savurată.

Sfârșit